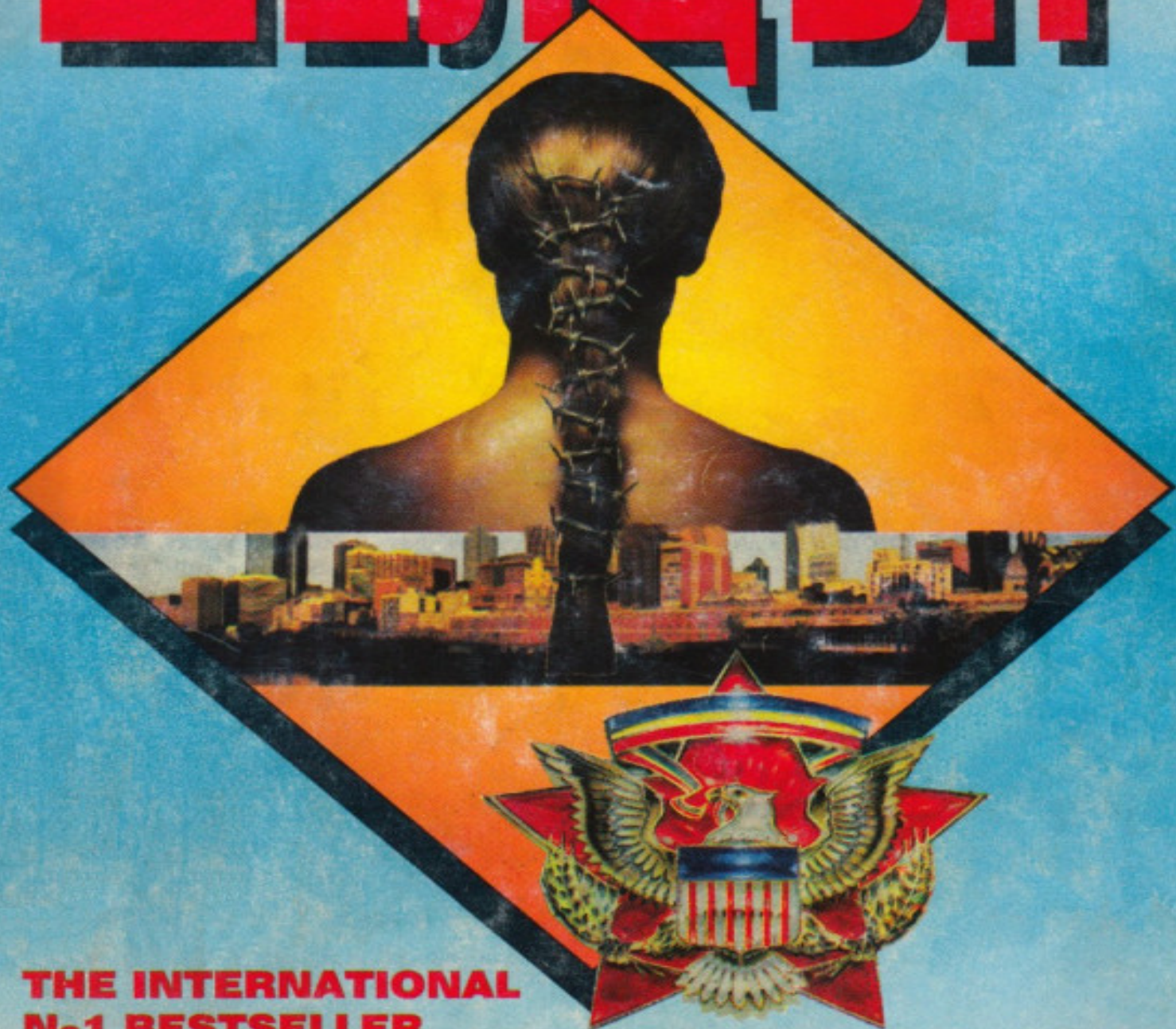

СИДНИ ШЕЛДЪН

THE INTERNATIONAL
No1 BESTSELLER

ВЯТЪРНИТЕ МЕЛНИЦИ
НА
БОГОВЕТЕ

МАТЕКС

СИДНИ ШЕЛДЪН ВЯТЪРНИТЕ МЕЛНИЦИ НА БОГОВЕТЕ

Превод: Олга Дончева, Зоя Любенова

chitanka.info

Мери Ашли, блестящ млад професор и майка на две деца, е назначена за посланик на САЩ в страна зад желязната завеса. Но още преди да заеме поста си, невидими и могъщи врагове — включително професионалният убиец Ейнджъл, планират унищожаването ѝ.

Действието бързо се пренася от Белия дом до романтичния Париж и от Рим до потайностите на Букурещ.

Двама мъже са на страната на Мери: нейният заместник, недодяланият Майк Слейд и изтънченият френски лекар Луи Дефорж. Но скоро тя идва до убеждението, че един от двамата е решил да я убие...

„Вятърните мелници на боговете“ на популярния американски романист Сидни Шелдън е изпълнен с напрежение роман за съдбата на една жена, озовала се в клопката на таен международен заговор. Действието е изключително динамично и се пренася от Овалния кабинет в Белия дом до изпълнените с южноамерикански темперамент квартали на Буенос Айрес и от романтичното очарование на Париж и Рим до криещите опасности мрачни улици на Букурещ.

Главната героиня в този вледеняващ кръвта разказ е Мери Ашли, млада преподавателка по източноевропейска политика в Канзаския държавен университет, майка на две деца, която е назначена за посланик на Съединените щати в една от страните зад желязната завеса. Но още преди да е заела поста си, над нея вече тегне смъртна заплаха от страна на тайни, но могъщи сили. За тях работи и Ейнджъл — един съвършен наемен убиец, който никога не е претърпявал неуспех.

Сама в чужда страна, Мери Ашли е въввлечена в сложни отношения с двама енергични мъже — Майк Слейд, дипломат от кариерата, неин заместник, и Луи Дефорж, лекар, работещ за френското посолство. Но скоро тя достига до убеждението, че единият от тях се опитва да я убие.

„Вятърните мелници на боговете“ е една завладяваща драма с колоритни герои, които остават трайно в съзнанието на читателя. Това е разказ за героизма на една жена, подложена на анонимния терор на една зловеща мафиотска организация.

На Джорджия

*Всички сме жертви, Анселмо. Участиа ни
зависи от космическото въртене на зара, от
прищевките на звездите, от капризния полъх на
съдбата, който иде от вятърните мелници на
боговете.*

*„Неотменна участ“,
Х. Л. Дитрих*

ПРОЛОГ

Иломантси, Финландия

Съвещанието се състоя в уютна, добре отоплена хижа в изолирана гориста местност на около 200 мили от Хелзинки. Членовете на Западния отдел на комитета пристигаха поединично на различни интервали от време. Те идваха от осем страни. Пътуването им беше неофициално и секретно уредено от висш държавен служител във финландския Държавен съвет. В паспортите им не бяха нанесени входни визи. Всеки един от тях бе придружен от въоръжена охрана. След като пристигна и последният гост, вратите на хижата бяха заключени и охраната застана на пост под бръснещия навън януарски вятър.

Мъжете, седящи около голямата правоъгълна маса, заемаха високи постове в правителствата на своите страни. Бяха се срещали и по-рано, при не толкова строга секретност. Вярваха си, понеже нямаха друг избор. Всеки от тях имаше кодово име — една допълнителна предпазна мярка.

Съвещанието продължи почти пет часа. Дискусията беше разгорещена.

Накрая председателстващият реши, че е дошло време за гласуване. Той се изправи и се обърна към мъжа, седящ от дясната му страна:

— Стърд?

— Да.

— Один?

— Да.

— Болдър?

— Действаме много прибързано. Ако ни разкрият, животът ни би...

— Да или не, моля?

— Не...

— Фрейър?

- Да.
- Зигмунд?
- Не. Опасността...
- Тор?
- Да.
- Тир?
- Да.

— Аз гласувам с да. Резолюцията е приета. Ще информирам Шефа за това. На следващото заседание ще ви съобщя кой според него е най-квалифициран и подходящ за изпълнението на тази мисия. Ще напуснем това място на интервали от двадесет минути, спазвайки обичайните мерки за сигурност. Благодаря ви, господа.

Два часа и четиридесет и пет минути по-късно всички присъстващи бяха напуснали хижата. Няколко души от охраната влязоха вътре, заляха всичко с керосин и я подпалиха. Червените пламъци се разгоряха от вятъра.

Когато пожарната „Палокунта“ от Иломантси най-после пристигна на местопроизшествието, от хижата бяха останали само покрити с пепел въглени, които очертаваха контурите ѝ на фона на снега.

Помощникът на главния пожарник се приближи до въглените, наведе се и ги помириша.

— Керосин — каза той. — Предумишлен пожар.

Главният пожарник втрънчено гледаше останките с озадачен израз на лицето.

— Странно — промърмори той.

— Какво?

— Аз бях на лов в тази гора миналата седмица. Тук нямаше никаква хижа.

КНИГА ПЪРВА

Вашингтон, САЩ

Стантън Роджърс бе сякаш предопределен да стане президент на Съединените щати. Той бе обаятелен политик и се радваше на всеобщо одобрение. Същевременно имаше и подкрепата на влиятелни приятели. За негово нещастие обаче собственото му либидо попречи на стремителния възход на кариерата му. Или, както казаха във Вашингтон: „Нашият Стантън сам се прецака по пътя към президентското кресло“.

Не че Стантън Роджърс се смяташе за Казанова. Напротив, допреди тази злополучна любовна авантюра той бе образцов съпруг. Богат и с личен чар, Роджърс бе на път да се изкачи до един от най-високите постове в света. Въпреки че бе имал безброй възможности да изневери на съпругата си, той никога не бе и помислял за друга жена.

Но тук имаше и една още по-злъчна ирония на съдбата: Елизабет, съпругата на Стантън Роджърс, бе общителна, красива и интелигентна жена. Интересите на двамата съвпадаха почти напълно. Докато Барбара, жената, в която Роджърс се влюби и за която в крайна сметка се ожени след широко коментирания в пресата развод, бе с пет години по-възрастна от него, имаше по-скоро миловидно, отколкото красиво лице, а двамата сякаш нямаха нищо общо помежду си. Стантън обичаше шумните компании, а Барбара предпочиташе да бъде насаме със съпруга си или да прекарва времето си само сред тесен кръг от хора. Но най-голямата изненада за онези, които познаваха Стантън Роджърс, бяха различията в политическите им пристрастия. Стантън беше либерал, докато Барбара произхождаше от семейство на заклетии консерватори.

— Ти просто си изгубил ума си, приятелю! — възкликна Пол Елисън, най-добрият приятел на Стантън. — Вие с Лиза едва ли не сте влезли в Книгата на Гинес като възможно най-сполучлива брачна двойка. Не можеш да зарежеш всичко това само заради някаква краткотрайна сексуална връзка!

— Достатъчно, Пол! — твърдо възрази Стантън Роджърс. — Влюбен съм в Барбара. Ще се оженим веднага щом получа развод.

— Имаш ли представа как ще се отрази това на кариерата ти?

— Половината от браковете в тази страна завършват с развод. Така че просто няма да се отрази — отвърна Роджърс.

И доказа, че е лош пророк. Вестниците посрещнаха новината за мъчително оспорвания развод като манна небесна. Жълтата преса го раздуха невероятно, и то в най-големи подробности. Извади снимки на любовното гнезденце на Стантън Роджърс, допълнени с подробни описания на тайни любовни срещи. Вестниците се постараха да поддържат жив интереса към тази история колкото се може по-дълго. И когато шумотевицата позагълхна, се оказа, че влиятелните приятели, поддържали досега кандидатурата на Стантън Роджърс за президентския пост, неусетно се бяха отдръпнали от него. Бяха си намерили друг кандидат, когото да подкрепят.

Изборът им бе сполучлив. Елисън не притежаваше нито красивата осанка, нито таланта на Стантън Роджърс, но беше интелигентен, приятен и с безупречна биография. Беше нисък на ръст, с правилни, обикновени черти и честни сини очи. Вече от десет години се радваше на щастлив брак с дъщерята на стоманолеярнен магнат. Двамата с Алис бяха пример за щастлива семейна двойка, известна с обичта и привързаността си един към друг.

Също като Стантън Роджърс Пол Елисън бе учил в Йейл и завършил право в Харвард. Двамата бяха израснали заедно. Семействата им имаха съседни вили в Саутхемптън, където двете момчета заедно спортуваха, плуваха, организираха бейзболни мачове, а по-късно заедно ходеха и на любовни срещи. В Харвард пък бяха в една и съща група. Пол Елисън показваше добри резултати, но Стантън Роджърс бе направо блестящ студент. Като редактор на списанието „Харвард Лоу Ривю“ (издание на Харвардския университет) той се погрижи приятелят му Пол да му стане заместник. Бащата на Стантън Роджърс ръководеше преуспеваща юридическа кантора на Уолстрийт и когато Стантън отиваше да работи там през лятото, той подреждаше нещата така, че да вземе и Пол със себе си.

След като завършиха Юридическия факултет, звездата на Стантън Роджърс изгря като метеор на политическия небосклон.

Разводът обаче преобърна всичко. Сега Стантън Роджърс се превърна в придатък на Пол Елисън. На Елисън му трябваша близо петнайсет години, за да изкачи пътеката, която води към върха. Той загуби първите си избори за Сената, но спечели вторите. И през следващите няколко години постепенно се превърна в красноречив и изтъкнат законодател. Той се обяви срещу високите разходи на правителството и вашингтонската администрация. Изяви се като популист и привърженик на международното разведряване. Поканиха го да изнесе предизборна реч за тогавашния президент на Съединените щати, когато той се кандидатира за втори мандат. Това бе една великолепна реч, която направи силно впечатление и изправи всички на крака. Четири години по-късно Пол Елисън бе избран за президент на САЩ. И първата заповед за назначение, която подписа, бе на Стантън Роджърс за поста съветник на президента по въпросите на външната политика.

Теорията на Маршъл Маклуън, че телевизията ще превърне света в глобално село, стана действителност. Церемонията по встъпването в длъжност на четиридесет и втория президент на Съединените щати бе предавана чрез сателити в повече от 190 страни по света.

В „Блек Рустър“, едно от вашингтонските журналистически свърталища, дългогодишният политически репортер на „Вашингтон пост“ Бен Кон седеше на една маса с още четирима колеги и гледаше церемонията по встъпване в длъжност на четиридесет и втория президент на САЩ на широкия екран на телевизора, поставен върху барплота.

— Този кучи син ми струва петдесет долара — оплака се един от репортерите.

— Предупредих те да не залагаш срещу Елисън — отговори му Бен Кон. — Той има обаяние, малкият. Разбери го най-сетне.

Камерата се отдалечи, за да покаже в общ план огромната тълпа, събрала се на Пенсилвания авеню. Хората се гушеха в палтата си под вледеняващите напъни на януарския вятър и слушаха церемонията по микрофоните, разположени по края на подиума. Джейсън Мерлин, председател на Върховния съд на Съединените американски щати, привърши произнасянето на клетвата. Новият президент стисна ръката му и пристъпи към микрофона.

— Погледни всички тези идиоти, събрали се там, за да зъзнат, докато им измръзнат задниците — обади се Бен Кон. — И знаете ли защо не са си останали вкъщи като всички нормални хора, които наблюдават церемонията по телевизията?

— Защо?

— Защото сега създават историята, приятелю. Един ден всички тези хора ще казват на децата и на внуците си, че са били там в деня, когато Пол Елисън се е заклел като президент на САЩ. И всички ще се перчат: „Аз бях толкова близо до него, че можех да го докосна“.

— Циничен си, Кон...

— И се гордея с това. Всички политици по света са замесени от едно и също тесто. Те се занимават с политика заради изгодата, която могат да извлекат от нея. Погледнете истината в очите, момчета, новият ни президент е либерал и идеалист. А това е напълно достатъчно, за да накара всеки интелигентен човек да получи кошмари. Определението ми за либерал е: непоправим мечтател, прекарал живота си под стъклен похлупак.

Всъщност Бен Кон не беше толкова циничен, колкото изглеждаше. Той отразяваше кариерата на Пол Елисън още от самото ѝ начало и въпреки че първоначално никак не бе впечатлен от него, когато Елисън тръгна да се изкачва по политическата стълба, Бен Кон започна да променя мнението си. Елисън беше политик, който не отговаря точно на ничий вкус. Беше самотен дъб сред върбова гора.

От небето навън се сипеше леденостуден дъжд. Бен Кон се надяваше лошото време да не се окаже поличба за идните четири години. Вниманието му отново се насочи към телевизионния екран.

„Постът президент на Съединените американски щати е като факел, запален от американския народ, който се предава от ръка на ръка на всеки четири години. Факелът, който бе поверен в ръцете ми, е най-мощното оръжие на света. Както е известно, то е достатъчно

мощно, за да изпепели цялата цивилизация, или пък да се превърне в пътеводна светлина по пътя към бъдещето както за нас, така и за целия свят. Изборът е наш. Обръщам се не само към нашите съюзници, но и към страните от съветския лагер. Искам да им кажа, че сега, когато се каним да прекрачим прага на двайсет и първи век, няма място за конфронтация. Ние трябва да се опитаме да превърнем думите «единен свят» в реалност. Всеки друг подход би могъл да доведе до гибелни последици, от които нито една нация няма да е в състояние да се възстанови. Добре съзнавам колко дълбока е пропастта, която лежи между нас и държавите зад желязната завеса, но първостепенна задача на нашето правителство ще бъде изграждането на мостове над тази пропаст.“

Думите му бяха искрени и звучаха така, сякаш идваха от дълбините на сърцето му.

Той наистина вярва във всичко това, помисли си Бен Кон. Дано никой не убие това копеле.

В Джънкшън Сити, Канзас, времето бе мрачно, небето бе затиснало земята като похлупак. Духаше пронизващ вятър и валеше толкова силен сняг, че видимостта по Шеста магистрала бе почти равна на нула. Мери Ашли караше предпазливо старото си комби по средата на магистралата, където бяха минали снегорини. Бурята щеше да ѝ попречи да стигне навреме за лекцията си. Караше внимателно, за да не поднесе колата и да не забуксува.

От радиото се носеше гласът на президента:

„... много хора както в правителствените среди, така и сред населението все още настояват Америка да продължи да създава пропасти, вместо да гради мостове. Моят отговор на това е, че не можем да си позволим все така да осъждаме себе си или децата си на бъдеще, заплашено от глобална конфронтация и ядрена война.“

Радвам се, че гласувах за него, помисли си Мери Ашли. Пол Елисън ще стане велик президент.

Постепенно снеговалежът се превърна в ослепителна бяла вихрушка и тя още по-здро стисна волана.

В Сейнт Кроа грееше ярко тропическо слънце сред ясно синьо небе, по което не се виждаше нито едно облаче. Хари Ланц нямаше никакво намерение да излиза навън. Забавляваше се достатъчно добре в стаята си. Лежеше гол в леглото, притиснат като в сандвич от сестрите Доли. Ланц имаше пред очите си неоспорими доказателства, че те не бяха истински сестри. Анет бе висока, с естествен кестеняв цвят на косата, Сали също бе висока, но със светли коси. Не че Хари Ланц даваше пукната пара за това дали те са кръвни роднини, или не. Важното бе, че и двете бяха изключително добри в онова, което правеха, а онова, което правеха, караше Ланц да ръмжи от удоволствие.

В дъното на мотелската стая образът на президента премигваше на телевизионния екран:

„... Защото вярвам, че няма проблеми, които да не могат да бъдат разрешени при наличие на искрена добронамереност и от двете страни. Бетонната стена, заобикаляща Източен Берлин, и железната завеса, опасала другите сателити на Съветския съюз, трябва да бъдат премахнати.“

Сали прекъсна заниманията си, колкото да може да попита:

— Искаш ли да изключа тази глупост, скъпи?

— Остави го. Искам да чуя какво ще каже.

— Ти за него ли гласува? — надигна глава и Анет.

— Хей, вие двете! — възкликна Хари Ланц. — Залавяйте се веднага за работа!

„Както ви е известно, преди три години, след смъртта на президента Николае Чаушеску, Румъния преустанови дипломатическите си отношения със Съединените американски щати. Искам да ви уведомя, че вече направихме постъпки пред правителството на Румъния и президента Александрос Йонеску и той изрази съгласие за възстановяване на дипломатическите отношения с нашата страна.“^[1]

Тълпата на Пенсилвания авеню нададе възгласи на одобрение.

Хари Ланц се изправи толкова бързо, че зъбите на Анет се забиха в члена му.

— Господи! — изкрещя от болка Ланц. — Вече са ме обрязвали! Какво, по дяволите, се опитваш да направиш?

— Защо се помести, скъпи?

Ланц не я чу. Очите му бяха приковани в телевизионния екран.

„Един от първите ни държавнически актове — казваше в този момент президентът — ще бъде да изпратим свой посланик в Румъния. А това е само началото...“

В Букурещ беше вечер. Студеното зимно време неочаквано бе поомекнало и търговските улици и пазарите бяха пълни с хора, наредени на опашки, за да си напазаруват на топло.

Румънският президент Александрос Йонеску седеше в кабинета си в стария дворец Пелес на „Каля Виктория“, заобиколен от половин дузина помощници, и слушаше предаването на церемонията по радиото.

„... И нямам намерение да спра дотук — казваше американският президент. — Албания прекрати дипломатическите си отношения със Съединените американски щати през 1946 г. Възнамерявам да възобновя тези връзки. Освен това бих искал да задълбоча дипломатическите ни отношения с България, Чехословакия и Източна Германия.“

От радиото се разнесоха одобрителни възгласи и ръкопляскания.

„Изпращането на наш посланик в Румъния е само началото на едно всеобщо раздвижване, имащо за цел създаване на контакти между народите. Нека не забравяме, че всички хора по света имат общ произход, общи проблеми и обща крайна съдба. Нека не забравяме, че трудностите, които ни обединяват, са повече от онези, които ни разделят, а онова, което ни разделя, е сътворено от самите нас.“

В строго охраняваната си частна резиденция в парижкото предградие Ньой румънският опозиционен лидер Марин Гроза гледаше президента по втори телевизионен канал.

„Обещавам да дам всичките си сили и способности и да изисквам от другите най-пълно себеотдаване...“

Аплодисментите не стихнаха цели пет минути.

— Мисля, че е настанал нашият час, Лев — каза замислено Марин Гроза. — Той наистина мисли онова, което говори.

— Няма ли това да се окаже изгодно за Йонеску? — отвърна шефът на охраната му Лев Пастернак.

Марин Гроза поклати глава.

— Йонеску е тиранин, така че в крайна сметка нищо няма да може да го спаси. Но трябва да внимаваме изключително много с избора на подходящ момент. Вече се провалих, когато се опитах да съборя Чаушеску. Не бива да претърпим ново поражение.

Пит Конърс не беше пиян — поне не дотолкова, колкото му се искаше. Той привършваше петото си уиски, когато секретарката му Нанси, с която живееше, се обади:

— Не мислиш ли, че вече пи достатъчно, Пит?

Той се усмихна и леко я плесна.

— Президентът говори. Прояви поне малко уважение.

Извърна се и погледна образа на екрана.

— Ах ти, комунистическо копеле! — изкреця Пит към телевизора. — Това е моята страна и ЦРУ няма да те остави да я предадеш. Ще те спрем, *Чарли!* Можем да се обзаложим!

[1] Романът е издаден в САЩ през 1988 г. Сидни Шелдън е предвидил, и при това доста точно, бъдещото развитие на политическите събития в света. — Б.р. ↑

— Ще имам голяма нужда от помощта ти, стари приятелю — каза Пол Елисън.

— Можеш да разчиташ на мен — тихо отговори Стантън Роджърс.

Те седяха в Овалния кабинет — президентът зад бюрото си, с американското знаме зад гърба. Това беше първата им среща в този кабинет и президентът Елисън беше притеснен.

Ако Стантън не беше направил онази грешка, мислеше си той, сега щеше да седи на това бюро вместо мене.

Роджърс сякаш четеше мислите му, защото каза:

— Трябва да ти призная нещо. В деня, в който обявиха кандидатурата ти за президент, аз почувствах адска ревност, Пол. Това беше моята мечта, а ти я осъществяваше. Но знаеш ли? Най-накрая разбрах, че след като аз не мога да седна на това кресло, на този свят няма друг, освен теб, който бих желал да седне на него. То ти подхожда.

— Честно казано, Стан, това ме плаши — усмихна се Елисън. — Чувствам наоколо духовете на Вашингтон, Линкълн и Джеферсън.

— Имали сме и президенти, които...

— Знам, но ние трябва да се опитаме да се равняваме с най-великите.

Той натисна бутона на бюрото си и секунда по-късно влезе сервитьор с бяло сако.

— Да, господин президент?

— Кафе? — обърна се Пол Елисън към Роджърс.

— С удоволствие.

— Искаш ли нещо към него?

— Не, благодаря. Барбара настоява да пазя линия.

Президентът кимна на сервитьора и той тихо напусна стаята.

Барбара. Тя изненада всички. Навремето във Вашингтон се говореше, че този брак няма да издържи и една година. Но вече бяха минали почти петнадесет години и той се беше оказал успешен.

Стантън Роджърс си беше създал престижна адвокатска кантора във Вашингтон, а Барбара бе спечелила репутация на любезна домакиня.

Пол Елисън стана и започна да се разхожда:

— Моята реч за сближаването на народите предизвика, струва ми се, доста коментари. Предполагам, че си чел днес вестниците.

— Знаеш ги какви са. — Роджърс сви рамене. — Обичат да създават герои, за да могат после да ги свалят.

— Честно казано, пет пари не давам какво казват вестниците. Интересувам се от това какво говорят хората.

— Струва ми се, доста хора си уплашил, Пол. Въоръжените сили са против твоя план и някои влиятелни среди биха желали той да се провали.

— Няма да се провали — Пол се обърна назад. — Знаеш ли кой е най-големият проблем в света днес? Вече няма държавници. Страните се управляват от политици. Беше време, не много отдавна, когато земята бе населена от гиганти. Някои бяха добри, някои зли, но за бога, те бяха гиганти. Рузвелт и Чърчил, Хитлер и Мусолини, Шарл дьо Гол и Йосиф Сталин. Защо всичките те живяха именно тогава? Защо днес няма големи държавници?

— Твърде трудно е да бъдеш гигант от световен мащаб на двадесет и един инчов телевизионен екран.

Вратата се отвори и сервитьорът се появи, носейки сребърна табла с чайник и две чаши за кафе, гравирани с президентския печат. Той сръчно наля кафето.

— Да ви донеса ли нещо друго, господин президент?

— Не, Хенри, това е всичко, благодаря.

Президентът изчака, докато сервитьорът излезе.

— Искам да поговорим за избора на подходящ посланик за Румъния.

— Добре.

— Няма нужда да те убеждавам колко важно е това. Искам да се заемеш с тази задача колкото е възможно по-бързо.

Стантън Роджърс отпи от кафето и се изправи:

— Ще започна да действам по въпроса веднага.

Беше два часът през нощта. В малкото предградие вилата на Марин Гроза тънеше в дълбока тъмнина. Луната беше забулена от тъмни буреносни облаци. В този час улиците бяха пуссти, само от време на време някой закъснял минувач нарушаваше тишината. Един черен силует се придвижи безшумно през дърветата към тухлената ограда, която заобикаляше вилата. Върху едното си рамо носеше въже и одеяло, а в ръцете си — „Узи“ със заглушител и пушка с упойващи патрони. Като достигна оградата, човекът спря и се послуша. Изчака неподвижно пет минути. Накрая той разви найлоновото въже и хвърли куката, прикачена на единия му край, така, че тя се захвана за ръба на оградата. Мъжът започна внимателно да се катери. Когато достигна горния край на оградата, той метна одеялото върху нея, за да се предпази от отровните шипове, закрепени отгоре. После спря и отново се послуша. След това обърна куката и въжето откъм вътрешната страна на оградата и се спусна на земята. Опипа закачения на колана му филипински сгъваем нож, който можеше да се отваря и затваря с една ръка.

Следващото препятствие бяха кучетата. Нощният посетител изчака да го надушат. Но трите добермана, тренирани да убиват, бяха само първото изпитание. Пространството около вилата гъмжеше от електронни устройства и непрекъснато се наблюдаваше с телевизионни камери. Всички писма и пакети се получаваха на пропуската при портала и пазачите ги отваряха и проверяваха. Вратите на вилата бяха бронирани. Къщата имаше собствено водоснабдяване и Марин Гроза разполагаше с човек, който да опитва храната му. Резиденцията беше непристъпна. Поне така се смяташе. Фигурата в черно беше тук тази нощ, за да докаже, че не е.

Той чу стъпките на тичащите към него кучета още преди да ги види. Те връхлетяха от тъмнината и скочиха право към гърлото му. Бяха две. Насочи оръжието и изстреля първата ампула към близкото отляво, после към това отдясно и отскочи далече от техните гърчещи се тела. Обърна се в очакване на третото куче и когато то наближи, стреля отново, след което се възцари тишина.

Нощният посетител знаеше къде са заровени звуковите капани и ги заобикаляше. Промъкваше се тихо през пространството, което не беше покрито от телевизионните камери, и за по-малко от две минути, след като беше прескочил стената, се озова на задната врата на вилата.

Но когато посегна към дръжката на вратата, внезапно бе осветен от половин дузина мощни прожектори. Един глас извика:

— Стой! Хвърли оръжието и вдигни ръце!

Човекът в черно внимателно пусна пушката и погледна нагоре. На покрива се бяха разположили половин дузина мъже, насочили оръжията си към него.

— Защо, по дяволите, се забавихте толкова много? Не трябваше да ме допускате толкова близо — извика той.

— Грещиш — отговори главният охраняващ. — Започнахме да те следим още преди да прескочиш стената.

Лев Пастернак не се задоволи с получения отговор.

— Тогава трябваше да ме спрете по-рано. Можех да съм някой камикадзе, въоръжен с гранати или картечница. Искам да съберете целия персонал утре сутринта точно в осем часа. Кучетата са упоени. Изпратете някой да ги наглежда, докато се събудят.

Лев Пастернак се гордееше с това, че е най-добрият бодигард в света. Беше пилот по време на шестдневната израелска война в Египет. След войната стана таен агент на Мосад, една от петте израелски секретни служби.

Никога нямаше да забрави сутринта, когато преди две години шефът му — полковник от тайните служби, го извика в кабинета си.

— Лев, един човек иска да те наеме за няколко седмици.

— Надявам се да е някоя блондинка — пошегува се той.

— Това е Марин Гроза.

Мосад имаше пълно досие на румънския дисидент. Гроза беше водач на румънското народно движение, което се стремеше да свали Александрос Йонеску и беше на път да извърши държавен преврат, когато го предаде един от хората му. Повече от две дузини нелегални борци бяха екзекутирани, а той едва успя да се измъкне жив от страната. Франция му даде убежище. Йонеску го обяви за предател на родината си и определи награда за главата му. До този момент бяха извършени шест неуспешни покушения срещу него, но при последния опит го бяха ранили.

— За какво съм му аз? — попита Пастернак. — Той има правителствена охрана.

— Не е достатъчно добра. Нуждае се от някой, който да организира напълно сигурна защитна система. Дойде при нас и аз те

препоръчах.

— Трябва ли да отида във Франция?

— Ще ти отнеме само няколко седмици.

— Не...

— Лев, той е много популярен. Според нашата информация се ползва с достатъчно подкрепа в своята страна, за да свали Йонеску. Когато дойде подходящият момент, той ще започне да действа. През това време ние трябва да запазим живота му.

— Няколко седмици, казваш? — проговори Пастернак след кратко колебание.

— Толкова.

Полковникът сгреши относно времето, но беше прав относно Марин Гроза. Той беше слаб, крехък мъж, с изглед на аскет и набраздено от тъга лице. Имаше орлов нос, изпъкнала брада и високо чело, увенчано от кичур бяла коса. Дълбоките му черни очи се оживяваха, когато говореше, и страстно блестяха.

— И пет пари не давам дали ще живея, или ще умра — каза той на Лев при първата им среща. — Всички ние ще умрем. Това, което ме тревожи, е кога. Трябва да съм жив още една или две години. Това е времето, от което се нуждая, за да прогоня Йонеску от нашата страна. — Той плъзна разсеяно ръка по един пресен белег на бузата си. — Никой няма правото да поробва една страна. Трябва да освободим Румъния и да оставим хората сами да решават съдбата си.

Лев Пастернак се зае с поддръжката на защитната система на вилата в Ньой. Използва и някои от своите хора, а тези, които нае отвън, бяха щателно проверени. Всеки елемент от апаратурата беше съвършен.

Пастернак виждаше румънския лидер на съпротивата всеки ден и колкото повече време прекарваше с него, толкова повече му се възхищаваше. Когато Гроза го покани да оглави охраната му, Лев прие без колебание.

— Ще остана — каза той, — докато се подготвите. След това ще се върна в Израел.

От време на време Пастернак организираше изненадващи проверки на хората от охраната на вилата. Сега той си мислеше: *Някои*

от пазачите са невнимателни. Трябва да ги заменя.

Минаваше по коридорите, внимателно проверявайки топлинните детектори, електронните предупредителни системи и инфрачервените лъчи на всяка врата. Когато стигна до спалнята на Марин Гроза, той чу силен плясък и миг след това Гроза започна да вие като в агония.

Лев Пастернак отмина стаята на Гроза и продължи да върви по-нататък.

3

Главната квартира на Централното разузнавателно управление (ЦРУ) се намира в Лангли, Вирджиния, на седем мили югоизточно от Вашингтон. Над входната врата е поставена червена мигаща светлина. Пропускателният пункт се охранява двадесет и четири часа в денонощието. Тези, които имат разрешен достъп, са снабдени с цветни пропуска, валидни само за отдела, с който работят. Пред сивата седеметажна сграда на управлението със засекретеното название „Завод за играчки“ се издига голяма статуя на Натан Хейл. От приземния етаж на сградата остъклен коридор води към вътрешен двор градина, опасан от магнолиев дървета. Над рецепцията върху мраморна плоча е гравирен стих:

*„И ти ще узнаеш истината,
и истината ще те направи свободен.“*

Външни лица никога не се допускат в сградата и там няма помещения за посетители. За служебните лица, желаещи да влязат в сградата незабелязано, има тунел, излизащ във фойето срещу махагоновата врата на асансьора, наблюдавана непрекъснато от неколцина яки мъже, облечени в сиви костюми.

В залата за конференции на седмия етаж, пазена от охрана, въоръжена с къси пистолети 38-и калибър, скрити под сивите им сака, течеше обичайното за понеделник сутрин съвещание на ръководния състав. Около голямата дъбова маса бяха седнали Нед Тилингаст, директор на ЦРУ; генерал Оливър Брукс, армейски главнокомандващ; държавният секретар Флойд Бейкър; Пит Конърс, шеф на контраразузнаването, и Стантън Роджърс.

Нед Тилингаст приближаваше шестдесетте, студен и мълчалив човек, обременен с болезнени тайни. В ЦРУ има открити и засекретени отдели. През последните седем години Тилингаст отговаряше за 4500 служители, работещи в секретните отдели.

Генерал Оливър Брукс беше войник от Уест Пойнт, който водеше личния и професионалния си живот по книга. Той беше предан по душа човек и организацията, за която работеше, беше армията на Съединените щати.

Фloyd Бейкър, държавният секретар, беше истински анахронизъм, остатък от по-ранна епоха. Той беше южняшки тип, висок, среброкос, с благородна осанка и старомодна галантност. Беше интелектуалец. Притежаваше верига от влиятелни вестници из страната и се славеше с неимоверното си богатство. В цял Вашингтон едва ли имаше друг човек с по-остър политически усет и сетивата на Бейкър бяха постоянно насочени към променящите се настроения в кулоарите на Конгреса.

Пит Конърс беше от ирландски произход, упорит човек с хватката на булдог, който много пиеше и не знаеше страх. Това бе последната му година в ЦРУ. През юни щеше да се пенсионира. Ръководеше персонала в контраразузнаването, най-секретния отдел в ЦРУ. Пътят му дотук минаваше през различните отдели на разузнаването, а работеше тук още от добрите стари времена, когато агентите на ЦРУ бяха „златни момчета“. Самият той бе златно момче. Беше участвал в преврата, който върна шаха на Иран на трона, а също така и в операция „Монгус“ — опита да бъде свалено правителството на Кастро през 1961 г.

— След Залива на прасетата всичко се промени — тъгуваше Пит. Продължителността на сантименталните му излияния обикновено зависеше от това, колко беше пил. — Филантропите ни атакуваха от първите страници на всеки вестник в света. Те ни наричаха банда лъжци, нахални клоуни, които се изправят на собствения си път. Някакво копеле, мразещо ЦРУ, публикува имената на наши агенти и Дик Уелч, шеф на отдела ни в Атина, беше убит.

Пит Конърс имаше три несполучливи брака, разпаднали се поради естеството на работата му, но според него никоя жертва не беше толкова голяма, че да не може да я принесе в полза на родината си.

Сега, по средата на съвещанието, лицето му беше почервенияло от гняв.

— Ако позволим на президента да осъществи своята програма за сплотяване на народите, той ще предаде страната. Трябва да бъде

спрян. Не можем да позволим...

— Президентът е встъпил в длъжност едва от няколко дни — прекъсна го Флойд Бейкър. — Ние всички сме тук, за да провеждаме неговата политика и...

— Аз не съм тук, за да предам моята страна на проклетите комунисти, господине. Президентът изобщо не бе споменавал за този свой план преди речта си. Той изненада всички ни. Не ни даде възможност да се противопоставим.

— Вероятно затова не ни е казал — предположи Бейкър.

— За бога, ти си съгласен с него! — Пит Конърс се втренчи в Бейкър.

— Той е мой президент — каза твърдо Бейкър. — Също както и твой.

Нед Тилингаст се обърна към Стантън Роджърс:

— Конърс е прав. Президентът фактически планира да покани Румъния, Албания, България и другите комунистически страни да изпратят шпионите си тук, назначени като културни аташета, шофьори, секретарки и камериерки. Ние харчим милиарди долари, за да пазим тила си, а президентът иска да ги пусне през главния вход.

Генерал Брукс кимна в знак на съгласие.

— И с мен не са се консултирали. Мисля, че президентът би могъл дяволски успешно да разруши тази страна.

— Джентълмени, някои от нас може да не са съгласни с президента, но да не забравяме, че народът гласува за Пол Елисън и му повери ръководството на тази страна — каза Стантън и обходи с поглед мъжете, седнали около масата. — Ние всички сме част от президентския екип и трябва да го следваме и поддържаме по всички възможни начини. — Думите му бяха последвани от неодобрително мълчание.

— Добре тогава. Президентът иска незабавно актуална информация за обстановката в Румъния. Всички данни, които имате.

— Включително и секретните? — попита Пит Конърс.

— Всичко. Какво е положението в Румъния с Александрос Йонеску?

— Йонеску държи здраво юздите — отговори Нед Тилингаст. — След като се отърва от семейството на Чаушеску, всички негови съмишленици бяха избити, изпратени в затвор или на заточение.

Откакто е взел властта, той потопа страната в кръв. Народът не одобрява неговата политика.

— Какви са перспективите за революция?

— А, това е доста интересно — каза Тилингаст. — Помня как преди време Марин Гроза за малко не свали правителството на Йонеску.

— След това Гроза едва успя да се измъкне от страната.

— С наша помощ. Имаме информация, че съществува нелегална организация, която иска да го върне обратно. Гроза би бил подходящ за Румъния и ако се върне, това ще бъде добре и за нас. Ще следим внимателно развитието на събитията.

Стантън Роджърс се обърна към държавния секретар:

— Имате ли списъка на кандидатите за поста на посланик в Румъния?

Фloyd Бейкър отвори коженото си дипломатическо куфарче, извади някакви листа и подаде едно копие на Роджърс.

— Това са най-добрите ни кандидати. Всичките са квалифицирани дипломати от кариерата. Всеки един от тях е проверен. Няма проблеми по сигурността, няма финансови проблеми, нито компрометиращи тайни.

След като Стантън Роджърс взе списъка, държавният секретар добави:

— Естествено Държавният департамент предпочита дипломат от кариерата пред политик. Някой, който да е подготвен за тази работа. Особено като се има предвид сложната ситуация. Румъния е извънредно важен район. Трябва да се подходи много внимателно.

— Съгласен съм — Стантън Роджърс стана. — Ще обсъдя тези имена с президента и ще ви информирам. Той настоява заемаването на този пост да стане колкото се може по-бързо.

Докато другите се готвеха да напуснат, Нед Тилингаст се обърна към Пит Конърс:

— Остани за малко, Пит. Искам да говоря с теб.

Когато останаха сами, Тилингаст каза:

— Изказа се доста остро, Пит.

— Но съм прав — упорстваше Конърс. — Президентът се опитва да продаде страната. И какво трябва да правим ние?

— Да си държим устата затворена.

— Нед, ние сме обучени да откриваме врага и да го убиваме. Ами ако той е сред нас и седи в Овалния кабинет?

— Внимавай, внимавай!

Тилингаст работеше в тайните служби по-дълго от Пит Конърс. Беше работил в Оу Ес Ес на Уайлд Бил Донован, преди то да стане ЦРУ. Той също мразеше онова, което филантропите в Конгреса причиняваха на организацията, която обичаше. Фактически в ЦРУ имаше голямо разцепление — от една страна, това бяха твърдолинейните, а от друга — онези, крито вярваха, че руската мечка може да бъде опитомена. *Трябва да се борим за всеки долар*, мислеше си Тилингаст. *В Москва Комитетът за държавна сигурност — КГБ — тренира по хиляда агенти наведнъж.*

Нед беше открил Пит Конърс още в колежа и той стана един от най-добрите му сътрудници. Но през последните няколко години Конърс се беше превърнал в истински каубой — доста независим и твърде нервен на спусъка. Опасен.

— Пит, чувал ли си нещо за нелегална организация, наричаща се „Патриоти за свобода“? — попита Тилингаст.

— Не. Не съм чувал. Кой са те?

— Засега е само слух. Разполагам с мъгляви твърдения. Виж дали можеш да разбереш нещо за тях.

— Добре.

Час по-късно Пит Конърс се обаждаше от уличен телефон в Хейн Пойнт.

— Имам съобщение за Один.

— Тук е Один — каза генерал Оливър Брукс.

По пътя към офиса си в колата Стантън Роджърс отвори плика, съдържащ имената на кандидатите за посланици, и ги прегледа. Списъкът беше много добър. Държавният секретар си беше свършил работата. Всичките кандидати бяха работили в източни и западни европейски страни, а някои от тях имаха допълнително натрупан опит в Далечния изток или Африка. Стантън си помисли, че президентът ще остане доволен.

— Те са истински динозаври — отсеке Пол Елисън. Той хвърли листа на бюрото си. — Всеки един от тях.

— Пол — запротестира Стантън, — всички тези хора са опитни дипломати от кариерата.

— И препоръчани от Държавния департамент. Нали помниш как се провалихме в Румъния преди три години? Нашите опитни дипломати от кариерата в Букурещ забъркаха такава каша, че ние се озовахме на сухо. Бюрократите в безупречни костюми ме тревожат. Те всички са твърде предпазливи. Когато говорех за програмата за сближаване на народите, аз вярвах във всяка една дума от нея. Ние трябва да спечелим доверието на една страна, която в момента е много резервирана към нас.

— Но ако назначиш един аматьор там, някой без опит, поемаш голям риск.

— Може би се нуждаем от човек с друг вид опит. Румъния ще бъде нещо като пробен камък, Стан. Проверочен изпит за цялата ми програма, ако може така да се каже — той се поколеба. — Не се заблуждавам. Доверието към мен ще зависи от успеха на мисията в Румъния. Знам, че има много влиятелни хора, които не искат да успея. Ако този план се провали, ще получа силен удар под кръста. Ще трябва да забравя за България, Албания, Чехословакия и останалите страни зад желязната завеса.

— Мога да проуча някои политически дипломати, които...

Президентът поклати глава:

— Това е същото. Искам някой с напълно нов подход. Някой, който ще може да стопи леда. Пълна противоположност на представите им за „ужасния“ американец.

Стантън Роджърс гледеше президента озадачено:

— Пол, струва ми се, че вече имаш някого предвид. Така ли е?

Елисън взе една пура от кутията на бюрото си и я запали.

— Всъщност — каза той бавно — мисля, че имам.

— Кой е той?

— Тя. Видя ли статията в последния брой на „Външна политика“, озаглавена „Разведряване, сега“?

— Да.

— Какво мислиш за нея?

— Мисля, че е интересна. Авторката се надява, че е възможно да привлечем комунистическите страни към нашата система, като им предложим икономическа помощ... — Той спря. — Много приличаше на твоята встъпителна реч.

— С тази разлика, че е написана шест месеца по-рано. Тя е публикувала блестящи статии в „Коментар“ и „Пъблик Афеърс“. Миналата година четох една нейна книга, посветена на източноевропейската политика, и трябва да призная, че ми помогна да утвърдя някои от моите идеи.

— Добре. Значи тя споделя твоите теории. Това не е причина да й предлагаш толкова важен пост...

— Стан, тя отива по-далеч от моята теория. Очертава подробен план, който е удивителен. Тя предлага четирите основни световни икономически общности да се комбинират и да се обединят.

— Как може да...

— Това би отнело време, но може да се осъществи. Виж, знаеш, че през 1949 г. източноевропейските страни сформираха Съвет за икономическо сътрудничество и взаимопомощ, наречен СИВ, а през 1958 г. другите европейски страни сформираха Европейската икономическа общност — Общия пазар.

— Да, така е.

— Ние имаме Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, която включва Съединените щати, някои страни от Западния блок и Югославия. И не забравяй, че страните от Третия свят сформираха Движението на необвързаните страни, което изключва нас — гласът на президента звучеше развълнувано. — Помисли за възможностите. Ако можехме да обединим всички тези икономически общности и да оформим един голям пазар! Боже мой, това би било знаменито! То би означавало реална световна търговия. И би донесло мир.

— Това е една интересна идея, но изисква много време — каза предпазливо Стантън Роджърс.

— Знаеш старата китайска поговорка: „Всяко дълго пътешествие започва с една малка стъпка“.

— Тя е аматьор, Пол.

— Някои от най-добрите ни посланици са били аматьори. Ан Армстронг, бивш посланик във Великобритания, беше педагог, без политически опит. Пърл Места беше назначена в Дания, Клер Бут Люс беше посланик в Италия. Джон Гавин, актьор, беше посланик в Мексико. Една трета от действащите ни посланици са от така наречените аматьори.

— Но ти не знаеш нищо за тази жена.

— Освен че е изключително умна и че сме настроени на една и съща вълна. Искам да проучиш всичко за нея — той взе едно копие от „Външна политика“ и погледна страницата със съдържанието. — Казва се Мери Ашли.

Два дни по-късно президентът и Стантън Роджърс закусваха заедно.

— Събрах информацията, за която ме помоли — той извади един лист от джоба си. — Мери Елизабет Ашли, улица „Олд Милфорд“ 27, Джънкшън Сити, Канзас. Тридесет и пет годишна, омъжена за доктор Едуард Ашли, с две деца: Бет на дванайсет и Тим на десет години. Председателка на Лигата на жените гласоподавателки в Джънкшън Сити. Преподавател по източноевропейска политика в Канзаския щатски университет. Дядо ѝ е роден в Румъния — Роджърс вдигна поглед. — Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че има смисъл. Тя вероятно знае за Румъния повече, отколкото някои посланици знаят за страните, в които работят.

— Радвам се, че мислиш така, Стан. Бих искал Отделът за сигурност да ѝ направи пълно проучване.

— Ще се погрижа за това.

— Не съм съгласен, професор Ашли. — Бари Дилън, най-умният от студентите в политическия семинар на Мери Ашли, се огледа предизвикателно. — Александрос Йонеску е по-лош, отколкото беше Чаушеску.

— Можеш ли да ни дадеш някои факти, които да подкрепят това изявление? — попита Мери Ашли.

В семинара, който се провеждаше в Дикстра Хол на Канзаския щатски университет, имаше дванадесет студенти. Те седяха в полукръг, обърнати към Мери. Списъкът на чакащите да влязат в нейните групи беше по-дълъг, отколкото на всеки друг професор в университета. Тя беше превъзходен преподавател, с приятно чувство за хумор и топлина, които превръщаха срещите с нея в истинско удоволствие. Имаше овално лице, което се променяше от интересно до красиво в зависимост от настроението ѝ. Имаше високите скули на фотомодел и бадемови кафяви очи. Косата ѝ беше тъмна и гъста. Фигурата ѝ караше студентките да ѝ завиждат, а студентите да фантазират. При това не съзнаваше, че е красива.

Бари се питаше дали тя е щастлива със съпруга си. Той с нежелание съсредоточи вниманието си върху разискваните проблеми.

— Когато Йонеску пое управлението на Румъния, той се освободи от поддръжниците на Гроза и установи твърда просъветска позиция. Даже Чаушеску не беше толкова краен.

Друг студент се обади на висок глас:

— Тогава защо президентът Елисън е толкова нетърпелив да установи дипломатически отношения с него?

— Защото иска да го привлече в западната орбита.

— Спомнете си — каза Мери, — че Николае Чаушеску също поддържаше отношения с двата лагера. В коя година започна това?

Думата взе отново Бари:

— През 1960 г., когато Румъния взе страната на Китай в спора между Съветския съюз и Китай, за да демонстрира независимост по международните въпроси.

— Какво ще кажете за настоящите взаимоотношения на Румъния с другите страни от Варшавския договор и специално със Съветския съюз? — попита Мери.

— Аз бих казал, че сега те са по-здрави.

Друг глас се намеси.

— Не съм съгласен. Румъния не одобри нахлуването на Съветския съюз в Афганистан, а също и споразумението му с Европейската икономическа общност. Освен това, професор Ашли...

Звънецът иззвъня. Часът завърши.

— В понеделник — каза Мери — ще говорим за основните фактори, които влияят на съветското отношение към Източна Европа, и ще дискутираме възможните последици от плана на президента Елисън за проникване в Източния блок. Желая ви приятни почивни дни.

Мери наблюдаваше как студентите ставаха и се отправяха към вратата.

— И на вас, професоре.

Мери Ашли обичаше да дава и да взима от семинарите. Историята и географията оживяваха в разгорещените дискусии между умните, вече дипломирани студенти. Чуждите имена и места ставаха реални и историческите събития оживяваха в плът и кръв. Това беше нейната пета година във факултета на Канзаския щатски университет, а преподаването все още я вълнуваше. Тя водеше лекциите на 5 групи по политическа икономия плюс семинар за следдипломна квалификация и всичките те бяха на тема „Съветският съюз и неговите сателити“. Понякога се чувстваше като измамник. *Никога не съм била в никоя от страните, за които преподавам, мислеше си тя. Никога не съм пътувала извън Съединените щати.*

Мери Ашли беше родена в Джънкшън Сити, където бяха родени и нейните родители. Единственият член от семейството ѝ, който познаваше Европа, беше дядо ѝ, дошъл от малкото румънско селце Воронет.

Мери беше планирала пътешествие в чужбина след защитата на магистърската си степен, но в онова лято тя се омъжи за Едуард Ашли и пътешествието до Европа се превърна в тридневен меден месец в

Уотървил, на 55 мили от Джънкшън Сити, където Едуард трябваше да се грижи за свой пациент с болно сърце.

— Трябва наистина да пътуваме до Европа през следващата година — каза Мери на Едуард скоро след като се ожениха. — Умирам от желание да видя Рим, Париж и Румъния.

— Аз също. Значи решихме, следващото лято.

Но следващото лято се роди дъщеря им Бет, а Едуард беше претоварен с работа в болницата „Гиър Комюнители“. Две години по-късно се роди синът им Тим. Мери беше защитила успешно дисертацията си, стана доктор по философия и се върна към преподаването в Канзаския щатски университет. Годишите изминаха някак неусетно. С изключение на кратките пътувания до Чикаго, Атланта и Денвър Мери въобще не бе напускала щата Канзас.

Един ден, обещавахе си тя. Един ден...

Мери събра записките си и погледна през прозореца. Ледът беше изрисувал сиви зимни картини. Започваше отново да вали сняг. Тя облече коженото си палто, сложи си червен вълнен шал и се отправи към улица „Ватиър“, в началото на която беше паркирала колата си.

Университетското градче беше огромно — 315 акра, застроени с 87 сгради, включително лаборатории, театри и параклиси, разположени сред живописен парк. От разстояние кафявите каменни здания на университета приличаха на древни замъци, увенчани с кули, готови да отблъснат вражески нашествия. Когато Мери минаваше покрай Денисън Хол, срещу нея се зададе някакъв непознат с фотоапарат „Никон“. Той насочи фотообектива към зданието и натисна копчето. Мери беше в обсега на снимката. *Трябваше да се дръпна встрани, помисли си тя. Развалих му снимката.*

Един час по-късно негативът на тази снимка пътуваше към Вашингтон.

Всеки град си има свой собствен ритъм, определен от пулса на живота, който се излъчва от хората и от земята. Джънкшън Сити е

фермерско градче с население около 20 хиляди души, разположено на 130 мили западно от Канзас Сити, гордо с това, че е географският център на континенталните Съединени щати. Има свой вестник — „Дейли Юниън“, и радио-телевизионна станция. Търговската зона в центъра на града се състои от разпръснати магазини и бензиностанции по Шеста улица и по улица „Вашингтон“. Там са магазините „Пени“, „Улуърт“, Първа национална банка, „Домино Пица“, бижутерия „Флауър“. Има вериги от заведения за бързо хранене, автобусна станция, магазин за мъжки дрехи, за спиртни напитки — това, което е типично за стотици малки градчета в Съединените щати. Но жителите на Джънкшън Сити го обичаха заради неговата пасторална тишина и спокойствие, поне през делничните дни. През почивните дни градът се превръщаше в място за отмора и развлечения на войниците от близкия Форт Райли.

На път за къщи Мери Ашли спря колата да напазарува за вечеря от супера „Дилън“. След това се отправи на север към Олд Милфорд Роуд, красив жилищен квартал, разположен на брега на едно езеро. От лявата страна на пътя растяха дъбови и брястови дървета, а от дясната страна се издигаха красиви разнолики къщи, изградени от камък, тухла или дърво.

Къщата на семейство Ашли беше двуетажна, каменна, разположена сред ниски живописни хълмчета. Д-р Едуард Ашли и годеницата му я бяха купили преди тринадесет години. На долния етаж имаше голям хол, трапезария, библиотека, стая за закуска и кухня, а на горния — един голям апартамент и две допълнителни спални.

— Ужасно голяма е за двама души — се беше възпротивила Мери.

Едуард я бе прегърнал и притиснал силно към себе си.

— Кой казва, че ще бъде само за двама души?

Когато Мери се прибра от университета, Тим и Бет я чакаха с нетърпение.

— Можеш ли да си представиш? — каза Тим. — Снимките ни ще излязат във вестника!

— Помогни ми да прибера покупките — каза Мери. — Какъв вестник?

— Мъжът не обясни, но ни фотографира и каза, че ще се обади.
Мери спря и се обърна към сина си:

— Онзи мъж обясни ли защо?

— Не — каза Тим, — но той наистина имаше много хубав „Никон“.

В неделя Мери празнуваше своя тридесет и пети рожден ден, въпреки че „празнуваше“ не бе точно казано. Едуард беше подготвил тайно честването в кънтри клуба. Бяха се събрали съседите им Флорънс и Дъглас Шифър и четири други двойки и я очакваха да се появи. Едуард се зарадва като дете при вида на учуденото лице на Мери, когато влезе в клуба и видя празничната маса и надписа „Честит рожден ден“. Сърце не й даде да му каже, че знаеше за подготовката на това тържество от две седмици. Тя обожаваше Едуард. И защо не? Той беше привлекателен, интелигентен и грижовен. Дядо му и баща му бяха лекари, така че той никога не беше и помислял да стане нещо друго. Беше най-добрият хирург в Джънкшън Сити, добър баща и прекрасен съпруг.

След като Мери духна свещите на тортата, тя погледна към Едуард и си помисли: *Колко щастлива може да бъде една жена!*

В понеделник сутринта Мери се събуди с главоболие. Предната вечер имаше много тостове с шампанско, а тя не беше свикнала да пие алкохол. Стана от леглото с голямо усилие. *Това шампанско ме довърши. Никога вече няма да пия*, обеща си тя.

Слезе долу и съсредоточи вниманието си върху приготвянето на закуската за децата, опитвайки се да не обръща внимание на главоболието си.

— Шампанското — мърмореше Мери — е дяволският начин, по който Франция ни отмъщава за всичко.

Бет влезе в стаята с куп книги в ръце:

— На кого говориш, мамо?

— На себе си.

— Това не е нормално.

— Когато си права, си права — Мери сложи кутия с овесени ядки на масата. — Купих нова овесена каша за теб. Ще я харесаш.

Бет седна пред кухненската маса и започна да разглежда етикета на кутията.

— Не мога да ям това. Ти се опитваш да ме убиеш.

— Не ми отправяй такива обвинения — възрази майка ѝ. — Моля те, яж си закуската, ако обичаш.

Тим, нейният десетгодишен син, се втурна в кухнята, седна на масата и каза:

— Ще закусвам бекон с яйца.

— А какво стана с „доброто утро“? — попита майка му.

— Добро утро. А къде е беконът с яйца?

— Моля?

— О, хайде, мамо. Ще закъснея за училище.

— Радвам се, че спомена за това. Госпожа Рейнолдс ми се обади. Изглежда, оценките ти по математика ще са пълен провал. Какво ще кажеш?

— Така се очертава.

— Тим, това да не е някоя шега?

— Лично аз не мисля, че е смешно — обади се Бет.

Той направи физиономия на сестра си.

— Ако искаш да се посмееш — погледни се в огледалото.

— Стига толкова — каза Мери. — Дръжте се прилично.

Главоболието ѝ се засилваше.

— Мога ли да отида на пързалката след училище, мамо? — попита Тим.

— Ти вече се пързалияш по доста тънък лед. След училище ще се върнеш вкъщи и ще седнеш да учиш. Как мислиш, подхожда ли на преподавател в университета да има син със слаба оценка по математика?

— Нормално. Ти не преподаваш математика.

Говори се, че са непоносими двегодишните, мислеше си мрачно Мери. А какво да кажем за ужасните деветгодишни, десетгодишни, единадесетгодишни и дванадесетгодишни деца?

— Тим каза ли ти за четворката по правопис? — обади се Бет.

Той погледна гневно към сестра си.

— Чувала ли си някога за Марк Твен?

— Какво общо има Марк Твен с това? — попита Мери.

— Той казва, че човек, който може да пише думите само по един начин, не заслужава уважение.

Не можем да излезем наглава с тях, помисли си Мери. Те са поумни от нас.

Беше приготвила обяд за всеки от тях, но се тревожеше за Бет, която отново пазеше някаква диета.

— Моля те, Бет, изяж целия си обяд днес.

— Ако не съдържа консерванти. Няма да позволя алчността на хранителната индустрия да разруши здравето ми.

Какво стана с добрите стари времена, когато поглъщахме всякакви буламачи, чудеше се Мери.

Тим измъкна един лист, който се подаваше от тетрадките на Бет.

— Погледни това! — извика той: „Скъпа Бет, хайде да седнем заедно през учебните часове. Вчера цял ден си мислех за теб и...“

— Дай ми го! — изкреця Бет. — Върни ми го, мое си е.

Тя се пресегна към Тим, но той се дръпна. Прочете подписа под писмото.

— Хей! То е подписано от Върджил. Мислих, че си влюбена в Арнолд.

Бет грабна листа от ръцете му.

— Какво би могъл да знаеш ти за любовта? — попита дванайсетгодишната дъщеря на Мери. — Ти си дете.

Туптенето в главата на Мери ставаше непоносимо.

— Деца, оставете ме на мира.

Тя чу клаксона на училищния автобус отвън. Тим и Бет се отправиха към вратата.

— Чакайте! Не сте си изяли закуската — каза Мери.

— Няма време, майко. Трябва да вървим.

— Довиждане, мамо.

Тя ги последва до външната врата.

— Навън е много студено. Сложете си палтата и шаловете.

— Не мога, защото си изгубих шала — каза Тим.

И те заминаха. Мери се почувства изморена от децата. *Майчинството е като да живееш в центъра на тайфун.*

Тя погледна към стълбите, по които слизаше Едуард, и усети прилив на топлина. *Добре след толкова години брак, мислеше Мери, за*

мен той си остава най-привлекателният мъж, когото някога съм познавала. Това, с което най-напред привлече вниманието на Мери, беше неговата нежност. Очите му, меки и сиви, излъчваха топлина и интелигентност, но можеха да се превърнат и в два въглена, когато беше ядосан или раздразнен от нещо.

— Добро утро, скъпа — той я целуна и влязоха в кухнята.

— Едуард, би ли ми направил една услуга?

— Разбира се, мила, за теб съм готов на всичко.

— Искам да продам децата.

— И двете ли?

— И двете.

— Кога?

— Днес.

— Кой би ги купил?

— Непознати. Те достигнаха възрастта, в която аз вече нищо не мога да направя както трябва за тях. Бет е станала маниачка на тема здравословна храна, а синът ти се е превърнал в изоставащ ученик от световна класа.

— Може би не са наши деца — каза Едуард замислено.

— Надявам се. Ще ти приготвя овесена каша.

— Съжалявам, скъпа, нямам време — той погледна часовника си. — Трябва да бъда в операционната след половин час. Ханк Кейтс е имал злополука с някаква машина. Може да загуби няколко пръста.

— Той не е ли твърде стар, за да продължава да се занимава със земеделие?

— Дано да не те чуе да казваш това.

Мери знаеше, че Ханк Кейтс не беше плащал сметките си на мъжа ѝ от три години. Както повечето от фермерите в района той страдаше от ниските цени на земеделските продукти и безразличието на администрацията от службите за земеделски кредит. Много от фермерите губеха земите си, които бяха обработвали цял живот. Едуард никога не притискаше пациентите си за пари и много от тях му плащаха в натура. Семейство Ашли имаше изба, пълна с царевица, картофи и жито. Един фермер беше предложил на Едуард да му даде крава вместо пари, но когато Мери научи за това, каза:

— За бога, скъпи, не можем да приемем никаква крава, кажи му, че лечението е за наша сметка.

Мери погледна към съпруга си и пак си помисли: *Колко съм щастлива със съпруг като Едуард.*

— Добре — каза тя. — Може да реша да задържа децата. Много харесвам баща им.

— Право да ти кажа, аз също се възхищавам от майка им. — Той я прегърна и я притисна до себе си. — Честит рожден ден плюс един.

— Обичаш ли ме още, сега, когато съм вече по-възрастна жена?

— Обичам по-възрастни жени.

— Благодаря. — Мери внезапно се сети за нещо. — Днес трябва да се прибера по-рано и да приготвя вечеря. Наш ред е да поканим Шифър.

Играта на бридж със съседите в понеделник вечер се бе превърнала в ритуал. Фактът, че Дъглас Шифър беше доктор и работеше с Едуард в същата болница, ги правеше още по-близки.

Мери и Едуард излязоха от къщи заедно, навели глави срещу напирания вятър. Едуард влезе в своя форд и погледна как Мери се настанява зад волана на комбито си.

— Магистралата сигурно е заледена — извика той. — Карай внимателно.

— Ти също, скъпи.

Тя му изпрати въздушна целувка и двете коли потеглиха. Едуард се отправи към болницата, а Мери — към град Манхатън, където на 16 мили разстояние от дома им се намираше университетът.

В една кола, паркирана близо до къщата на семейство Ашли, седяха двама мъже и наблюдаваха потеглянето на колите. Изчакаха, докато те се скриха от погледа им.

— Хайде да вървим.

Мъжете спряха пред съседната на Ашли къща. Рекс Олдс, шофьорът остана в колата, докато партньорът му приближи входната врата и натисна звънеца. Отвори му очарователна брюнетка на възраст около тридесет и пет години.

— Да? Могат ли да ви помогнат?

— Госпожа Дъглас Шифър?

— Да...?

Мъжът бръкна в джоба на жакета си и извади служебна карта.

— Казвам се Доналд Замлок. Работя за Службата за сигурност към Държавния департамент.

— Мили боже! Не ми казвайте, че Дъг е обрал някоя банка.

Агентът се засмя любезно:

— Не, мадам. Поне ние не знаем за такова нещо. Искам да ви задам няколко въпроса за съседката ви, госпожа Ашли.

Тя го погледна с внезапна тревога:

— Мери? Какво е станало с нея?

— Мога ли да вляза?

— Да, разбира се.

Флорънс Шифър го отведе във всекидневната.

— Седнете, моля. Искате ли кафе?

— Не, благодаря. Ще ви отнема само няколко минути.

— Защо се интересувате от Мери?

— Просто обикновена проверка. — Той се усмихна окуражително. — Не е заподозряна в нищо нередно.

— Така и предположих — каза Флорънс Шифър възмутено. — Мери Ашли е един от най-прекрасните хора, които някога съм познавала — добави тя. — Вие срещали ли сте се с нея?

— Не, мадам. Това посещение е поверително и ще ви бъда много задължен, ако го запазите в тайна. От колко време познавате госпожа Ашли?

— От около тринайсет години. Тогава се нанесе в съседната къща.

— Бихте ли казали, че познавате госпожа Ашли добре?

— Разбира се. Тя е най-близката ми приятелка. Какво...

— Тя и мъжът ѝ разбират ли се добре?

— След нас с Дъглас те са най-щастливата двойка, която някога съм познавала. — Тя помисли за момент. — Взимам си думите назад. Те са най-щастливата двойка, която някога съм познавала.

— Разбрах, че госпожа Ашли има две деца. Момиче на дванайсет години и момче на десет?

— Точно така. Бет и Тим.

— Бихте ли казали, че е добра майка?

— Тя е *превъзходна майка*. Какво е...

— Госпожо Шифър, според вас Мери Ашли психически уравновесен човек ли е?

— Разбира се.

— Няма ли някакви емоционални проблеми, за които да знаете?

— Разбира се, че няма.

— Пие ли?

— Не. Тя не обича алкохол.

— А взима ли наркотици?

— Сбъркали сте адреса, господине. Ние нямаме проблеми с наркотиците в Джънкшън Сити.

— Госпожа Ашли е женена за лекар, нали?

— Да.

— Ако тя иска да се снабди с наркотици...

— Заблуждавате се. Тя не взима наркотици. Нито смърка, нито се инжектира.

Той я наблюдава известно време.

— Изглежда, знаете цялата терминология.

— Гледам „Маями Вайс“ като всички други — Флорънс Шифър започна да се ядосва. — Имате ли някакви други въпроси?

— Дядото на Мери Ашли бил роден в Румъния. Чували ли сте я някога да говори за тази страна?

— О, от време на време си припомня историите, които дядо й е разказвал за родината си. Той е роден в Румъния, но е дошъл тук, когато е бил още юноша.

— Чували ли сте някога госпожа Ашли да изразява отрицателно отношение към настоящото румънско правителство?

— Не, доколкото мога да си спомня.

— Един последен въпрос. Чували ли сте някога госпожа Ашли или д-р Ашли да говорят нещо против правителството на Съединените щати?

— Категорично не!

— Следователно според вас и двамата са добри американци?

— Разбира се. Бихте ли имали нещо против да ми кажете...

Мъжът се изправи.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, госпожо Шифър. Бих искал още веднъж да подчертая, че този разговор е строго поверителен. Много ще ви бъда благодарен, ако не го коментирате с никого, дори и със съпруга си.

След малко той си тръгна. Флорънс Шифър стоеше до вратата, загледана в него.

— Не мога да повярвам, че този разговор изобщо се е състоял — каза тя високо на глас.

Двамата агенти подкараха колата си надолу по улица „Вашингтон“ и се отправиха на север. Минаха покрай една табела, на която пишеше: „Добре дошли в страната на Ах“.

— Остроумно — каза Рекс Олдс.

Те продължиха покрай Търговската камара, Роял Ордър, Елкс, магазина за домашни животни на Ирма и бара „Големият шанс“. Търговските сгради внезапно свършиха.

— Исусе, главната им улица е дълга колкото два блока. Това не е град. Това е някаква дяволска дупка — каза Доналд Замлок.

— За тебе и за мене може да е дяволска дупка, но за тези хора е град — отговори Рекс Олдс.

Замлок поклати глава:

— Сигурно е хубаво място за живеене, но аз със сигурност не бих желал да идвам тук.

Колата спря пред Стейт Банк и Олдс влезе вътре.

Върна се след двадесет минути.

— Чисти са — каза, влизайки в колата. — Семейство Ашли имат седем хиляди долара в банката, ипотека на къщата и плащат сметките си навреме. Директорът на банката счита, че господин Ашли е много мек по душа, за да бъде добър бизнесмен, но той го смята за благонадежден за кредитиране.

Замлок погледна в папката до себе си.

— Хайде да проверим още няколко имена и да се връщаме към цивилизацията, докато не съм започнал да бляя.

Дъглас Шифър обикновено беше приятен и сговорчив човек, но в момента изражението на лицето му беше мрачно. Семействата Шифър и Ашли бяха по средата на играта на бридж и Шифър бяха с 10 000 точки назад. За четвърти път тази вечер Флорънс игра погрешно.

Дъглас хвърли картите си.

— Флорънс! — избухна той. — На коя страна играеш? Знаеш ли колко много губим?

— Съжалявам — каза тя нервно. — Просто... просто не мога да се концентрирам.

— Очевидно — процеди през зъби съпругът ѝ.

— Тревожи ли те нещо? — попита Едуард Ашли.

— Не мога да ти кажа.

Всички изненадано погледнаха към нея.

— Какво значи това? — попита Дъглас.

Флорънс Шифър пое дълбоко въздух:

— Мери, става въпрос за теб.

— Какво за мене?

— Имаш някакви неприятности, нали?

Мери се втренчи в нея:

— Неприятности? Не. Аз... какво те кара да мислиш така?

— Не бива да казвам. Обещах.

— На кого си обещах? — попита Едуард.

— На един федерален агент от Вашингтон. Беше у дома тази сутрин и ми зададе най-различни въпроси за Мери. Говореше така, сякаш тя е някакъв международен шпионин.

— Какъв вид въпроси? — запита Едуард.

— О, сам знаеш — дали е добра американка, дали е добра съпруга и майка, взима ли наркотици...

— По дяволите, защо им е да ти задават такива въпроси?

— Почакайте малко — каза Мери възбудено. — Мисля, че знам. Това е във връзка с назначението ми.

— Какво? — попита Флорънс.

— Тече процедурата ми за назначаване на постоянно място в университета. Тъй като в университетското градче се провеждат някакви важни правителствени изследвания, предполагам, че трябва да проверят всички много внимателно.

— Да благодарим на бога, че това било всичко. — Флорънс си отдъхна. — Аз мислех, че се готвят да те задържат.

— Надявам се да е така — усмихна се Мери. — В Държавния университет на щата Канзас.

— Е добре, сега, като изяснихме въпроса — каза Дъглас, — можем да продължим с играта, нали? — Той се обърна към съпругата си. — Ако изиграеш грешна карта още един път, ще те обърна на коленете си.

— Обещания, обещания.

Абейуд, Англия

— Срещата ни ще протече според обичайните правила — заяви председателят. — Няма да се води протокол, самата среща никога и никъде няма да се обсъжда и ще се обръщаме един към друг с кодовите си имена.

В библиотеката на замъка Клеймър, построен през петнайсети век, се бяха събрали осем души. Навън стояха на пост двама въоръжени цивилни полицаи, загърнати в тежките си палта, а третият охраняваше вратата към библиотеката. Осмината мъже, които се намираха вътре в стаята, бяха пристигнали поотделно малко по-рано.

— Шефа е получил обезпокоителна информация — продължи председателят. — Марин Гроза подготвя удар срещу Александрос Йонеску. Група висши армейски офицери са решили да подкрепят Гроза. Този път той има големи шансове за успех.

— Как ще се отрази това на плановете ни? — обади се Один.

— Възможно е да ги провали напълно. Ще се създадат твърде много мостове към Запада.

— На това трябва да се попречи — каза Фрейър.

— Как? — попита Болдър.

— Ще убием Гроза — отвърна председателят.

— Невъзможно е. Известни са ни поне половин дузина опита на хората на Йонеску и всички се провалиха. Къщата му изглежда напълно недостъпна. А и никой от присъстващите в тази стая не може да си позволи да бъде въвлечен в опит за убийство.

— Няма да участваме пряко в ликвидирането му.

— Как ще стане тогава?

— Шефа е открил секретното досие на международен терорист, когото бихме могли да наемем.

— Абул Абас, човекът, който организира отвличането на „Победата на Ахил“?

— Не. Появил се е нов професионалист, господа. По-добър. Казва се Ейнджъл.

— Никога не съм чувал за него — каза Зигмунд.

— Точно така. Препоръките му са впечатляващи. Според досието, с което разполага Шефа, той е участвал в убийството на Сикх Хуалистан в Индия. Помагал е на терористите „мачетерос“ в Пуерто Рико и на червените кхмери в Камбоджа. Негов е бил планът за премахването на половин дузина израелски офицери и израелците са обявили един милион долара награда за залавянето му — жив или мъртъв.

— Това звучи обещаващо — каза Тор. — Ще можем ли да го наемем?

— Цената му е висока. Ако се съгласи да поеме случая, това ще ни струва два милиона долара.

Фрейър подсвирна и сви рамене.

— Във възможностите ни е. Ще вземем парите от общия фонд, който учредихме.

— А как ще стигнем до това „ангелско“ същество? — попита Зигмунд.

— Връзката с него се поддържа чрез любовницата му, жена на име Неуса Мунес.

— Къде можем да я намерим?

— Живее в Аржентина. Ейнджъл я е настанил в един апартамент в Буенос Айрес.

— А следващата ни стъпка каква ще бъде? — попита Тор. — Кой ще се свърже с нея от наше име?

— Шефа предложи един човек на име Хари Ланц — отговори председателят.

— Това име ми звучи познато.

— Да — сухо отвърна председателят. — Споменавах го във вестниците. Хари Ланц е черна овца. Изхвърлили са го от ЦРУ, защото е организиран собствена верига за търговия с наркотици във Виетнам. Но докато все още работел за ЦРУ, е обиколил Южна Америка, така че познава района добре. Той ще е най-подходящата връзка. — Председателят замълча. — Предлагам да гласуваме. Всички, които са „за“ наемането на Ейнджъл, моля да вдигнат ръка.

Осем добре поддържани ръце се вдигнаха във въздуха.

— Значи е решено — председателят се изправи. — Съвещанието се закрива. Моля, спазвайте обичайните правила за безопасност.

Беше понеделник. Полицаят Лесли Хенсън си бе направил пикник в оранжерията на територията на замъка, където нямаше право да влиза. Не беше сам и по-късно щеше да му се наложи да дава обяснения за това на началниците си. Приятелката му Ани, закръглено селско момиче, бе накарала добродушния полицай да вземат кошница с обяд за пикника.

— Ти ще осигуриш храната — се беше изсмяла Ани, — а аз десерта.

„Десертът“ беше дълъг пет фута и шест инча, имаше красив, добре оформен бюст и ханш и просто изкушаваше всеки мъж да потъне в топлата му плът.

За нещастие точно по средата на десерта вниманието на полицая Хенсън бе привлечено от един автомобил, който потегли от входа на замъка.

— Това проклето място трябва да е затворено в понеделник — промърмори той.

— Не се разсейвай — приласка го отново Ани.

— Всичко е наред, котенцето ми.

Двадесет минути по-късно полицаят чу как втора кола напусна двора. Този път любопитството му надделя и той стана, за да надникне през прозореца. Приличаше на служебна лимузина със затъмнени стъкла, които скриват лицата на пътниците.

— Идваш ли, Лесли?

— Да. Просто не мога да си обясня кой може да е бил в замъка. Той е затворен, с изключение на дните за посещения от туристически групи.

— Аз също ще затворя, любов моя, ако не се върнеш към работата си незабавно.

Двадесет минути по-късно, когато полицаят Хенсън чу отпътуването на третата кола, плътските му желания отстъпиха пред полицейския му инстинкт. Минаха още пет коли — всичките бяха лимузини и се появяваха през интервал от двадесет минути. Една от колите се спря за част от секундата и полицаят Хенсън успя да запише регистрационния ѝ номер.

— Предполагаше се, че това е проклетият ти почивен ден — оплака се Ани.

— Може да е важно — отвърна полицаят. И още докато го казваше, се замисли дали трябва да докладва на шефа си.

— Какво правехте в замъка Клеймър? — попита сержант Туил.

— Разглеждах го, сър.

— Замъкът е бил затворен.

— Да, сър. Но оранжерията беше отворена.

— И така, вие решихте да разгледате оранжерията?

— Да, сър.

— И, разбира се, бяхте сам?

— Ами, честно казано...

— Спестете ми непристойните подробности, полицаю Хенсън. С какво колите събудиха подозренията ви?

— С поведението си, сър.

— Колите нямат поведение, Хенсън. Шофьорите могат да имат такова.

— Разбира се, сър. Шофьорите изглеждаха много предпазливи. Колите напуснаха замък през интервали от двадесет минути.

— Съзнавате, разбира се, че вероятно има хиляди най-невинни обяснения за всичко това. Всъщност, Хенсън, единственият, който няма задоволително обяснение за поведението си, сте вие.

— Да, сър. Но сметнах за нужно да ви докладвам за случая.

— Добре. Това ли е записаният от вас регистрационен номер?

— Да, сър.

— Много добре. Свободен сте. — Той реши да се пошегува и остроумно забеляза: — Опасно е да замервате хората с камъни, когато вие самият сте в стъклена къщурка. — После цяла сутрин се смя на шегата си.

Когато докладът за случая и с регистрационния номер на колата се върна при него, сержант Туил реши, че Хенсън нещо е объркал. Той занесе получената информация на горния етаж на инспектор Пакула и му обясни цялата история.

— Не бих ви обезпокоил с този въпрос, инспекторе, ако регистрационният номер...

— Да, разбирам. Ще се заема с това.

— Благодаря ви, сър.

В Генералния щаб на Тайните разузнавателни служби инспектор Пакула се среща за кратко с един от висшите ръководители на Британските тайни разузнавателни служби, сър Алекс Хайд-Уайт — едър, червендалест мъж.

— Решението да ме информирате за случая е напълно правилно — усмихна се сър Алекс, — но се опасявам, че зловещият заговор, за който става въпрос, е не повече от опит да се уреди едно ваканционно пътуване за кралското семейство, без пресата да научи за това.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, сър. — Инспектор Пакула се изправи.

— Няма нищо, инспекторе. Това показва, че отделът ви е винаги нащрек. Как казахте, че беше името на онзи полицай?

— Хенсън, сър. Лесли Хенсън.

Когато вратата зад инспектор Пакула се затвори, сър Алекс Хайд-Уайт вдигна слушалката на един червен телефон.

— Имам съобщение за Болдър. Възникна малък проблем. Ще обясня за какво става въпрос на следващата ни среща. Междувременно искам да уредите три прехвърляния — за сержанта от полицията Туил, за инспектор Пакула и полицаия Лесли Хенсън. Разпръснете ги за няколко дни. Искам да ги изпратите на различни постове, колкото се може по-далеч от Лондон. Ще съобщя на Шефа и ще разбера дали той смята за нужно да се вземат допълнителни мерки.

Хари Ланц спеше в хотелската си стая в Ню Йорк, когато посред нощ го събуди иззвъняването на телефона.

По дяволите, кой би могъл да знае, че съм тук?, учуди се той. Погледна сънено към часовника до леглото си и вдигна слушалката.

— Часът е четири сутринта! Кой, по...

От другата страна на линията се чу спокоен глас. Ланц рязко седна в леглото и сърцето му започна лудо да бие.

— Да, сър — каза той. — Да, сър... не, сър, но мога да уредя нещата така, че да се освободя. — Той дълго време слуша мълчаливо и накрая каза: — Да, сър. Разбирам. Ще взема първия самолет за Буенос Айрес. Благодаря ви, сър.

Той окачи слушалката, пресегна се към нощната масичка и си запали цигара. Ръцете му трепереха. Човекът, с когото бе разговарял току-що, бе един от най-могъщите хора на света, а онова, което той бе поискал от Хари... *Какво става, по дяволите?*, запита се Хари Ланц. *Нещо голямо.* Човекът обеща да му плати 50 000 долара, за да предаде едно съобщение. Щеше да е забавно да се върне в Аржентина. Хари Ланц обичаше южноамериканските жени. *Познавам там дузина кучки с горещи сърца, които повече предпочитат да се чукаат, отколкото да ядат.*

Денят започваше превъзходно.

В девет часа Хари Ланц вдигна телефона и набра номера на Аржентинските въздушни линии:

— В колко часа е първият полет за Буенос Айрес?

Боинг 747 се приземи на летище „Изейза“ в Буенос Айрес в пет часа следобед на следващия ден. Полетът беше дълъг, но това никак не притесни Хари Ланц. *Петдесет хиляди долара за предаване на едно съобщение.* Почувства прилив на възбуда, когато колелата се докоснаха до земята. Не беше идвал в Аржентина близо пет години. Щеше да е забавно да възобнови старите си познанства.

Когато Хари Ланц излезе от самолета, вълната горещ въздух го изненада за момент. *Но, разбира се. Тук е лято.*

Докато пътуваше с таксито към града, Ланц с интерес забеляза, че надрасканите по стените на сградите и тротоарите надписи не са се променили: *Plebiscito las pelotas* (Чукайте си плебисцита), *Militares, Asesinos* (Армия, престъпници), *Tenemos hambre* (Ние сме гладни), *Marihuana na libre* (Свобода за наркоманите), *Droga, sexo y mucho rock* (Наркотици, секс и рокендрол), *Juicio y castigo a los culpables* (Съд и наказание за виновните).

Да, беше му приятно да се върне тук.

Следобедната почивка бе свършила и улиците бяха пълни с хора, мързеливо отиващи или прибиращи се от срещи. Когато таксито стигна до хотел „Ел Конкистадор“ в сърцето на луксозния квартал „Барио Норте“, Ланц плати на шофьора с банкнота от милион песо.

— Задръж рестото — каза той. Техните пари бяха истинска смешка.

Регистрира се на рецепцията в огромното модерно фоайе на хотела, взе си по един брой от „Буенос Айрес Хералд“ и „Ла Пренса“ и последва заместник-управителя, който го поведе към апартамента му. Шейсет долара на ден за спалня, баня, хол и кухня с еъркандишън и телевизор. *Във Вашингтон този апартамент щеше да струва майка си и баща си*, помисли си Хари Ланц. *Утре ще се погрижа за работата с тази курва Неуса, след което ще остана малко тук да се позабавлявам.*

Изминаха повече от две седмици, преди Хари Ланц да успее да попадне на следите на Неуса Мунес.

Започна да я търси в телефонния указател. Ланц се зае първо с централните райони на града: Ареа Конститусион, Плаца Сан Мартин, Барио Норте, Каталинас Норте. Но в нито един от тях не фигурираше името на Неуса Мунес. Нямахме го и в указателите на крайните квартали Бахия Бланка и Мар дел Плаца.

Къде, по дяволите, може да е тя?, зачуди се Ланц. Той тръгна по улиците, за да търси старите си познати.

Влезе в Ла Биела и барманът извика:

— Сеньор Ланц! Por dios!^[1] Чух, че сте умрял!

— Бях — усмихна се Ланц, — но ти толкова ми липсваше, Антонио, че се върнах.

— Какво правите в Буенос Айрес?

Ланц замислено понижи глас:

— Дойдох, за да намеря една стара приятелка. Трябваше да се оженим, но семейството ѝ се премести и аз загубих следите ѝ. Името ѝ е Неуса Мунес.

— Никога не съм чувал за нея — поклати глава барманът. — Lo siento.^[2]

— Ще поразпиташ ли за нея, Антонио?

— Por gue по?^[3]

След това Ланц се отби да види един приятел в полицейското управление.

— Ланц! Хари Ланц! Dios! Qué pasa?^[4]

— Здравей, Хорхе. Радвам се да те видя пак, амиго.

— Последното, което чух за теб, е, че са те изритали от ЦРУ.

— Няма такова нещо, приятелю — Хари се разсмя. — Те ме молеха да остана. Но аз напуснах, за да се заема със собствен бизнес.

— Така ли? И с какъв бизнес си се захванал?

— Открих си собствено детективско бюро. Всъщност именно затова съм в Буенос Айрес. Преди няколко седмици почина един от клиентите ми. Той остави на дъщеря си куп пари и аз се опитвам да я открия. Но единствената информация, с която разполагам, е, че живее в един апартамент някъде из Буенос Айрес.

— Как се казва?

— Неуса Мунес.

— Почакай тук за малко.

Моментът продължи около половин час.

— Съжалявам, амиго. Не мога да ти помогна. Няма я в компютъра ми, както и в която и да е от картотеките ни.

— Е, добре. Ако все пак попаднеш на някаква информация за нея, аз съм в Ел Конкистадор.

— Bueno.^[5]

Баровете бяха следващата му надежда. Стари, познати свърталища: „Пепе Гонзалес“ и „Алмейда“, „Кафк Табак“.

— Buenas tardes, amigo. Soy de los Estados Unidos. Estoy buscando und mujer. El nombre es Neusa Muñes. Es una emergencia.^[6]

— Lo siento, señor. No la cono со.^[7]

Отговорът бе навсякъде един и същ. Никой никога не бе чувал за проклетата кучка.

Хари Ланц се помота около Ла Бока, многоцветния квартал близо до водната шир, където се виждаха стари, ръждясващи кораби, закотвени в реката. Но и там никой не познаваше Неуса Мунес. Хари Ланц за пръв път почувства, че може би търси нещо несъществуващо.

Но ето че в „Пилар“, малък бар в квартал „Флорес“, късметът изведнъж му се усмихна. Беше петък вечер и барът бе пълен с работници. На Хари му трябваша цели десет минути, за да привлече вниманието на бармана. Преди още Ланц да е преполовил предварително подготвените си слова, барманът каза:

— Неуса Мунес? Да, познавам я. Ако тя пожелае да говори с вас, ще дойде тук *mañana*^[8] около полунощ.

На следващата вечер Хари Ланц пристигна в „Пилар“ към единадесет часа. Барът постепенно се пълнеше с хора. С приближаването на полунощ той усети, че става все по-нервен. *Какво ще стане, ако тя не се появи? Ами ако това не е същата Неуса Мунес?*

Ланц се загледа в група кикотеци се момичета, които влязоха в бара. Те се присъединиха към мъжете на една от масите. *Трябва да се появи, помисли си Ланц. Ако не дойде, мога да се простя с петдесетте бона.*

Чудеше се как ли изглежда. *Сигурно е невероятно красива.* Бяха му възложили да предложи на приятеля ѝ Ейнджъл два милиона долара, за да убие някакъв човек, така че може би Ейнджъл е затънал до гуша в милиони. И можеше съвсем спокойно да си позволи да има красива млада любовница. *По дяволите, вероятно той може да си позволи дузини такива. Тази Неуса сигурно е артистка, или модел. Кой знае, може би ще успея да се позабавлявам малко с нея, преди да напусна града. Няма нищо по-хубаво от съчетаването на работата с удоволствието,* щастлив си помисли Хари Ланц.

Вратата се отвори и Хари Ланц с надежда погледна към нея. Влезе една жена. Тя бе на средна възраст, непривлекателна, с дебело, подпухнало тяло и огромен увиснал бюст, който се люлееше, докато жената вървеше. По лицето ѝ имаше белези от шарка, косата ѝ бе силно изрусена, но тъмната ѝ кожа издаваше, че е метис и във вените ѝ тече кръвта на предци индианци, правили любов с испанците. Беше облечена в пола, която не ѝ стоеше добре, и пуловер, който би бил подходящ за много по-млада жена. *Проститутка, тръгнала на лов, реши Ланц. Но кой, по дяволите, би могъл да поиска да я чука?*

Жената огледа бара с бездушния си безизразен поглед. Тя разсеяно кимна на няколко души и после си проправи път през

тълпата. Приблѝжи се до бара.

— Ще ми купиш ли питие?

Имаше силен испански акцент и отблизѝ изглеждаше още по-отблъскваща. *Прилича на дебела крава, която няма мляко*, помисли си Ланц. И е пияна.

— Разкарай се, сестро.

— Естебан каза, че си ме търсил, тъй ли е?

— Кой? — изненадано я погледна той.

— Естебан. Барманът.

Хари Ланц все още не можеше да повярва на ушите си.

— Трябва да е направил някаква грешка. Аз търся Неуса Мунес.

— Si. Yo soy Neusa Muñes.^[9]

Но не същата, помисли си Хари Ланц. *По дяволите!*

— Вие ли сте приятелката на Ейнджъл?

— Si — на лицето ѝ грейна пиянска усмивка.

Хари Ланц се съвзе бързо.

— Виж ти, виж ти — насили се да се усмихне той. — Искате ли да отидем на някоя по-отдалечена маса и да поговорим?

— Да, става — тя равнодушно кимна в знак на съгласие.

Те си проправиха път през задимения бар и когато седнаха на масата, Хари Ланц каза:

— Бих искал да поговорим за...

— Ше черпиш един ром, si?

— Естествено — кимна Ланц.

Появи се някакъв келнер с мръсна престилка и Ланц поръча:

— Ром и скоч със сода.

— За мен двоен, а? — каза Мунес.

Когато келнерът се отдалечи, Ланц се обърна към жената, седнала до него:

— Искам да се срещна с Ейнджъл.

Тя го изгледа с безизразните си воднисти очи.

— Що ти е?

— Имам малък подарък за него — каза Ланц с приглушен глас.

— Si? Какъв подарък?

— Два милиона долара.

Питиетата им пристигнаха. Хари Ланц вдигна чашата си и каза:

— Наздраве.

— Тъхъ — тя пресуши чашата си на един дъх. — За к'во искаш да дадеш на Ейнджъл два милиона долара?

— Това е нещо, което трябва да обсъдя лично с него.

— Няма да стане. Ейнджъл с никого не приказва.

— Мадам, за два милиона долара...

— Ше бутнеш ли още един ром? Двоен, а?

Господи, тя вече изглежда така, сякаш всеки момент ще припадне.

— Разбира се — Ланц повика келнера и поръча питието. — Отдавна ли познаваш Ейнджъл? — Постара се гласът му да звучи непринудено.

— Тъхъ — тя сви рамене.

— Трябва да е много интересен човек.

Безизразните ѝ очи бяха приковани в една точка на масата пред тях.

Господи!, помисли си Хари Ланц. Сякаш се опитвам да разговарям с някоя проклета стена!

Питието ѝ пристигна и тя го привърши на една голяма, дълга глътка.

Има тяло на крава и обноски на свиня.

— Кога ще мога да говоря с Ейнджъл?

Неуса Мунес положи усилия, за да се изправи на крака.

— Казах ти, че той с никого не приказва. Adios.^[10]

— Хей! Чакай малко! Не си тръгвай! — извика Хари Ланц, внезапно обхванат от паника.

Тя спря и го погледна отвисоко с воднистите си очи.

— К'во искаш?

— Седни — каза бавно Хари Ланц. — Ще ти кажа какво искам.

Тя тежко се отпусна на стола.

— Искам ром, а?

Хари Ланц бе смаян. *Какъв човек, по дяволите, е този Ейнджъл? Любовницата му е не само най-грозната кучка в цяла Латинска Америка, но е и алкохоличка.*

Ланц не обичаше да си има работа с пияни хора. Те бяха твърде непредвидими. От друга страна, мисълта да се откаже от 50 000 долара комисиона го отвращаваше. Той наблюдаваше как Мунес поглъща

питието си. Почуди се колко ли е изпила, преди да дойде тук, за да се срещнат. Ланц се усмихна и разсъдливо отбеляза:

— Неуса, как мога да работя с Ейнджъл, ако не мога да поговоря с него?

— Лесно. Кажете к'во искаш. Аз ще кажа на Ейнджъл. Ако каже si, аз ти казвам si. Ако каже по, аз ти казвам по.

Хари Ланц й нямаше доверие като посредник, но не можеше да избира.

— Чувала ли си за Марин Гроза?

— Не.

Разбира се, че не е. Защото не е марка ром. Тази глупава кучка ще обърка нещо в предаването на съобщението и ще провали сделката.

— Ще черпиш още по едно, а?

— Разбира се — той потупа дебелия й ръка. Поръча още един двоен ром. — Ейнджъл знае кой е Марин Гроза. Трябва само да му кажеш: „Марин Гроза“. Той ще разбере.

— Ъхъ. Тогава к'во?

Беше дори по-глупава, отколкото изглеждаше. Какво ли си мислеше, че трябва да направи Ейнджъл за два милиона долара? Да целуне този тип? Хари Ланц внимателно каза:

— Хората, които ме изпращат, искат да го пречука.

— К'во значи „пречукам“? — премигна тя.

— Убивам. *Господи!*

— А — тя кимна с безразличие. — Ще питам Ейнджъл.

Езикът й започваше да се преплита все повече.

— К'во беше името на човека?

— Гроза. Марин Гроза. — Идеше му да я разкъса.

— Ъхъ. Гаджето ми не е в града. Ще му се обадя довечера и ще се срещнем тук утре. Викни още един ром, а?

Неуса Мунес се оказа кошмарно същество.

На следващата вечер Хари Ланц седя на същата маса в бара до четири часа сутринта, когато заведението затвори. Мунес не се появи.

— Знаете ли къде живее? — попита той бармана.

— Барманът го погледна най-невинно и попита:

— Quine sabe?^[11]

Тази кучка бе провалила всичко. Как можеше умен човек като Ейнджъл да се хване с такова спиртосано чучело? Хари Ланц се гордееше с професионализма си. Беше твърде умен, за да се хвърли в сделка като тази, без предварително да провери всичко както трябва. Беше поразпитал тук и там и според събраната информация израелците давали награда от един милион долара за главата на Ейнджъл. За един милион долара щеше да си осигури пиене и млади уличници, които да му стигнат за цял живот. Но ето че можеше да забрави за това, както и за комисионата от 50 000 долара. Единствената нишка, която водеше към Ейнджъл, се беше скъсала. Трябваше да се обади на Човека и да му каже, че се е провалил.

Засега няма да му се обаждам, реши Хари Ланц. Може би тя пак ще дойде тук. Може би ромът в другите барове ще се свърши.

А може би трябваше да си го научука за това, че се съгласи да поеме тази гнусна задача.

[1] Господи! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Съжалявам (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Защо не? (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Как си? (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Добре (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Добър вечер, приятелю. Аз съм от Съединените щати. Търся една жена. Името ѝ е Неуса Мунес. Спешно е (исп.). — Б.пр. ↑

[7] Съжалявам, сеньор. Но не я познавам (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Утре (исп.). — Б.пр. ↑

[9] Да, аз съм Неуса Мунес (исп.). — Б.пр. ↑

[10] Сбогом, (исп.). — Б.пр. ↑

[11] Кой знае (исп.). — Б.пр. ↑

В единадесет часа на следващата вечер Хари Ланц седеше на същата маса в „Пилар“, като последователно дъвчеше ту фъстъци, ту ноктите си. В два часа след полунощ той видя как Неуса Мунес влиза, препъвайки се, през вратата и сърцето му замря. Той я наблюдаваше, докато тя си проправяше път към масата му.

— Здравсти — небрежно подхвърли и се строполи на стола.

— Какво ти се случи? — попита я Хари Ланц. Това бе всичко, което успя да направи, за да овладее гнева си.

— А? — премигна тя.

— Трябваше да се срещнем тук вчера.

— К'во?

— Имахме среща, Неуса.

— А! Бях на кино с една приятелка. Пуснали са оня новия филм, сещаш ли се? За един човек, дето се влюбва в оная скапана монахиня и...

Ланц се чувстваше толкова излъган и разочарован, че бе готов да заплаче. *Какво ли е намерил Ейнджъл в тази задръстена пияна кучка? Вероятно има златно руно*, реши Ланц.

— Неуса, нали не си забравила да говориш с Ейнджъл?

Тя го погледна безизразно и се напъна да разбере въпроса.

— Ейнджъл? Ше може ли едно питие, а?

Той поръча двоен ром за нея и двоен скоч за себе си. Изпитваше отчаяна нужда от него.

— Какво каза Ейнджъл, Неуса?

— Ейнджъл? А, той каза да. Да, става.

Хари Ланц почувства невероятно облекчение.

— Това е прекрасно! — Вече изобщо не му пукаше за мисията на пратеник. Беше му хрумнало нещо много по-добро. Тази пияна кучка щеше да го отведе право при Ейнджъл. При наградата от един милион долара.

Той я изгледа как поглъща питието си и разлива част от него по окапаната вече блуза.

— Какво друго каза Ейнджъл?

— Ейнджъл вика, че иска да знае кои са твоите хора — тя сбърчи вежди от усилие да се съсредоточи.

— Кажи му, че това е тайна, Неуса. — Той тържествуващо се усмихна. — Не мога да му дам такава информация.

— Ейнджъл каза тогава да се разкараш — кимна тя с безразличие. — Ще викнеш ли още един ром, преди да си тръгна?

Мозъкът на Хари Ланц работеше на максимални обороти. Ако тя си тръгнеше, то със сигурност вече никога нямаше да я види.

— Ще ти кажа какво ще направя, Неуса. Ще се обадя на хората, за които работя, и ако те ми разрешат, ще ти дам едно име. Така става ли?

— Не ми пука — тя сви рамене.

— Разбира се — търпеливо ѝ обясни Ланц, — но на Ейнджъл му пука. Кажи му, че ще му отговоря утре. Мога ли да се свържа някъде с теб?

— Предполагам.

— Къде? — беше отбелязал малък напредък.

— Тук.

Питието ѝ пристигна и той я гледаше как го поглъща с животинско настървение. Ланц изпитваше желание да я убие.

За да не могат да го подслушат, Хари Ланц се обади по телефона от една кабинка на улица „Калве“. Отне му цял час, докато се свърже.

— Не — отговори Шефа. — Казах ви, че не бива да споменавате никакви имена.

— Да, сър. Но има един проблем. Тази Неуса Мунес, приятелката на Ейнджъл, казва, че той е готов да сключим сделката, но няма да се помръдне, докато не разбере с кого си има работа. Естествено обясних ѝ, че първо трябва да говоря с вас.

— Как изглежда тази жена?

— Дебела, грозна и глупава, сър. — Шефа не беше от хората, с които можеше да се хитрува.

— Много опасно е да използвате моето име.

Хари Ланц почувства как сделката започва да му се изплъзва.

— Да, сър — честно отговори той. — Разбирам. Само че, сър, славата на Ейнджъл се крепи на това, че той умее да мълчи. Ако някога проговори, той няма да може да се задържи и пет минути в този бизнес.

Последва дълго мълчание.

— Имаш право. — Последва нова, още по-дълга пауза. — Много добре. Можеш да дадеш името ми на Ейнджъл. Но той не бива да го споменава никъде, нито да се опитва да се свърже направо с мен. Ще работим само чрез теб.

— Да, сър. — На Хари Ланц му идваше да заподскача от радост. — Ще му кажа. Благодаря ви, сър.

Той окачи слушалката и на лицето му грейна широка усмивка. Щеше да получи петдесетте хиляди долара.

А после и наградата от един милион долара.

Когато Хари Ланц се срещна с Неуса Мунес късно вечерта на същия ден, той веднага ѝ поръча двоен ром и каза щастливо.

— Всичко е уредено. Получих разрешение.

— Така ли? — Тя го погледна равнодушно.

Той ѝ каза името на работодателя си. То беше изключително известно и той очакваше, че тя ще се впечатли.

— Не го знам — каза тя и сви рамене.

— Неуса, хората, за които работя, искат всичко да бъде свършено колкото се може по-бързо. Марин Гроза се крие в една къща в Ньой и...

— Къде?

Всемогъщи Боже! Опитваше се да разговаря с едно пияно чучело.

— Това е малко градче в околностите на Париж — търпеливо продължи да обяснява той. — Ейнджъл ще разбере.

— Ше черпиш ли още едно?

Час по-късно Неуса продължаваше да пие. Но този път Хари Ланц я насърчаваше. *Не че ѝ трябва много помощ*, помисли си Ланц.

Когато се напие достатъчно, тя ще ме отведе при приятелчето си. Останалото е лесно.

Той погледна към Неуса Мунес, която се взираше в питието със стъклените си очи.

Няма да е трудно да хвана Ейнджъл. Може да е много точен, но не би могъл да бъде твърде умен.

— Ейнджъл кога ще се върне в града?

— Идната седмица — тя прикова очите си в него.

Хари Ланц взе ръката ѝ и я потупа.

— Защо ти и аз да не отидем у вас? — попита меко той.

— Добре.

Получи се.

Неуса Мунес живееше в неугледен двустаен апартамент в Белграно, предградие на Буенос Айрес. Апартаментът беше разхвърлян и занемарен като обитателката му. Още от вратата Неуса се запъти към малкото барче в ъгъла. Вече почти не се държеше на краката си.

— Едно малко?

— За мен не — отвърна Ланц. — Ти си сипи.

Той я наблюдаваше, докато си наля питието и го изпи на един дъх. *Тя е най-грозната, най-отблъскващата кучка, която някога съм виждал,* помисли си той, *но милионът долари ще бъде прекрасен.*

Той огледа апартамента. На една малка масичка бяха струпани книги. Разгледа ги една по една, надявайки се да му разкрият нещо за същността на Ейнджъл. Заглавията го учудиха: „Габриела“ от Жоржи Амаду, „Огънят в планината“ от Омар Кабезас, „Сто години самота“ от Гарсия Маркес, „Котките през нощта“ от Антонио Сиснерос. Значи Ейнджъл бе интелектуалец. Книгите не подхождаха нито на апартамента, нито на жената.

Ланц се приближи до нея и я прегърна през необятната ѝ безформена талия.

— Знаеш ли, че си дяволски сладка? — Ръцете му се плъзнаха нагоре и той я хвана за гърдите. Те бяха големи колкото дини. Ланц ненавиждаше жени с голям бюст. — Наистина имаш страхотно тяло.

— А? — очите ѝ бяха напълно безжизнени.

Ръцете на Ланц се спуснаха надолу и той опипа дебелите ѝ бедра под тънката памучна рокля, с която беше облечена.

— Как ти харесва това? — прошепна той.

— К'во?

Така нямаше да стигне доникъде. Трябваше да измисли нещо, с което да накара тази амазонка да си легнат в кревата. Ако ѝ предложеше направо, тя можеше да се отдръпне и да каже на Ейнджъл, а това щеше да сложи край на всичко. Можеше да се опита да я омае с мили приказки, но тя бе твърде пияна, за да схване какво ѝ говори.

И докато Ланц отчаяно се мъчеше да измисли някаква велика комбинация, Неуса промърмори:

— Искаш ли да се чукаме?

— Страхотна идея, котенце! — усмихна се той с облекчение.

— Хайде в спалнята.

Тя тръгна, залитайки, към малката спалня и Ланц я последва. В нея имаше дрешник с полуотворена врата, широко неоправено легло, два стола и бюро, над което бе окачено спукано огледало. Вниманието на Хари Ланц бе привлечено от дрешника. Той съзря, че вътре са закачени няколко мъжки костюма.

Неуса стоеше до леглото и се мъчеше да разкопчае копчетата на блузата си. Ако всичко беше нормално, Хари Ланц щеше да бъде до нея, да я разсъблича, да гали тялото ѝ и да ѝ шепти възбуждащи мръсотии в ухото. Но на него му прилошаваше само при вида ѝ. Той стоеше и я гледаше, докато полата ѝ се свлече на земята. Под нея нямаше нищо. Съблечена, тя беше още по-грозна, отколкото с дрехите си. Огромният ѝ бюст беше провиснал, а издутият ѝ корем се тресеше като желе, като се помръднеше. Дебелите ѝ бедра бяха някаква безформена маса сланина. *Това е най-дебелото съществуване, което някога съм виждал. Но трябва да си мисля за хубави неща, каза си Ланц. Всичко това ще свърши само за няколко минути. А милионът долари ще бъде завинаги.*

Той се насили и бавно се съблече. Тя се извисяваше на леглото като Левиатан в очакване, докато той се промъкна до нея.

— Какво обичаш? — попита той.

— А? Шоколад. Обичам шоколад.

Беше по-пияна, отколкото си мислеше. *Това е добре. Ще улесни нещата.* Той започна да гали безформеното ѝ мъртвешки бяло тяло.

— Ти си много хубава жена, мила. Знаеш ли това?

— Така ли?

— Аз много те харесвам, Неуса. — Ръцете му се преместиха надолу към руното между дебелите ѝ крака и започнаха да описват леки възбуждащи движения. — Обзалагам се, че водиш много интересен живот.

— А?

— Искам да кажа, защото си приятелка на Ейнджъл. Трябва да е много вълнуващо. Каж ми, скъпа, що за човек е Ейнджъл?

Настъпи тишина и той се почуди дали Неуса не е заспала. Той вкара пръстите си в меката влажна цепнатина между краката ѝ и почувства как тя потръпна.

— Не заспивай, сърчицето ми. Още не. Що за човек е Ейнджъл? Красив ли е?

— Богат. Ейнджъл е богат.

— Добър ли е с теб? — той продължи да движи ръката си.

— Да. Ейнджъл е добър с мен.

— Аз също ще бъда добър с теб, котенце — гласът му беше мек. Проблемът му беше в това, че всичко му бе меко. Трябваше му ерекция за един милион долара. Започна да си мисли за сестрите Доли и за някои от нещата, които бяха правили заедно. Представи си ги как работят по голото му тяло с езиците, пръстите и зърната на гърдите си и пенисът му започна да се втвърдява. Той бързо се претърколи върху Неуса и вкара члена си в нея. *Господи, все едно го мушкаш в някой шибан пудинг*, помисли си Хари Ланц.

— Така добре ли е?

— Ъхъ, май става.

Беше готов да я удуши. По света имаше десетки красиви жени, които изпадаха в екстаз от уменията му като любовник, а тази кучка каза: „Ъхъ, май става“.

Той започна да движи таза си напред-назад.

— Разкажи ми за Ейнджъл. Кой са приятелите му.

— Няма приятели. Аз съм му приятел. — Гласът беше сънлив.

— Разбира се, че ти си неговата приятелка. Ейнджъл тук с тебе ли живее или си има собствено жилище?

Неуса затвори очи.

— Ей, мене ми се спи. Кога ще свършиш?

Никога, помисли си той. Не и с тази крава.

— Вече свърших — излъга Ланц.

— Тогава хайде да спим.

Той се отдръпна и легна до нея, измъчван от яд. *Защо няма Ейнджъл нормална любовница? Някоя млада красавица с гореща кръв? Тогава без никакви проблеми щях да се добера до нужната ми информация. А тази глупава кучка! Но... има и други начини.*

Ланц дълго лежа неподвижно, докато не се убеди, че Неуса е заспала. Тогава внимателно стана и тихо се промъкна до дрешника. Запали лампата и затвори вратата, за да не може светлината да събуди спящия хипопотам.

На закачалката висяха дузина официални и спортни костюма, а на пода имаше шест чифта мъжки обувки. Ланц разгледа етикетите на саката. Всички костюми бяха изработени по поръчка от Херера на булевард „Ла Плата“. Обувките бяха правени при Вил. *Ударих голямата печалба!*, тържествуваше Ланц. *Трябва да имат адреса на Ейнджъл. Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да отида в тези магазини и малко да поразпитам.* В съзнанието му просветна една червена лампичка. *Не. Никакви въпроси.* Трябваше да бъде по-изобретателен. В крайна сметка, имаше си работа с убиец от световна класа. По-безопасно щеше да бъде да остави Неуса да го отведе до Ейнджъл. *Тогава ще ми остане само да пошушна информацията на приятелите си в Мосад и да прибера наградата. И ще покажа на Нед Тилингаст и останалите от скапаната им компания в ЦРУ, че старият Хари Ланц не е загубил нюха си. Всичките им най-добри момчета си съдраха гащите, опитвайки се да хванат Ейнджъл, но единствено аз съм достатъчно хитър, за да знам как да го направя.*

Стори му се, че чу някакъв шум, идващ от леглото. Той внимателно надникна иззад вратата на дрешника, но Неуса продължаваше да спи.

Ланц изключи лампата в дрешника и се върна в спалнята. Очите на Мунес бяха затворени. Той отиде на пръсти до бюрото и започна да претърсва чекмеджетата с надежда да намери някоя снимка на Ейнджъл. Щеше да му помогне в търсенето. Но нямаше късмет. Пак се покатери на леглото. Неуса хъркаше шумно.

Когато Хари Ланц най-сетне се събуди, Неуса вече я нямаше. За секунда той изпадна в паника. Нима вече бе тръгнала за срещата си с Ейнджъл? Чу някакъв шум в кухнята, бързо стана от леглото и си навлече дрехите. Неуса бе край печката.

— Buenos días^[1] — каза Ланц.

— Кафе ще пиеш ли? — промърмори Неуса. — Нямам кога да закусвам. Имам среща.

С Ейнджъл! Хари Ланц се опита да прикрие вълнението си.

— Няма нищо. Не съм гладен. Защо не тръгнеш, за да не закъснееш за срещата си, а ще се видим довечера за вечеря.

Той я обгърна с ръце и погали увисналите ѝ гърди.

— Къде искаш да вечеряме? Само най-доброто за моето момиче!
— *Трябваше да стана актьор*, помисли си Ланц.

— Все ми е едно.

— Знаеш ли Шикуйн на булевард „Кангало“?

— Не.

— Ще ти хареса. Защо да не дойда да те взема оттук в осем часа? Имам много работа днес. — Този ден той нямаше никаква работа.

— Добре.

Трябваше да напрегне цялата си воля, за да се застави да се наведе и да целуне Неуса за довиждане. Устните ѝ бяха меки, влажни, отвратителни.

— До осем.

Ланц напусна апартамента и спря едно такси. Надяваше се, че Неуса го наблюдава през прозореца.

— Завийте надясно на следващото кръстовище — каза той на шофьора.

Когато завиха зад ъгъла, Хари Ланц заяви:

— Ще слезна тук.

— Искахте да се повозите само покрай блока ли, сеньор? — учудено го попита шофьорът.

— Точно така. Куц съм с единия крак. Раниха ме през войната.

Хари Ланц плати и се върна до магазина за тютюн точно срещу блока, в който живееше Неуса. Той запали цигара и зачака.

Двайсет минути по-късно Неуса излезе от сградата и тръгна надолу по улицата. Той я последва на известно разстояние. Нямаше

никаква опасност да я загуби от погледа си. Все едно че следваше Луизитания.

Неуса Мунес, изглежда, не бързаше. Тя пое по булевард „Белграно“, мина покрай Испанската библиотека и се помъкна по булевард „Кордоба“. Ланц видя, че влезе в магазина за кожени изделия „Беренес“ на Сан Мартин. Той застана на другия тротоар и докато тя разговаряше с някакъв служител, я наблюдаваше. Ланц се чудеше дали магазинът можеше да бъде връзката с Ейнджъл. Отбеляза си мислено да обърне внимание на този факт.

Няколко минути по-късно Неуса излезе от там с малко пакетче под мишницата. След това тя се отби в една сладкарница и си купи сладолед. Продължи надолу по Сан Мартин с бавна походка. Изглежда, се шляеше безцелно, нямайки предвид нещо определено.

Какво, по дяволите, стана със срещата ѝ?, зачуди се Ланц. *Къде е Ейнджъл?*

Той не бе повярвал на Неуса, когато тя му каза, че Ейнджъл е извън града. Инстинктът му подсказваше, че Ейнджъл е някъде наблизо.

Внезапно Хари Ланц си даде сметка, че вече не вижда Неуса Мунес. Тя бе завила зад един ъгъл и бе изчезнала. Той ускори крачка. Когато Хари Ланц стигна до ъгъла, тя вече никъде не се забелязваше. И от двете страни на улицата имаше много малки магазинчета. Ланц внимателно тръгна напред, като погледът му шареше навсякъде, опасявайки се, че Неуса Мунес може да го забележи, преди да я види той.

Най-сетне я съзря в една *fambreteria*^[2], деликатесен магазин, в който си купуваше разни продукти. За нея ли бяха, или чакаше някого за обед в апартамента си? Някой, на име Ейнджъл?

Ланц наблюдаваше отдалеч как Неуса влезе и в една *verduleria*^[3] и си купи плодове и зеленчуци. Последва я обратно до блока ѝ. Доколкото можеше да прецени, тя не осъществи никакви подозрителни контакти по пътя си.

Хари Ланц продължи да наблюдава жилището на Неуса от отсрещния тротоар още два часа, като обикаляше напред-назад, за да не предизвика подозрения. В крайна сметка реши, че Ейнджъл няма да се появи. *Може би довечера ще успее да изкопча повече информация*

от нея, като не я чукам, помисли си той. Прилошаваше му само при мисълта, че можеше да му се наложи пак да прави любов с Неуса.

В Овалния кабинет на Белия дом беше вечер. Пол Елисън бе имал дълъг ден. Струваше му се, че целият свят е съставен от комитети, съвети, спешни телеграми, заседания и сесии — до този момент не бе успял да остане нито за миг сам със себе си. Е, или поне почти сам. Срещу него седеше Стантън Роджърс и президентът осъзна, че се отпуска за първи път през този ден.

— Струва ми се, че те отнемам от семейството ти, Стан.

— Няма нищо, Пол.

— Искан да поговорим за проучването на Мери Ашли. Как върви то?

— Почти е приключило. Ще получим окончателните резултати утре или най-късно вдругиден. Засега всичко изглежда чудесно. Идеята започва да ми харесва. Струва ми се, че наистина може да излезе нещо.

— Ще направим така, че да излезе. Искан ли още едно питие?

— Не, благодаря. Освен ако още имаш нужда от мен. Ще водя Барбара на една премиера в центъра „Кенеди“.

— Тръгвай — каза Пол Елисън. — Ние с Алис ще се срещнем с някакви нейни роднини.

— Поздрави Алис от мен — каза Стантън и се изправи.

— И ти предай поздравите ми на Барбара.

Той изчака Стантън Роджърс да излезе. После мислите му се върнаха към Мери Ашли.

Когато Хари Ланц потърси същата вечер Неуса в жилището ѝ, за да я изведе на вечеря, никой не отговори на почукването му. За момент той изпита истински ужас. Нима му беше вързала тенекия?

Натисна дръжката на вратата и откри, че не е заключена. Възможно ли бе Ейнджъл да е дошъл, за да се срещне с него? Може би е решил да обсъдят договора лично? Хари си придаде жизнерадостно, делово изражение и влезе.

Стаята беше празна.

— Привет! — отговори му само звукът на собствения му глас. Влезе в спалнята. Неуса се беше проснала пиана на леглото.

— Ах, ти, тъпа... — Той се спря. Сети се, че не бива да забравя, че тази глупава пиана уличница беше неговата златна мина. Хвана я за раменете и се опита да я изправи.

— К'во става? — тя отвори очи.

— Тревожа се за теб — каза Ланц. Гласът му потрепваше от искрено вълнение. — Не искам да те виждам нещастна и мисля, че пиеш, защото някой те прави нещастна. Аз съм твой приятел. Можеш да ми разкажеш всичко. Ейнджъл те разстройва, нали?

— Ейнджъл — промънка тя.

— Сигурен съм, че той е чудесен човек — започна да я утешава Хари Ланц. — Вероятно просто сте имали някакво малко спречкване, нали?

Опитваше се да я обърне така, че да легне по дължината на леглото. *Имам чувството, че тегля кит*, помисли си Ланц и седна до нея.

— Разкажи ми за Ейнджъл. Какво ти е направил?

Неуса впери в него невиждащите си очи и се опита да го фокусира.

— Хайде да се чукаме.

О, Господи! Щеше да бъде дълга нощ.

— Разбира се! Страхотна идея! — И Ланц започна да се съблича с отвращение.

Когато на сутринта Хари Ланц се събуди сам в леглото, в съзнанието му нахлуха спомени, от които му прилоша.

Неуса го бе събудила посред нощ с думите:

— Знаеш ли к'во искам да ми направиш? — И тя му каза.

Изслуша я, без да може да повярва на ушите си, но направи всичко, което тя поиска. Не можеше да си позволи да ѝ противоречи. Тя беше едно болно диво животно и Ланц се почуди дали Ейнджъл някога е правил такива неща с нея. Само като си помисли за онова, което му мина през главата, Хари Ланц изпита неудържимо желание да повърне.

Той чу Неуса да пее фалшиво в банята. Не беше сигурен, че може да се справи с нея. *Стига!*, помисли си той. *Ако и тази сутрин не ми каже къде е Ейнджъл, ще отида при шивача и при обучаващия му.*

Той отхвърли завивките и отиде при Неуса. Тя стоеше пред огледалото в банята. Косата ѝ беше навита на дебели ролки и изглеждаше още по-непривлекателна от преди, ако това въобще беше възможно.

— Сега ние с теб ще си поговорим — решително каза Ланц.

— Колко му е — Неуса кимна към напълнената вана. — Ваната е готова. Кат' свършиш, ще приготвя закуската.

Ланц гореше от нетърпение, но знаеше, че не бива да бъде твърде настойчив.

— Обичаш ли омлет?

— Да, звучи страхотно. — Нямаше никакъв апетит.

— Правя хубави омлети. Ейнджъл ма научи.

Ланц я наблюдаваше как започва да сваля огромните издути ролки от косата си. След това влезе във ваната.

Неуса взе голям електрически сешоар, включи го и започна да си суши косата.

Ланц се излегна в топлата вана и се замисли. *Може би трябваше да си взема оръжието и сам да очистя Ейнджъл. Ако оставя израелците да свършат работата, може да възникне шибаният въпрос на кого се пада наградата. А ако свърша всичко сам, няма да има никакви въпроси. Просто ще им съобщя откъде да си приберат тялото.*

Неуса каза нещо, но Хари Ланц почти не я чуваше от бученето на сешоара.

— Какво каза? — провикна се той.

Неуса се приближи до ръба на ваната.

— Имам един подарък за теб, от Ейнджъл.

Тя изпусна електрическия сешоар във водата и безстрастно се загледа в предсмъртните гърчове на тялото на Ланц.

[1] Добър ден (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Бакалия (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Плод и зеленчук (исп.). — Б.пр. ↑

Президентът Пол Елисън остави последния доклад на службите за сигурност за Мери Ашли и каза:

— Няма никакви недостатъци, Стан.

— Знам. Мисля, че е идеалният кандидат. Естествено Държавният департамент няма никак да се зарадва.

— Ще им изпратим носни кърпички да си бършат сълзите. Да се надяваме, че Сенатът ще ни подкрепи.

Кабинетът на Мери Ашли в Кедзи Хол представляваше малка, приятна стаичка с много етажерки, претъпкани със справочници за страните от Централна Европа. Мебелировката беше оскъдна, състоеше се от олющено бюро и въртящ се стол, малка масичка до прозореца, отрупана с изпитни работи, кожен стол и настолна лампа. На стената зад бюрото имаше окачена карта на Балканския полуостров. До нея висеше стара снимка на дядото на Мери. Беше правена в началото на века и човекът на снимката бе застинал в скована, неестествена поза, облечен в характерните за епохата одежди. Тази снимка Мери ценеше като истинско съкровище. Именно на дядо си тя дължеше дълбокия интерес към Румъния. Беше ѝ разказвал романтични истории за царица Мария, за баронесите и принцесите, беше ѝ говорил за Албърт, съпруга на английската кралица, и Александър II, царя на Русия, и за десетки други видни личности.

Някъде в дълбините на нашия род има царска кръв. Ако не беше дошла революцията, сега можеше да си принцеса.

Някога си мечтаеше за това.

Мери беше преполовила преглеждането на изпитните работи на дипломантите, когато вратата се отвори и в кабинета ѝ влезе деканът Хънтър.

— Добро утро, госпожо Ашли. Ще ми отделите ли една минута?

Деканът я посещаваше за пръв път в кабинета ѝ. Мери почувства как внезапно главата ѝ се завъртя. Можеше да има само една причина, която да го накара да дойде при нея лично. Щеше да ѝ каже, че университетът ѝ предлага постоянно преподавателско място.

— Разбира се — отговори тя. — Заповядайте, седнете.

Той седна на кожения стол.

— Как върви работата ви?

— Мисля, че много добре.

Гореше от нетърпение да съобщи новината на Едуард. Щеше да се гордее с нея. Рядко се случваше човек на нейната възраст да получи постоянно място на университетски преподавател.

Деканът Хънтър явно се чувстваше неловко.

— Госпожо Ашли, имате ли някакви проблеми?

— Проблеми, аз? — въпросът му я завари напълно неподготвена.
— Не. Защо?

— При мен дойдоха някакви хора от Вашингтон и ме разпитваха за вас.

Мери Ашли чу ехото от думите на Флорънс Шифър: *Някакъв федерален агент от Вашингтон... Задаваше най-различни въпроси за Мери. Изкара я нещо като международен шпионин... Дали е добра американка, дали е добра съпруга и майка...*

Следователно не ставаше въпрос за мястото ѝ. Изведнъж ѝ стана трудно да говори.

— А какво... какво искаха да знаят, декан Хънтър?

— Разпитваха за името ви като преподавател, задаваха и въпроси за личния ви живот.

— Нищо не мога да ви обясня. Наистина не разбирам какво става. Нямам никакви проблеми. Поне доколкото зная — добави неуверено тя.

Той я гледаше с явно недоверие.

— Не ви ли казаха *защо* разпитват за мен?

— Не. Всъщност те ме помолиха да запазя разговора ни в пълна тайна. Но аз смятам, че трябва да съм лоялен към колегите си, и реших, че ще бъде честно да ви кажа. Ако има нещо, което смятате, че трябва да знам, предпочитам да го чуя от вас. Всеки скандал, в който е въввлечено името на един от нашите преподаватели, ще се отрази зле на престижа на университета ни.

— Но аз... аз наистина не се сецам за нищо такова —
безпомощно поклати глава тя.

Хънтър я изгледа така, сякаш искаше да каже още нещо, но само
кимна.

— Така да бъде, госпожо Ашли.

Тя гледаше след него, докато напусна кабинета ѝ, питайки се:
Господи, какво ли може да съм направила?

По време на вечерята Мери беше много мълчалива. Тя чакаше
Едуард да се нахрани, за да му съобщи за последното развитие на
събитията. Трябваше да обмислят положението заедно. Децата пак се
държаха по невъзможен начин. Бет отказа да се докосне до храната.

— Вече никой не яде месо. Това е варварски обичай, който
датира от времето на пещерния човек. Цивилизованите хора не ядат
живи животни.

— То не е живо — възрази Тим. — Мъртво е и можеш да го
ядеш.

— Деца! — Мери чувстваше, че търпението ѝ се изчерпва. —
Нито дума повече. Бет, направи си салатата.

— Нека да отиде да попасе на поляната — предложи Тим.

— Тим! Дояж си вечерята! — Главата ѝ започваше да натежава.
— Едуард...

Телефонът иззвъня.

— За мен е — зарадва се Бет. Тя скочи от стола и се втурна към
телефона. Вдигна слушалката и каза със съблазнителен глас:

— Върджил? — За момент се заслуша и изразът на лицето ѝ се
промени. — О, да, разбира се — отговори тя с отвращение. Тръшна
слушалката и се върна на масата.

— Какво беше това? — попита Едуард.

— Някакъв смахнат шегаджия. Каза, че търсят мама от Белия
дом.

— От Белия дом? — попита Едуард.

Телефонът отново иззвъня.

— Аз ще го вдигна — предложи Мери. Тя стана и отиде до
телефона: — Ало? — Постепенно, докато слушаше, лицето ѝ стана
мрачно. — Вижте, ние вечеряме и на мен това изобщо не ми се струва

смешно. Можете просто — какво?... Кой? Президентът? — Изведнъж в стаята настъпи тишина. — Чакайте... Аз... О! Добър вечер, господин президент. — На лицето ѝ се изписа смайване. Семейството ѝ я наблюдаваше с широко отворени очи. — Да, сър. Да. Разпознах гласа ви. Аз... съжалявам, че преди малко затворихме телефона. Бет си мислеше, че е Върджил и... да, сър. Благодаря. — Тя стоеше и слушаше. — Бих ли искала да заема поста на *какво*? — Тя се изчерви.

Едуард стана и тръгна към телефона, следван плътно от децата.

— Трябва да има някаква грешка, господин президент. Името ми е Мери Ашли. Аз съм преподавател в Канзаския държавен университет и... Четете го пред себе си? Благодаря ви, сър... Много сте любезен... Да, предполагам, че е така... — Тя мълчаливо слуша дълго време, после каза: — Да, сър, съгласна съм. Но това не означава, че аз... Да, сър. Да, сър. Разбирам. Наистина съм поласкана. Убедена съм, че това е една прекрасна възможност, но аз... Разбира се, че ще помисля. Ще го обсъдя със съпруга си и ще ви се обадя. — Тя взе една химикалка и записа някакъв номер. — Да, сър, записах го. Благодаря ви, господин президент. Дочуване.

Тя бавно затвори слушалката и остана на мястото си напълно смаяна.

— Какво, за бога, беше това? — попита Едуард.

— *Наистина* ли беше президентът?

— Да. Наистина беше той — Мери се отпусна на един стол.

— Мери, какво ти каза той? — Едуард взе ръцете на Мери в своите. — Какво иска?

Мери седеше безмълвна и мислеше: *Значи ето за какво са разпитвали.*

Тя погледна към Едуард и децата и бавно каза:

— Президентът е прочел книгата ми и статията ми в списание „Форин Афеърс“ и смята, че са великолепни. Обясни ми, че това е начинът на мислене, който му трябва за програмата му за сближаването между народите. Иска да ме назначи за посланик в Румъния.

В очите на Едуард се четеше пълно недоверие.

— *Теб? Защо теб?*

Мери си беше задавала абсолютно същия въпрос, но си помисли, че Едуард можеше да бъде и по-тактичен. Можеше да каже нещо като:

Но това е прекрасно! От теб ще стане велик посланик! Но той беше реалист. Защо аз, наистина?

— Ти нямаш никакъв опит в политиката.

— Знам го много добре — остро отговори Мери. — Съгласна съм, че всичко това е просто смешно.

— Ще станеш ли посланик? — попита Тим. — В Рим ли ще се местим?

— В Румъния.

— Къде е Румъния?

Едуард се обърна към децата.

— Вие, двамата, отивайте да си довършите вечерята. Ние с мама трябва малко да си поговорим.

— Няма ли и ние да имаме право на глас? — попита Тим.

— Да, ще гласувате чрез отсъствието си.

Едуард хвана Мери под ръка и я отведе в библиотеката. Обърна се към нея и каза:

— Съжалявам, че се държах като надут глупак. Просто...

— Не. Беше напълно прав, Едуард. Защо, за бога, им е притрябвало да избират мен?

Той знаеше, че Мери го нарича Едуард само когато му се сърди.

— Скъпа, ти вероятно ще бъдеш страхотен посланик. Но трябва да признаеш, че всичко стана твърде неочаквано.

— Кажй направо, че се стовари като гръм — тя поомекна. Гласът ѝ беше като на малко момиче. — Все още не мога да повярвам. — Засмя се. — Чакай само да кажа на Флорънс. Тя просто ще падне.

— Всичко това много те въодушевява, нали? — попита Едуард, като я наблюдаваше внимателно.

— Разбира се, че съм въодушевена. Ти нямаше ли да бъдеш? — с изненада го попита тя.

Едуард започна внимателно да си подбира думите.

— Това наистина е голяма чест, скъпа, и аз съм сигурен, че те не биха ти предложили такова нещо, без да са го обмислили внимателно. Вероятно са имали много сериозни причини, за да спрат избора си тъкмо на теб. — Той се поколеба. — Но ние трябва да преценим всичко много внимателно. И да видим какви промени ще внесе това в нашия живот.

Тя знаеше какво ще каже той и си помисли: *Едуард е прав. Разбира се, че е прав.*

— Аз не мога просто да се откажа от практиката и да изоставя пациентите си. Не знам колко дълго няма да те има, но ако това наистина е важно за теб, може би ще съумеем да намерим някакъв компромис — може ти да заминеш там с децата, а аз да идвам при вас, когато...

— Ти си луд човек — нежно каза Мери. — Нима мислиш, че бих могла да живея далеч от теб?

— Но... това е ужасно голяма чест и...

— Както и да бъда твоя жена. Ти и децата сте най-важното нещо в живота ми. Никога няма да те напусна. Този град не може да си намери по-добър лекар от теб, а на правителството ще му бъде достатъчно само да прехвърли жълтите страници, за да си намери подходящ посланик от мен.

— Сигурна ли си? — попита я той, взимайки я в прегръдките си.

— Определено. Беше много вълнуващо, че ми го предложиха. Това ще ми стигне за...

Вратата рязко се отвори и Бет и Тим влетяха в стаята.

— Току-що се обадох на Върджил и му казах, че ще ставаш посланик — каза Бет.

— Тогава по-добре му се обади отново и му кажи, че няма да ставам.

— Защо не? — попита Бет.

— Майка ви реши да остане тук.

— Защо? — изстена Бет. — Никога не съм била в Румъния. Изобщо никъде не съм била.

— Нито пък аз — каза Тим. Той се обърна към Бет. — Казах ти, че никога няма да се измъкнем от това място.

— Разговорът приключи — отсече Мери.

На другата сутрин Мери набра телефонния номер, който ѝ беше дал президентът. Когато ѝ се обадиха отсреща, тя каза:

— Тук е госпожа Едуард Ашли. Мисля, че един от помощниците на президента — господин Грийн, очаква да му се обадя.

— Един момент, моля.

— Ало, госпожа Ашли? — обади се мъжки глас от другата страна на линията.

— Да — каза Мери. — Бихте ли предали на президента едно съобщение?

— Разбира се.

— Бихте ли му предали, че съм много поласкана от предложението му, но професията на съпруга ми не му позволява да напусне града ни, така че се опасявам, че няма да мога да приема. Надявам се, че той ще ме разбере.

— Ще предам съобщението ви — равнодушно каза гласът. — Благодаря ви, госпожо Ашли. — Връзката прекъсна.

Мери бавно затвори телефона. Свърши се. Само за един кратък миг ѝ бяха предложили една вълнуваща мечта. Но, това беше всичко. Една мечта. *Тук е истинският ми свят. По-добре да се подготвя за семинарите по история с четвъртокурсниците.*

Манама, Бахрейн

Варосаната бяла каменна къща имаше съвсем обикновен вид, скрита сред десетки подобни на нея сгради, разположени близо до един шумен и пъстър открит пазар. Къщата принадлежеше на един търговец, симпатизиращ на делото на организацията, известна под името „Патриоти за свобода“.

— Ще ни трябва само за един ден — му беше казал гласът по телефона.

Всичко се уреди. И сега председателят говореше пред мъжете, събрани в гостната.

— Възникна един проблем — каза той. — В действията, които неотдавна предприехме, срещнахме известни затруднения.

— Какви по-точно? — попита Болдър.

— Човекът, който използвахме за свръзка — Хари Ланц, — е мъртъв.

— Мъртъв? Как е умрял?

— Бил е убит. Тялото му е открито плаващо в пристанището на Буенос Айрес.

— Полицията няма ли някакви предположения за това кой го е извършил? Искам да кажа — могат ли да свържат по някакъв начин

убийството му с нас?

— Не. Нищо не ни застрашава.

— А какво ще стане с нашия план? — попита Тор. — Ще можем ли да го продължим?

— Засега не. Нямаме никаква представа как можем да се свържем с Ейнджъл. Все пак има някаква надежда. Шефа е разрешил на Хари Ланц да разкрие името му пред Ейнджъл. Ако той се интересува от предложението ни, ще намери начин да влезе във връзка с него. Единственото, което можем да направим, е да изчакаме.

Голямото заглавие на първа страница на местния вестник в Джънкшън Сити „Дейли юниън“ беше: „МЕРИ АШЛИ ОТ ДЖЪНКШЪН СИТИ ОТКАЗВА ДА СТАНЕ ПОСЛАНИК“.

Имаше статия от две колони, посветена на Мери, и нейна снимка. Обедните и вечерните емисии на местното радио разказваха подробно за новата знаменитост на града. Фактът, че Мери бе отхвърлила предложението на президента, беше придал на събитието по-голяма тежест, отколкото ако го беше приела. В очите на честолубивите му жители малкото градче Джънкшън Сити, Канзас, се беше превърнало в нещо много по-значимо от Букурещ, Румъния.

Докато Мери Ашли караше колата си към града, за да напазарува за вечеря, тя продължаваше да слуша коментарите по радиото.

„... Преди време президентът Елисън заяви, че откриването на посолството ни в Румъния ще бъде началото на програмата му за сближаване между народите, крайгълният камък на външната му политика. Как ще се отрази отказът на Мери Ашли върху...“

Тя превключи на друга станция.

„... е омъжена за д-р Едуард Ашли и се смята, че...“

Мери изключи радиото. Сутринта ѝ се бяха обадили повече от три дузини приятели, съседни, студенти и любопитни непознати. Обадиха ѝ се и журналисти чак от Токио и Лондон. *Прекомерно много раздухват всичко това, помисли си Мери. Не е моя вината, че президентът е решил да постави Румъния в основата на успеха на външната си политика. Колко ли ще продължи цялата тази шумотевица? Вероятно след ден-два всичко ще свърши.*

Тя отклони комбито си към бензиностанцията на „Дерби“ и спря пред колонката за самообслужване.

Но докато слизаше от колата, господин Блаунт, управител на бензиностанцията, се втурна към нея.

— Добро утро, госпожо Ашли. Една жена посланик не бива сама да си налива бензин. Нека да ви помогна.

— Благодаря. Свикнала съм да го правя — усмихна се Мери.

— Не, не. Настоявам.

След като напълни резервоара, Мери продължи по улица „Вашингтон“ и спря пред ателието за обувки.

— Добро утро, госпожо Ашли — поздрави я майсторът. — Как е посланикът тази сутрин?

Това започва да ме отегчава, помисли си Мери, но отговори:

— Не съм посланик, но съм добре, благодаря. — Тя му подаде един чифт обувки. — Бих искала да смените подметките на обувките на Тим.

— Това не са ли същите, които поправихме миналата седмица? — попита я той, след като ги огледа.

— И по-миналата — въздъхна Мери.

След това тя спря пред смесения магазин на Лонг. Госпожа Хакър, продавачката на щанда за дрехи, ѝ каза:

— Току-що чух името ви по радиото. Направихте Джънкшън Сити известен. Да, така е. Май вие, Айзенхауер и Алф Ландън сте единствените три политически знаменитости на Канзас, госпожо посланик.

— Аз не съм посланик — търпеливо каза Мери. — Отказах поста.

— Точно това имам предвид.

Нямаше никакъв смисъл да спори. Затова Мери каза:

— Трябват ми някакви джинси за Бет. За предпочитане е да са от стомана.

— На колко години стана Бет? На десет?

— На дванайсет е.

— Господи, колко бързо растат днес децата, нали? Тя ще влезе в пубертета, преди да разберете какво става.

— Бет е в пубертета по рождение, госпожо Хакър.

— А как е Тим?

— Доста прилича на Бет.

Пазаруването отне на Мери два пъти повече от обичайното време. Всички имаха да кажат по нещо за голямата новина. Тя влезе в магазина на Дилън, за да си купи малко хранителни продукти, и докато разглеждаше рафтовете, към нея се приближи госпожа Дилън.

— Добро утро, госпожо Ашли.

— Добро утро, госпожо Дилън. Имате ли нещо за закуска, което да не съдържа нищо?

— Какво?

Мери погледна списъка в ръката си.

— Да няма изкуствени подсладители, сода, мазнини, въглехидрати, кофеин, оцветители, киселини и ароматизатори.

— Това някакъв медицински експеримент ли е? — попита госпожа Дилън, след като разгледа списъка.

— В известен смисъл. За Бет е. Тя яде само екологично чисти храни.

— Защо не я изведете на поляната и не я оставите да попасе трева?

— Това предложи и синът ми — разсмя се Мери. Тя взе някаква кутия и започна да изучава етикета. — Грешката си е моя. Не трябваше да уча Бет да чете.

Мери караше внимателно по многобройните завои на пътя, който се изкачваше по хълмчето към Милфорд Лейк. Беше няколко градуса над нулата, но режещият остър вятър създаваше усещането, че е доста под нулата, защото нямаше никаква преграда, която да спре смразяващия му полъх над безкрайните полета. Ливадите бяха затрупани със сняг и Мери си спомни как през миналата зима целият район бе пометен от ледена вихрушка, а ледените жици бяха пречупили електрическите стълбове. Останаха без ток за близо седмица. Тогава с Едуард правеха любов всяка вечер. *Може да имаме късмет и тази зима*, усмихна се тя на себе си.

Когато Мери се прибра вкъщи, Едуард бе още в болницата. Тим беше в дневната и гледаше по телевизията някакво научнофантастично

предаване. Мери прибра покупките си и влезе в стаята, за да поговори с него.

— Предполага се, че сега трябва да си пишеш домашните.

— Не мога.

— И защо не можеш?

— Защото не ги разбирам.

— Няма да ги разбереш по-добре, като гледаш „Звездното пътуване“. Дай да ти видя урока.

Тим ѝ показа учебника си по математика за пети клас.

— Тези задачи са много тъпи — каза той.

— Няма тъпи задачи. Има само тъпи ученици. Хайде сега да ги видим.

Мери прочете условието на задачата на глас.

— „Във влака, който потегля от Минеаполис, имало сто четиридесет и девет пътници. В Атланта се качили още хора. С тях пътниците във влака станали двеста двадесет и трима. Колко души са се качили в Атланта?“ — Тя погледна към сина си. — Но това е лесно, Тим. Трябва да извадиш от двеста двадесет и три сто четиридесет и девет.

— Не, не е така — каза мрачно Тим. — Трябва да се напише уравнение. Сто четиридесет и девет плюс X е равно на двеста двадесет и три. X е равно на двеста двадесет и три минус сто четиридесет и девет. X е равно на седемдесет и четири.

— Това е тъпо — каза Мери.

Мери чу някакъв шум, когато минаваше покрай стаята на Бет, и влезе. Бет седеше на пода с кръстосани крака, гледаше телевизия, слушаше рок и си пишеше домашните.

— Как можеш да се концентрираш при целия този шум? — извика ѝ Мери.

Тя отиде до телевизора и го изключи, след това изключи и касетофона.

— Защо го направи? — погледна я с изненада Бет. — Това беше Джордж Майкъл.

Цялата стая на Бет бе облепена с плакати на музиканти. Там бяха Кис, Ван Хален, Мотли Крю и Алдо Нова, и Дейвид Лий Рот. Леглото ѝ бе затрупано от списания: „Седемнадесетгодишните“, „Идолът на

тийнейджърите“ и половин дузина други. Дрехите на Бет бяха разхвърляни по земята.

Мери огледа безпорядъка в стаята с отчаяние.

— Бет, как можеш да живееш така?

— Как? — неразбиращо погледна Бет майка си.

— Никак — стисна зъби Мери. — Написала си писмо на Рик Спрингфийлд? — каза тя, след като видя пощенски плик на бюрото на дъщеря си.

— Влюбена съм в него.

— Мислех, че си влюбена в Джордж Майкъл.

— *Изгарям* за Джордж Майкъл, но съм *влюбена* в Рик Спрингфийлд. Мамо, никога ли не си *изгаряла* за някого, когато си била млада?

— По мое време ние бяхме твърде заети — много усилия ни струваше придвижването на фургоните през страната.

— Знаеш ли, че Рик Спрингфийлд е имал нещастно детство? — попита Бет с въздишка.

— Честно казано, Бет, не бях осведомена за това.

— Било ужасно. Баща му бил военен и те непрекъснато се местели. Той също е вегетарианец. Като мен. Достоеен е за възхищение. *Значи ето какво се крие зад налудничавата диета на Бет!*

— Мамо, може ли да отида на кино с Върджил в събота вечер?

— Върджил? А какво стана с Арнолд?

Последва кратко мълчание.

— Арнолд искаше да се поразходим наоколо. Той е противен.

— Какво искаш да кажеш с „да се поразходим наоколо“? — попита Мери, насилвайки се гласът ѝ да изглежда спокоен.

— Момчетата си мислят, че съм лесна, само защото са почнали да ми растат гърди. Мамо, теб никога ли не те е притеснявало тялото ти?

Мери се приближи към Бет и я прегърна.

— Да, мила моя. Когато бях на твоята възраст, и аз се чувствах неловко.

— Мразя да съм неразположена, да ми растат гърди и косми навсякъде. Защо?

— Случва се с всички момичета и ще трябва да свикнеш с това.

— Не, няма. — Тя се отдръпна и каза остро. — Нямам нищо против да съм влюбена, но никога няма да правя любов. И няма да оставя никого да прави това с мен. Нито Арнолд, нито Върджил, нито Кевин Бейкън.

— Добре, ако това е твоето решение... — тържествено каза Мери.

— Окончателно. Мамо, какво ти каза президентът Елисън, когато му съобщи, че няма да станеш посланик в Румъния?

— Прие го геройски — увери я Мери. — По-добре да отида да приготвя вечерята.

Готвенето беше обект на тайна омраза от страна на Мери Ашли. Тя го ненавиждаше и поради това не беше и добра готвачка. Но тъй като се стремеше да бъде добра във всичко, което прави, намрази готвенето още повече. Беше нещо като омагьосан кръг, който бе частично преодолян с идването на Лусинда три пъти седмично, която готвеше и чистеше къщата. Но днес бе един от почивните дни на Лусинда.

Когато Едуард се прибра от болницата, Мери беше в кухнята и грахът вече прегаряше на огъня. Тя изключи печката и го целуна.

— Здравей, скъпи. Как мина денят ти? Гадно?

— Разговаряла си с дъщеря ни — каза Едуард. — Всъщност наистина беше гаден. Оперирах тринайсетгодишно момиче, което имаше херпеси по гениталиите.

— О, Господи! — тя изхвърли граха и отвори доматиена консерва.

— Знаеш ли, това ме кара да се тревожа за Бет.

— Няма защо — увери го Мери. — Тя възнамерява да умре като девственица.

— Татко, може ли да получа сърф като подарък за рождения си ден? — попита Тим по време на вечерята.

— Тим, не искам да ти разбивам илюзиите, но ти живееш в *Канзас*.

— Знам. Джони ме покани на Хаваите през следващото лято. Неговите старци имат къща на брега на Мауи.

— Добре де — разсъди се Едуард, — ако Джони има вила на Хаваите, вероятно има и сърф.

— Може ли да отида? — обърна се Тим към майка си.

— Ще видим. Моля те, не яж толкова бързо, Тим. Бет, ти нищо не ядеш.

— Тук няма нищо, което да е годно за консумация от хора. — Тя изгледа родителите си: — Искам да ви съобщя нещо. Ще си сменя името.

— И каква е причината за това? — внимателно попита Едуард.

— Реших да се впусна в шоубизнеса.

Мери и Едуард си размениха един дълъг, изпълнен с мъка поглед.

— Добре. Провери, моля ти се, колко можеш да спечелиш — каза Едуард.

Един от големите скандали във външните секретни отдели настъпи, когато Мехди Бен Барка, един от противниците на краля на Мароко, Хасан Втори, бе отвлечен и убит по време на изгнаничеството си в Париж с помощта на френските тайни служби. Именно вследствие на този инцидент президентът Шарл дьо Гол извади тайните служби от контрола на кабинета на премиера и ги прехвърли под егидата на Министерството на отбраната. Настоящият министър на отбраната, Ролан Паси, отговаряше за сигурността на Марин Гроза, на когото френското правителство бе гарантирало убежище. Ченгетата патрулираха двадесет и четири часа пред вилата в Ньой, но само фактът, че Лев Пастернак се грижи за вътрешната безопасност на къщата, позволяваше на Паси да бъде спокоен. Пастернак бе проверил лично мерките за сигурност и твърдо вярваше, че никой не може да проникне във вилата.

През последните седмици в дипломатическите кръгове се носеше слухът, че превратът предстои в най-близко време, че Марин Гроза се готви да се върне в Румъния и че Александрос Йонеску ще бъде свален от поста си от висши военни.

Лев Пастернак почука и влезе в претъпканата с книги библиотека, която служеше за кабинет на Марин Гроза. Гроза седеше зад бюрото си и работеше. При влизането на Пастернак той вдигна глава.

— Всички искат да знаят кога ще започне революцията — каза Пастернак. — Това е най-добре пазената тайна в целия свят.

— Кажете им да проявят търпение. Ще дойдеш ли с мен в Букурещ, Лев?

Пастернак искаше повече от всичко да се върне в Израел. *Поемам работата само временно*, беше казал той на Марин Гроза. *Докато се подготвиш за удара си*. Временното се бе превърнало в седмици и месеци и в крайна сметка в три години. И сега бе дошло време да се вземе ново решение.

В този свят, населен с пигмеи, помисли си Лев Пастернак, ми се падна привилегията да служа на гигант. Марин Гроза бе най-безкористният и всеотдаен идеалист, когото Лев Пастернак бе срещал някога.

Когато бе започнал да работи за Гроза, Пастернак си бе задал въпроса какво е станало със семейството на този човек. Гроза никога не говореше за близките си, но офицерът, който бе уредил срещата между Пастернак и Гроза, му разказа историята им.

— Гроза го предадоха. Секуритате го заловили и го измъчвали цели пет дни. Обещали му да го освободят, ако им даде имената на сподвижниците си от съпротивата. Той не проговорил. Тогава арестували жена му и четиринадесетгодишната му дъщеря и ги довели в стаята за разпити. Гроза трябвало да избира: или да говори, или да гледа как умират. Това е най-трудното решение, за който и да е човек. Животът на любимите му жена и дете срещу живота на стотиците хора, вярващи в него. — Мъжът замълча и после бавно продължи. — Мисля, че в крайна сметка решението му се е базирало на убеждението, че във всички случаи той и семейството му ще бъдат убити. Отказал да им даде имената. Войниците го завързали към стола и го принудили да гледа как всички изнасилвали жена му и дъщеря му, докато не издъхнали. Но още не били приключили с Гроза. Когато всичко свършило и окървавените им тела лежали в краката му, те го кастрирали.

— О, Господи!

Офицерът погледна Лев Пастернак в очите и каза:

— Най-важното нещо, което трябва да разберете, е, че Марин Гроза не иска да се върне в Румъния, за да търси отмъщение. Той иска да се върне, за да освободи народа си. Исква да бъде сигурен, че подобни неща вече никога няма да се случват.

От този ден нататък Лев Пастернак остана при Марин Гроза и колкото повече време прекарваше с революционера, толкова повече го обикваше. Сега трябваше да реши дали да се върне в Израел, или да отиде с Гроза в Румъния.

Вечерта Пастернак се разхождаше по коридора и когато мина покрай вратата на спалнята на Марин Гроза, чу познатите викове от

болка. Значи е петък, помисли си Пастернак. Денят, в който идваха проститутките. Избираха ги от Англия, Северна Америка, Бразилия, Япония, Тайланд и половин дузина други страни, определяни наслуки. Те нямаха никаква представа къде ги водеха и кого щяха да видят. Посрещаха ги на летище „Шарл дьо Гол“, откарваха ги направо във вилата и след няколко часа ги връщаха обратно със следващия полет. Всеки петък вечер коридорите на къщата отекваха от виковете на Марин Гроза. Служителите предполагаха, че там се вихри някакъв извратен секс. Единственият, който знаеше какво става зад вратата на спалнята, беше Лев Пастернак. Защото посещенията на проститутките нямаха нищо общо със секса. Те бяха наказание. Веднъж седмично Марин Гроза се разсъбличаше гол и искаше някоя жена да го привърже към един стол и да го бие безмилостно с камшик, докато не му потече кръв. И всеки път, когато го биеха, той виждаше пред очите си как изнасилват до смърт жена му и дъщеря му, докато те викат за помощ. И той крещеше: „Простете ми! Ще говоря! О, Господи! Позволи ми да говоря...“

Телефонното обаждане бе направено десет дни след като намериха тялото на Хари Ланц. Шефа и сътрудниците му се съвещаваха, когато вътрешният телефон в залата за съвещания иззвъня.

— Знам, че помолихте да не ви безпокоя, сър, но ви търсят от Южна Америка. Изглежда, че е спешно. Обажда се госпожица Неуса Мунес от Буенос Айрес. Казах й...

— Добре. — Той напълно овладя вълнението си. — Ще се обадя от личния си кабинет. — Той се извини, отиде в кабинета си и заключи вратата. Вдигна слушалката: — Здравейте. Госпожица Неуса Мунес ли е?

— Да. Има съобщение за вас от Ейнджъл. Хич не му хареса вашият любопитен пратеник — пресипналият й говор на необразована жена имаше силен южноамерикански акцент.

— Съжалявам. — Трябваше внимателно да подбира думите си. — Но ние продължаваме да искаме Ейнджъл да се заеме с нашето предложение. Възможно ли е?

— Да, той каза, че ще го направи.

Мъжът едва сдържа въздишката на облекчение.

— Чудесно. Как да му изпратя аванса?

— Не му трябва аванс на Ейнджъл — изсмя се жената. — Никой не може да си играе с Ейнджъл. — От думите ѝ някак си го побиха тръпки. — Кат' свърши работата, вие ще му преведете парите — чакай, имах го някъде записано туканка, а, ей го — в Държавната банка в Цюрих. Това ще е някъде в Швейцария. — Изглежда, тя бе съвсем невежа.

— Ще ми трябва и номерът на сметката.

— А, да. Номерът е — Господи, забравих го. Чакай. Имам го туканка някъде. — Той чу шумолене на хартия и най-накрая тя отново се обади. — Ей го. Ж 349077.

Той повтори номера.

— В какви срокове ще успее да изпълни поръчката.

— Кат' бъде готов, сеньор. Ейнджъл каза, че вие ще научите, кат' си свърши работата. Ще го прочетете във вестниците.

— Много добре. Ще ти дам и домашния си телефон, в случай че Ейнджъл има нужда да се свърже с мен.

Той бавно ѝ го продиктува.

Тбилиси, Грузия

Съвещанието се състоя в една отдалечена вила на брега на реката Кура.

— Появиха се спешно два въпроса — каза председателят. — Първият е добра новина. Шефа е получил съобщение от Ейнджъл. Изпълнението на договора се развива успешно.

— Това е *много* добра новина! — възкликна Фрейър. — А каква е лошата?

— Страхувам се, че се отнася за кандидата на президента за посланик в Румъния, но положението може да се овладее...

Мери Ашли все по-трудно се концентрираше в часовете си. Нещо се бе променило. Беше се превърнала в знаменитост в очите на студентите. Усещането беше опияняващо. Чувстваше как групата попива всяка нейна дума.

— Както знаем, 1956-а бе година на поврат в развитието на много от източноевропейските страни. Със завръщането на Гомулка на власт в Полша се разви национал — комунизмът. В Чехословакия Антонин Новотни застана начело на комунистическата партия. Същата година в Румъния нямаше сериозни политически промени...

Румъния... Букурещ... От снимките, които бе виждала, Мери си бе създала впечатлението, че това е един от най-красивите градове в Европа. Тя не бе забравила нито една от историите, които ѝ бе разказвал дядо ѝ за Румъния. Спомняше си колко се бе уплашила като малка, когато ѝ разказваше за ужасния принц Влад от Трансилвания. *Той беше вампир, Мери, живееше в огромен замък, високо горе в планините край Брашов, и смучеше кръвта на невинните си жертви.*

Внезапно Мери осъзна, че в стаята е настъпила пълна тишина. Студентите бяха вперили погледи в нея. *Колко ли време съм стояла така замечтана?* — учуди се тя и побърза да продължи лекцията си. „В Румъния Георгиу-Деж засилва влиянието си в средите на Работническата партия...“

Струваше ѝ се, че часът продължи безкрайно, но за щастие вече почти бе привършил.

— Задачата ви за следващия час ще бъде да напишете есе за планирането и управлението на икономиката в СССР, като се спрете на основните принципи на организацията на държавните органи и на контрола, упражняван върху тях от комунистическата партия. Искам да анализирате вътрешните и външните измерения на политиката на Съветския съюз, като наблегнете на влиянието ѝ върху Полша, Чехословакия и Румъния.

Румъния... Добре дошли в Румъния, госпожо посланик. Колата ви е тук и ви чака, за да ви откара във вашето посолство. Нейното посолство. Бяха я поканили да живее в една от най-вълнуващите столици на света, ако се вярва на президента, защото тя беше в центъра на програмата му за сближаване между народите. *Можех да стана част от историята.*

Звънецът я изтръгна от мечтите. Часът бе свършил. Трябваше да си отиде вкъщи и да се преоблече. Едуард щеше да се прибере рано от болницата. Искаше да я заведе на вечеря в местния клуб.

Както подходдаше на един почти посланик.

„Спешен случай! Спешен случай!“ — пращящият глас от високоговорителите отекваше из болничните коридори. И още докато медицинският екип за бърза помощ се събираше до входа за линейките, в далечината се чу сирена. Представителната общинска болница беше мрачна наглед триетажна кафява постройка, кацнала на върха на хълма на улица „Сент Мери“ в югозападната част на Джънкшън Сити. Болницата разполагаше с 92 легла, две съвременни операционни зали, многобройни лекарски кабинети и административни помещения.

Петъчният ден беше напрегнат и отделението на горния етаж вече беше пълно с ранени военнослужещи, дошли в града от близкия Форт Райли, където бе разквартирувана Първа пехотна дивизия, известна като Голямата червена, за да прекарат тук седмичната си отпуска.

Доктор Едуард Ашли шиеше главата на един войник, който бе ударен в бой с тояги. Едуард Ашли работеше в Представителната общинска болница от тринайсет години и преди да започне частната си практика, бе служил като хирург във Военновъздушните сили с ранг на капитан. Редица престижни болници от големи градове се бяха опитали да го наемат, но той предпочиташе да си остане там, където е.

Той свърши с пациента и се огледа. Имаше още поне дузина войници, които чакаха да ги закърпи. Чу писъка на приближаващата се сирена: „Свирят нашата песен!“

Доктор Дъглас Шифър, който обслужваше пациентите с огнестрелни рани, кимна.

— Това тук прилича на военнополова болница. Човек би си помислил, че сме на война.

— Това е единствената им война, Дъг — отвърна Едуард Ашли. — Затова идват в града в края на всяка седмица, за да търсят отдушник. Те са разочаровани. — Той довърши последния шев. — Готово, войниче. Вече си като нов. — После се обърна към Шифър. — По-добре да слезем в спешното отделение.

Пациентът носеше униформа на редник и на вид нямаше повече от осемнайсет години. Беше в шок. Потеше се обилно и дишаше

тежко. Доктор Ашли напипа пулса му. Беше слаб и несигурен. Униформеното му яке на гърдите бе обагрено с петно от кръв. Доктор Ашли се обърна към един от санитарите, докарали пациента, и попита:

— Какво се е случило?

— Рана от нож в гръдния кош, докторе.

— Да видим дали е пробита плеврата. — Той се обърна към сестрата. — Искам рентгенография на белия му дроб. Имате три минути.

Доктор Дъглас Шифър наблюдаваше шийните вени на войника. Те бяха издути. Той погледна към Едуард.

— Изпъкнали са. Може би е засегнат перикардът.

Това означаваше, че торбичката, която обвива сърцето, е пълна с кръв и притиска сърдечния мускул, който не може да работи както трябва.

Сестрата, която следеше кръвното налягане на пациента, каза:

— Налягането бързо спада.

Електрокардиограмата на монитора показваше, че пулсациите се забавят. Изпускаха го.

Дотича още една сестра, която донесе рентгеновата снимка на гръдния кош. Едуард я погледна на екрана.

— Пробив в перикардиалната област.

Сърцето беше пробито. Дробовете бяха колабирани.

— Поставете тръбичката в трахеята и раздуйте дробовете. — Гласът му беше спокоен, но не оставяше никакво съмнение, че положението е много критично. — Докарайте анестезиолог. Ще го отворим. Вкарайте му тръбата.

Сестрата подаде на доктор Шифър ендотрахеалната тръба.

— Веднага — кимна му Едуард Ашли.

Дъглас Шифър започна внимателно да вкарва тръбата в трахеята на изпадналия в безсъзнание войник. В края на тръбата имаше балонче и Шифър започна да го стиска равномерно, вкарвайки въздух в дробовете на момчето. Сърдечната крива на монитора започна да се забавя и накрая се превърна в права линия. Стаята се изпълни с мирис на смърт.

— Умря.

Нямаше време да карат пациента в операционната. Доктор Ашли трябваше да вземе светкавично решение.

— Ще направим трахеотомия. Скалпел.

Щом инструментът попадна в ръцете му, Едуард се наведе и разряза гърдите на пациента. Почти нямаше кръв, защото пулсациите на сърцето бяха притиснати от перикардиалния кръвоизлив.

— Екартъор!

Инструментът му бе подаден незабавно и той го вкара в гръдния кош на пациента, за да разтвори ребрата.

— Ножици. Отдръпнете се.

Той се наведе над тялото, за да може да достигне сърдечната обвивка. Заби ножици в нея и освободената от ципата кръв рукна така, че изпръска сестрите и доктор Ашли. Едуард вкара ръката си в разреза и започна да масажира сърцето. Мониторът започна да пици и пулсът на пациента стана осезаем. Имаше леко разкъсване в края на лявата сърдечна камера.

— Откарайте го в операционната.

Три минути по-късно пациентът беше на операционната маса.

— Кръвопреливане — хиляда кубика.

Нямаше време да взимат кръвна проба, така че използваха универсалния донор 0 отрицателен.

След като кръвопреливането започна, доктор Ашли каза:

— Тръбен дрен тридесет и две. — Сестрата му го подаде.

— Аз ще го затворя, Ед — каза д-р Шифър. — Защо не отидеш да се поизчистиш?

Операционната престилка на Едуард Ашли бе опръскана с кръв. Той погледна към монитора. Сърдечният ритъм бе силен и равномерен.

— Благодаря.

Едуард Ашли взе душ и се преоблече в кабинета си, след което седна да напише съответния медицински доклад. Стаята беше приятно обзаведена, секциите бяха запълнени с томове медицинска литература и спортни трофеи. Имаше и бюро, едно кресло, малка масичка и два обикновени стола. На стената висяха, поставени в обикновени рамки, дипломите на доктора.

Едуард чувстваше тялото си схванато и уморено след напрежението, което току-що бе преживял. Същевременно както винаги след тежка операция усещаше и силна сексуална възбуда.

Изправянето лице в лице със смъртта увеличава жизнените ни сили, беше обяснил на Едуард един психиатър. Правенето на любов е своеобразно утвърждаване на жизнеността на природата. Каквато и да е причината за това, помисли си Едуард, иска ми се Мери да беше тук.

Той избра една лула от колекцията на бюрото си, запали я, отпусна се в креслото и изпъна краката си. Чувстваше вина, когато си мислеше за Мери. Беше отговорен за отказа ѝ на предложението на президента. Възраженията му бяха основателни. *Но имаше и още нещо, призна си Едуард, аз ревнувах. Реагирах като глезено дете. Какво щеше да стане, ако президентът беше направил подобно предложение на мен? Вероятно щях да го приема с въодушевление. Господи! Но единственото, за което си помислих, бе, че искам Мери да си остане вкъщи и да се грижи за мен и децата. Държах се като истинска свиня с мъжкия си егоизъм!*

Той седеше, пушеше лулата си и изпитваше силно разочарование от себе си. *Вече е твърде късно, помисли той. Но аз ще ѝ се отплатя за това. Ще я изненадам с едно пътуване до Париж и Лондон през лятото. Може да я заведа и до Румъния. Ще изкараме истински меден месец.*

Кънтри клубът на Джънкшън Сити представляваше една триетажна постройка от варовиков камък на три етажа, разположена сред покритите с ярка зеленина хълмове край града. Клубът разполагаше с игрище за голф с осемнайсет дупки, два тенискорта, плувен басейн, бар и трапезария с голяма камина в единия край на стаята, стая за игра на карти на горния етаж и съблекалня с лични шкафчета на партерния.

Бащата на Едуард, както и бащата на Мери бяха членували в този клуб и Едуард и Мери го бяха посещавали още от най-ранна детска възраст. Кънтри клубът беше център на обществения живот в града и беше негов символ.

Едуард и Мери пристигнаха късно, така че в трапезарията бяха останали съвсем малко гости. Те всички впериха поглед в Мери, когато тя седна на масата, и започнаха да си шушукат. Мери вече беше започнала да свиква с това.

— Съжالياваш ли? — Едуард погледна към жена си.

Естествено, че съжالياваше. Но всеки има своите съжаления за илюзиите и неосъществимите си мечти. *Ако се бях родила принцеса, ако бях милионерка, ако бях получила Нобелова награда за лекарство срещу рака, ако... ако...*

— Ни най-малко, скъпи — усмихна се Мери. — Невероятна случайност бе, че изобщо ми го предложиха. Така или иначе никога не бих изоставила теб и децата. — Тя взе ръцете му в своите. — Не, не съжالياвам. Радвам се, че отказах предложението.

Той се наведе към нея и прошепна.

— Ще ти направя предложение, което няма да можеш да откажеш.

— Хайде — усмихна му се Мери.

В началото на брачния им живот, когато бяха още младоженци, сексуалните им желания бяха твърде силни. Те изпитваха постоянно физическо влечение един към друг, което не можеше да бъде утолено, преди и двамата да останат напълно без сили. С годините тази жажда за любов бе поотслабнала, но чувствата им бяха все така свежи, постоянни и нежни, което ги изпълваше с удовлетворение.

Когато се прибраха вкъщи, те се съблякоха, без да бързат, и си легнаха. Едуард я притисна до себе си и започна нежно да милва тялото ѝ, да гали гърдите ѝ, да възбужда зърната ѝ с пръстите си, след което ръката му бавно се плъзна надолу към мекото кадифе под корема ѝ.

Мери изстена от удоволствие.

— Това е прекрасно.

Тя се премести върху него и започна да дразни тялото му с език, докато почувства, че той се възбуди. Когато и двамата бяха готови, се любиха до изтощение. Едуард стискаше здраво жена си в прегръдките си.

— Мери, толкова те обичам.

— Аз те обичам два пъти повече. Лека нощ, скъпи.

В три часа сутринта телефонът тревожно иззвъня. Едуард сънено се протегна за слушалката и я долепи до ухото си.

— Ало.

— Доктор Ашли? — чу се разтревожен женски глас.

— Да...

— Пит Граймс получи сърдечен пристъп. Изпитва ужасни болки. Мисля, че умира. Не знам какво да правя.

Едуард седна в леглото, опитвайки се да се събуди напълно.

— Не правете нищо. Оставете го неподвижен. Ще бъда при вас след половин час.

Той затвори телефона, изхлузи се от леглото и започна да се облича.

— Едуард...

Той погледна към Мери. Очите ѝ бяха полуотворени.

— Какво има?

— Всичко е наред. Хайде, заспивай.

— Събуди ме, когато се прибереш — прошепна Мери. — Мисля, че пак ще ми се прави любов.

— Тогава ще побързам — усмихна се Едуард.

Пет минути по-късно той вече караше колата си към фермата на Граймс.

Движеше се надолу по хълма по Олд Милфорд Роуд към Джей Хил Роуд. Беше студена и влажна сутрин, острият северозападен вятър сваляше температурата под нула градуса. Едуард включи парното в колата. Докато шофираше, си помисли дали не трябваше да се обади за линейка, преди да излезе. Последните два „сърдечни пристъпа“ на Пит Граймс се бяха оказали просто кървящи рани. Първо ще провери за какво става въпрос.

Той зави по Осемнадесето шосе, магистрала с две платна, която минаваше през Джънкшън Сити. Градът спеше, а къщите му се бяха сгушили една в друга под леденото дихание на режещия вятър.

Едуард стигна до края на Шеста улица и зави по една пресечка, която го изведе на Петдесет и седмо шосе, което водеше към Гранд вю Плаца. Колко пъти бе карал по тези пътища през горещите летни дни, когато във въздуха се носеше сладкият аромат на дърво и сено, покрай малките горички с канадски тополи, кедри, маслинени дръвчета и купите сено, подредени покрай шосето. През лятото полетата бяха изпълнени с миризмата на пушек от горящи кедрови дървета. Те трябваше постоянно да се унищожават, за да не засенчват житата. А колко пъти бе карал и по заледен асфалт през зимата, когато жиците на

електропровода бяха оковани в изящни ледени дантели, а в небето се виеха пушеците от къщите наоколо. Имаше нещо освежаващо в усещането, че си напълно сам, обгърнат от сутрешния здрач, че наблюдаваш пробягващите покрай теб мълчаливи дървета и поля.

Едуард караше колкото може по-бързо, без да обръща внимание на хлъзгавия път под колелата. Мислеше за Мери, която лежеше в топлото си легло и го чакаше. *Събуди ме, когато се върнеш. Мисля, че пак ще ми се прави любов.*

Беше голям късметлия. *Ще направя всичко, за да ѝ се реванширам, обеща си Едуард. Ще ѝ подаря най-невероятния меден месец, който е имала някоя жена някога.*

Пред него, на пресечката на Петдесет и седма и Седемдесет и седма магистрала, имаше знак „Стоп“. Едуард зави по Седемдесет и седмо шосе и докато преминаваше през кръстовището, неизвестно откъде изскочи някакъв камион. Внезапно се чу рев и колата му бе осветена от ярките фарове на камиона, който се носеше стремително към него. Той успя само да забележи как огромният петтонен военен камион се извиси над колата му, а последното нещо, което чу, бяха собствените му писъци.

Беше неделя и звънът на църковните камбани изпълваше въздуха в Ньой през спокойните обедни часове. Полицайте, охраняващи входа на къщата на Марин Гроза, нямаха никакви причини, за да обрънат особено внимание на мръсното рено, което мина покрай тях. Ейнджъл караше бавно — не дотолкова, че да събуди подозрения, но достатъчно, за да запомни всичко. Отпред имаше двама полицаи, висока стена, вероятно охранявана с електричество, а вътре естествено бяха подредени обикновените електронни глупости — лъчи, сензори, аларми. Трябваше цяла армия, за да се щурмува вилата. *Но на мен не ми трябва армия, помисли си Ейнджъл. Стига ми моята гениалност. Марин Гроза е мъртъв човек. Само да беше майка ми жива и да видеше богатството ми. Това щеше да я направи толкова щастлива.*

В Аржентина бедните семейства бяха наистина бедни, а майката на Ейнджъл бе една от нещастните самотни и изоставени жени. Никой

не знаеше, а и не се интересуваше кой е бащата. Години наред Ейнджъл наблюдаваше как приятелите и роднините им умират от глад, болести и недъзи. *Смъртта е начин на живот*, философски си помисли Ейнджъл. *И след като това се случва така или иначе, защо човек да не се опита поне да се възползва от нея?* В началото някои се съмняваха в способностите на Ейнджъл да убива, но всички, които се опитаха да се изпречат на пътя му, по някакъв начин изчезнаха. Славата на Ейнджъл като убиец растеше. Нямам нито един провал, помисли си Ейнджъл. *Аз съм Ангел. Ангелът на смъртта.*

Покритата със сняг магистрала на Канзас бе изпъстрена с автомобили с проблясващи червени светлини, които обагряха мразовития въздух в кървавочервено. Там имаше една пожарникарска кола, линейка, кран, четири патрулни коли, там беше и колата на шерифа, а по средата, осветен от фаровете, стоеше петтонният военен камион влекач М87І. Частично затисната, изпод него се подаваше смачканата кола на д-р Едуард Ашли. Дузина полицаи и пожарникари обикаляха наоколо, размахваха ръце, потропваха с крака и се опитваха да се сгреят в мразовитата сутрин. По средата на магистралата лежеше едно тяло, покрито с брезент. Още една полицейска кола се приближи и спря. От нея изтича Мери Ашли. Тя трепереше така силно, че едва се държеше на краката си. Видя брезентовото покривало и се втурна към него.

Шерифът Мънстър я хвана за ръката.

— Не бих искал да го видя, ако бях на ваше място, госпожо Ашли.

— Пуснете ме — изкрещя тя, отскубна се от ръцете му и се втурна към брезента.

— Моля ви, госпожо Ашли. Не бихте искали да видите как изглежда.

Той я хвана в момента, в който Мери припадна.

Свести се на задната седалка на шерифската кола. Шерифът Мънстър седеше на предната седалка и я наблюдаваше. Беше включил парното и в колата беше задушно.

— Какво стана? — глупаво попита Мери.

— Припаднахте.

Тя внезапно си спомни. *Не бихте искали да видите как изглежда.*

Мери гледаше през прозореца към всичките тези аварийни коли с примигващи червени лампи и си мислеше: *Това е някаква сцена от*

ада. Независимо от горещината в полицейската кола зъбите ѝ тракаха.

— Как... — Беше ѝ трудно да произнесе тези думи. — Как е станало?

— Вашият съпруг не е спрял на знака „Стоп“. Военният камион идвал по Седемдесет и седмо шосе, опитал се да го избегне, но съпругът ви се намерил точно пред него.

Тя затвори очи и си представи как става катастрофата. Видя как камионът се извисява над Едуард и почувства ужаса, който бе изпитал в последната си секунда.

Всичко, което тя успя да каже, бе:

— Едуард б-бе много внимателен шофьор. Той никога н-не би пропуснал да спре пред знак „Стоп“.

— Госпожо Ашли, има свидетели — каза той съчувствено. — Един свещеник и две монахини са видели как е станало, както и полковник Дженкинс от Форт Райли. Всички те твърдят едно и също нещо. Съпругът ви не е спрял на знака.

След това всичко ставаше сякаш на забавен кадър. Тя видя как вдигнаха тялото на Едуард и го сложиха в линейката. Полицаяте разпитваха свещеника и двете монахини. *Ще настинат, докато стоят така там на студа*, помисли Мери.

— Ще откарат тялото в моргата — каза шерифът Мънстър.

Тялото.

— Благодаря ви — любезно отговори Мери.

Той я изгледа малко особено.

— По-добре да ви закарам вкъщи — каза той. — Кой е семейният ви лекар?

— Едуард Ашли. Едуард Ашли е семейният ми лекар.

По-късно тя си спомняше как се изкачиха към къщата и как шерифът Мънстър я въведе вътре. Флорънс и Дъглас Шифър я чакаха в дневната. Децата все още спяха.

Флорънс я прегърна.

— О, скъпа, толкова много съжалявам.

— Няма нищо — отвърна спокойно Мери. — Едуард е катастрофирал — тя се изкикоти.

— Нека те заведе горе — каза Дъглас, като я наблюдаваше внимателно.

— Много съм добре, благодаря. Искате ли чай?

— Хайде, ще те заведе в леглото — каза Дъглас.

— Не ми се спи. Сигурни ли сте, че нищо не искате?

Докато Дъглас я водеше нагоре по стълбите към спалнята, Мери му каза:

— Това беше катастрофа. Едуард е катастрофирал.

Дъглас Шифър я погледна в очите. Те бяха широко отворени и безизразни. Почувства, че го побиват тръпки.

Той слезе долу, за да си вземе лекарската чанта. Когато се върна, видя, че Мери не се е помръднала.

— Ще ти дам нещо, което ще те накара да заспиш. — Той ѝ даде приспивателно, помогна ѝ да си легне и седна до нея на леглото. Час по-късно Мери все още беше будна. Той ѝ даде още едно хапче от приспивателното. После трето. Най-сетне тя заспа.

В Джънкшън Сити имаше точно определена процедура за разследване на случай 1048 — произшествие с пострадали хора. Областната служба за бърза помощ предоставяше линейка и изпращаха един шериф на местопроизшествието. Ако в злополуката бе въвличен и военен служител, Отделът за разследване на криминални произшествия в армията провеждаше разследване паралелно с шерифа.

Шел Планчард, цивилен офицер от Генералния щаб на Отдела за криминални произшествия във Форт Райли, обсъждаше доклада за произшествието с шерифа и неговия заместник в кантората на шерифа на Девета улица.

— Не мога да го проумея — каза шерифът.

— Кое? — попита Планчард.

— Ами, вижте. Имаме петима свидетели на катастрофата, нали? Свещеник, две монахини, полковник Дженкинс и шофьора на камиона сержант Уилис. И всички до един казват, че колата на доктор Ашли е завила по магистралата, подминала е знака „Стоп“ и е била ударена от военния камион.

— Точно така — каза военният. — Какво ви притеснява?

Мънстър се почеса.

— Господине, виждали ли сте някога доклад за катастрофа, в който *двама* свидетели да твърдят едно и също? — Той удари с юмрук по документите. — Това, което ме безпокои до смърт, е, че всички тези свидетели са напълно единомисленици.

— Това просто показва, че случилото се е било съвсем очевидно — сви рамене сержантът.

— Има и още нещо, което ме смущава.

— Така ли?

— Какво са търсили свещеникът, двете монахини и полковникът на Седемдесет и седма магистрала в четири часа сутринта?

— Няма нищо тайнствено в това. Свещеникът и двете сестри са били на път за Леонардвил, а полковникът се е връщал във Форт Райли.

— Проверих в регистъра за пътнотранспортни произшествия — каза шерифът. — Последната глоба, която доктор Ашли е платил, е била за неправилно паркиране преди шест години. Той никога не е участвал в пътнотранспортни произшествия.

— Шерифе, за какво намекувате? — попита Планчард, като го изучаваше с поглед.

— Нищо не намекувам — сви рамене Мънстър. — Просто всичко това ми се вижда малко странно.

— Става въпрос за катастрофа, видяна от петима свидетели. Ако мислите, че става въпрос за някакъв заговор, то вашата теория има един голям недостатък. Ако...

— Знам — въздъхна шерифът. — Ако не беше нещастен случай, военният камион просто щеше да го удари и да продължи, без да спира. Нямахше да има нужда от всички тези свидетели и брътвежи.

— Точно така. — Човекът от Военния отдел за криминални престъпления се изправи и разпери ръце. — Е, аз трябва да се връщам в базата. Що се отнася до мен, аз смятам, че шофьорът на камиона, сержант Уилис, е чист. — Той погледна към шерифа. — Имаме ли някакви разногласия?

— Не — каза шерифът Мънстър с нежелание. — Трябва да е било нещастен случай.

Мери се събуди от плача на децата. Тя лежеше неподвижно, стискаше плътно затворените си очи и мислеше: *Това е само част от един кошмар. Аз спя и когато се събудя, Едуард ще е жив.*

Но плачът продължи. Когато вече не можеше да издържа, тя отвори очи и остана да лежи така, вперила поглед в тавана. Най-сетне, с огромно нежелание, тя се насили да стане от леглото. Чувстваше се като пияна. Влезе в стаята на Тим. Флорънс и Бет бяха при него. И тримата плачеха. *Иска ми се и аз да можех да заплача,* помисли си Мери. *О, искам да мога да заплача.*

Бет погледна към Мери.

— Наистина ли... наистина ли татко е умрял?

Мери кимна, защото не бе в състояние да го каже.

Тя седна на края на леглото.

— Трябваше да им кажа — извини се Флорънс. — Искаха да излязат да играят с някакви приятели.

— Няма нищо — Мери погали Тим по главата. — Не плачи, скъпи. Всичко ще бъде наред.

Нищо нямаше да бъде наред вече никога.

Никога.

Командването на Криминалния отдел на американската армия във Форт Райли бе разквартирувано в блок номер 169, стара каменна постройка, заобиколена от дървета, със стълби, които водеха към площадката пред входа на зданието. Офицерът от Криминалния отдел, Шел Планчард разговаряше с полковник Дженкинс в кабинета си на първия етаж.

— Опасявам се, че трябва да ви съобщя една лоша новина, сър. Сержант Уилис, шофьорът на камиона, който прегازی цивилния лекар...

— Да?

— Получил е сърдечен удар с фатален изход тази сутрин.

— Колко жалко.

— Да, сър — безизразно каза офицерът от Криминалния отдел. — Тялото му ще се кремира тази сутрин. Стана много неочаквано.

— Колко жалко. — Полковникът стана. — Прехвърлят ме отвъд океана. — Той си позволи леко да се усмихне. — Едно значително

повишение.

— Честито, сър. Заслужихте си го.

По-късно Мери реши, че единственото нещо, което ѝ попречи да полудее, бе, че изпадна в шоково състояние. Имаше чувството, че всичко, което става с нея, се случва с някой друг. Тя бе сякаш потопена под вода, движеше се бавно, а гласовете чуваше отдалече, като че имаше памук в ушите си.

Траурната церемония се състоя в погребалното бюро „Мас Хинт Александър“ на улица „Джеферсън“. Това беше синя сграда с бял портал и огромен бял часовник, окачен над входа. Ритуалната зала бе препълнена от приятели и колеги на Едуард. Имаше десетки венци и букети. На един от големите венци беше поставена визитна картичка с простите думи: „С най-дълбоки съболезнования. Пол Елисън“.

Мери, Бет и Тим седяха сами в малката стаичка за семействата на починалите, до голямата зала. Очите на децата бяха зачервени от плач и те мълчаха.

Ковчегът с тялото на Едуард беше затворен. Мери не можеше да понесе мисълта за причината за това.

Свещеникът говореше:

— Господи, ти си нашият пристан и утеха. Още от извечното начало, преди да са се издигнали планините, преди да си сътворил земята и света, от вечността и във вечността, да пребъдеш ти, Господи. Затова ние няма да се страхуваме, дори ако лицето на земята се промени и планините се сринат в дълбините на моретата...

Тя и Едуард бяха в малка платноходка на езерото Милфорд.

— Обичаш ли да се возиш на платноходка? — беше я попитал той още при първата им среща.

— Никога не съм се возила.

— В събота — беше казал той — ще те повозя.

Ожениха се седмица по-късно.

— Знаеш ли защо се ожених за теб, момиче? — шегуваше се той. — Защото мина изпита. Защото много се смя и не падна през борда.

Когато службата свърши, Мери и децата се качиха в дългата черна лимузина, която поведе траурното шествие към гробищата.

Гробището Хайленд на улица „Аш“ представляваше обширен парк, заобиколен от застлана с чакъл алея. То бе най-старото гробище в Джънкшън Сити и много от надгробните паметници бяха овехтели, повредени от атмосферните промени и годините. Беше изключително студено и затова церемонията на гроба беше много кратка.

— Аз съм възкресението и животът и онзи, който вярва в мен, дори и мъртъв ще продължава да живее, и който живее и вярва в мен, никога не ще познае смъртта. Аз съм този, който живя и умря, и възкръсна за нов живот вовеки веков.

Най-сетне церемонията свърши. Мери и децата стояха под пронизващия вятър и гледаха как спускат ковчега в замръзналата безчувствена земя.

Сбогом, моя любов.

Предполага се, че смъртта е някакъв край, но за Мери Ашли това бе началото на един непоносим ад. Те с Едуард неведнъж бяха говорили за смъртта и тя си мислеше, че е свикнала с мисълта за нея. Но внезапно от мъгляво събитие, което ще се случи в някой далечен ден, смъртта се бе превърнала в непосредствена и ужасяваща реалност. Мери не можеше да се примири с мисълта за края. Всичко в нея се бунтуваше, идеше ѝ да изкреци и да отрече онова, което се бе случило с Едуард. С неговата смърт бе умряло и всичко хубаво на този свят. Реалността продължаваше да я потопява в нови приливи на мъка. Тя искаше да остане сама. Сви се дълбоко в себе си и се чувстваше като малко, изплашено и изоставено дете. Откри, че се гневи на Господ. *Защо не взе първо мен?*, питаше тя. Сърдеше се на Едуард, че я е изоставил, сърдеше се на децата, сърдеше се на себе си.

Аз съм тридесет и пет годишна жена с две деца, а не знам коя съм. Докато бях госпожа Ашли, аз имах своя самоличност и принадлежах на някого, който също ми принадлежеше.

Времето летеше и се подиграваше с празнината в душата ѝ. Животът ѝ се превърна в нещо като влак, който се носеше с пълна скорост, и тя не можеше да го управлява.

Флорънс и Дъглас, както и другите им приятели, идваха при нея и се опитваха да облекчат мъката ѝ, но тя искаше да я оставят сама.

Когато Флорънс я посети един следобед, намери Мери седнала пред телевизора да гледа футболен мач от първенството на Канзас.

— Тя дори не усети, че аз бях там — каза Флорънс вечерта на съпруга си. — Така отчаяно се бе съсредоточила върху играта. — Тя потрепери. — Беше зловещо.

— Защо?

— Мери мрази футбола. Едуард беше човекът, който не изпускаше нито мач.

Мери трябваше да мобилизира цялата си воля, за да се справи с финансовите въпроси, възникнали след смъртта на Едуард. Трябваше да се заеме със завещанието, застраховките, банковите сметки, данъците, неплатените сметки и с лекарското акционерно дружество, в което Едуард имаше акции, и със заемите, и с имотите, и с дълговете. Искаше ѝ се да изкрещи на адвокатите, на банкерите и на счетоводителите да я оставят на мира.

Не искам да се занимавам с всичко това, плачеше тя. Едуард го няма, а всички искат да говорят само за пари.

Но накрая все пак ѝ се наложи да се заеме с уреждането на тези въпроси.

Франк Данфи, счетоводителят на Едуард, ѝ каза:

— Опасявам се, че неплатените сметки и данъците ще погълнат голяма част от застраховката за живот, госпожо Ашли. Съпругът ви бе доста мек, що се отнася до плащанията на пациентите му. Много от тях му дължат пари. Ще уредя някоя агенция за събиране на дългове да се заеме с хората, които не са изплатили...

— Не — възрази Мери остро. — Едуард не би искал това.

Данфи не знаеше какво да прави.

— Ами тогава всичко, с което разполагате, са тридесет хиляди долара в брой и тази къща, която е ипотеккирана. Ако продадете къщата...

— Едуард не би искал да я продавам.

Тя седеше пред него, скована и непреклонна, едва сдържаша мъката си, и Данфи си помисли: *Господи, бих искал и моята жена да държи толкова на мен!*

Но най-лошото тепърва предстоеше. Време бе да се заеме с личните вещи на Едуард. Флорънс предложи да ѝ помогне, но Мери отказа:

— Не. Едуард би искал да го направя сама.

Имаше толкова много дребни лични вещи. Дузина лули и нов пакет с тютюн, два чифта очила за четене, нахвърляни бележки за лекция, която никога нямаше да прочете. Тя отвори дрешника на Едуард и прекара пръстите си по костюмите, които вече никога нямаше да носи. Синята връзка, с която беше в последната им вечер. Ръкавиците и шалът, които го пазеха от студените зимни ветрове. Нямаше да му трябват в студения гроб. Тя прибра внимателно самобръсначката и четките му за зъби. Движеше се като автомат.

Намери любовните писма, които си бяха разменяли, и те възкресиха спомените ѝ: за бедните години, когато Едуард започна частната си практика; за един Ден на благодарността, отпразнуван без пуйка; за летни пикници и пързаляне с шейна през зимата; за първата ѝ бременност и за това как те двамата четяха на Бет и ѝ пускаха класическа музика, докато тя беше още в утробата ѝ; за любовното писмо, което Едуард ѝ написа при раждането на Тим; за позлатената ябълка, която Едуард ѝ подари, когато започна да преподава, както и за стотици други прекрасни неща, които изпълниха очите ѝ със сълзи. Смъртта му приличаше на фокус на зъл магьосник. Само допреди миг Едуард бе тук, жив — говореше, смееше се, обичаше — и в следващия момент потъна в студената земя.

Аз съм зрял човек. Трябва да приема действителността. Не съм зряла. Не мога да я приема. Не искам да живея повече.

Тя дълго лежа будна в безкрайната нощ, мислейки си колко просто би било да се присъедини към Едуард, да прекрати непоносимата агония и да намери покой. *Възпитани сме да очакваме щастлив край, помисли си Мери. Но щастлив край няма. Очаква ни само смъртта. Откриваме любов и щастие, а ни ги отнемат съвсем неочаквано и безпричинно. Намираме се на безлюден космически кораб, който се рее безцелно сред звездите. Целият свят представлява един Дахау, а ние сме евреите в него.*

Най-сетне тя задряма, но късно през нощта писъците ѝ събудиха децата, които се втурнаха към леглото ѝ, покатериха се до нея, мушнаха се под завивките и я прегърнаха.

— Мамо, нали няма и ти да умреш? — прошепна Тим.

Не мога да се самоубия, помисли си Мери. Те имат нужда от мен. Едуард не би ми простил.

Трябваше да продължи да живее. Заради тях. Трябваше да им даде любовта, с която Едуард вече не можеше да ги дари. *Ние и тримата чувстваме такава празнота след смъртта на Едуард. И имаме безкрайна нужда един от друг. Не е ли вярно това, че ни е толкова трудно да понесем загубата на Едуард именно защото живяхме така прекрасно заедно. А има и още безброй много причини, поради които ни липсва, толкова спомени за неща, които никога вече няма да се случат. Къде си, Господи? Чуваш ли ме? Помогни ми. Моля те, помогни ми.*

Ринг Ларднър казва: „Трима от всеки трима ще умрат, така че млъквай и започвай да се бориш“. *Трябва да се боря. Бях такава егоистка. Държа се така, сякаш аз съм единственият човек на света, който страда. Господ не се опитва да ме накаже. Животът е като огромен чувал с размерите на Космоса, от който всеки си тегли късмета. В този момент някъде по света някой загубва детето си, друг се спуска със ски в планините, трети прави секс, подстригва си косата, лежи в леглото, измъчван от болка, пее на сцената, рисува, жени се, гладува в гетата. В крайна сметка не сме ли всички един и същ човек? Една вечност трае хиляди, милиони години, а преди тази вечност всеки един атом от телата ни е бил част от звезда. Чуй ме, Господи. Всички ние сме част от твоята вселена и ако някой от нас умира, част от твоята вселена умира с нас.*

Едуард беше навсякъде.

Той беше в музиката, която Мери слушаше по радиото, на хълмовете, по които бяха пътували заедно с колата. Той беше до нея в леглото, когато се събуждаше на зазоряване.

Тази сутрин трябва да стана рано, скъпа. Имам да правя цезарово сечение и операция на таза.

Чуваше ясно гласа му. Започна да му говори: *Безпокоя се за децата, Едуард. Те не искат да ходят на училище. Бет казва, че се страхуват, че когато се приберат, мен няма да ме има.*

Мери ходеше на гробищата всеки ден и оставаше дълго край гроба на Едуард въпреки леденостуденото време, тъгувайки за онова, което бе загубила завинаги. Това обаче не ѝ носеше утеха. *Ти не си тук, мислеше си Мери. Каж ми къде си. Моля те.*

Тя си спомни за разказа на Маргьорит Юрсенар „Как бе спасен Уонт-Фо“. Това бе историята на един китайски художник, осъден на смърт от императора, защото лъжел, създавайки в картините си свят, чиято красота не отговаряла на действителността. Но художникът измамил императора, като нарисувал една лодка и отплавал с нея. *Аз също искам да избягам, помисли си Мери. Не мога да издържа тук без тебе, скъпи.*

Флорънс и Дъглас се опитваха да я успокояват.

— Той почива в мир — уверяваха я те. И с още стотици думи, които се използват в такива случаи. Удобните думи за утеха, само дето нямаше утеха. *Не сега. Никога.*

Понякога тя се събуждаше посред нощ и се втурваше в детската стая, за да се увери, че децата са добре. *Децата ми ще умрат*, мислеше си Мери. *Всички ние ще умрем.* Хората спокойно се разхождаха из улиците. *Щастливи, смеещи се идиоти — и всички те ще умрат.* Часовете им бяха преброени, а те ги пропиляваха в глупави игри на карти, гледаха тъпи филми и безсмислени футболни мачове. Искаше ѝ се да извика: *Събудете се! Този свят е кланицата на Бога, а ние сме неговото стадо. Нима не знаете какво ще се случи — на вас и на всички, които обичате?* Тя стигна до отговора бавно и мъчително през тежките дълги дни на мъката. Разбира се, че знаеха. Техните игри бяха своеобразно предизвикателство, смехът им беше своего рода провокация — провокация, родена от съзнанието, че животът е временен, че всички ги очаква една съдба. И постепенно страхът и яростта ѝ се смекчаваха и се превръщаха във възхищение от смелостта на близките ѝ човешки същества. *Срамувам се от себе си. Трябва да открия своя път сред хаоса на времето. В края на пътя си всеки от нас е сам, но дотогава трябва да се държим заедно, за да си вдъхваме взаимно смелост и топлина.*

В Библията е казано, че смъртта не е край, а само преход. Едуард никога не би изоставил нея и децата. Той бе там, някъде там.

Тя продължаваше да разговаря с него: „Вчера посетих учителката на Тим. Подобрил е успеха си. Бет има настинка и е на

легло. Спомняш ли си как винаги се разболява по това време на годината? Довечера ще вечеряме у Флорънс и Дъглас. Те са наистина чудесни, скъпи мой“.

И в тъмнината на нощта: „Деканът се отби у нас. Искаше да разбере дали възнамерявам да продължа лекциите си в университета. Казах му, че сега нямам възможност. Не искам да оставям децата сами нито за момент. Толкова много имат нужда от мен. Смяташ ли, че трябва да се върна някога в университета?“.

И няколко дена по-късно: „Дъглас получи повишение, Едуард. Назначиха го за главен лекар в болницата“.

Дали Едуард можеше да я чуе? Тя не знаеше. Имаше ли Бог, имаше ли задгробен живот? Или всичко това бе само една приказка? Т. С. Елиът е казал: „Без някакъв Бог поне човекът е просто безинтересен“.

Президентът Пол Елисън, Стантън Роджърс и Флойд Бейкър се срещнаха в Овалния кабинет.

— Господин президент, и двамата сме подложени на сериозен натиск. Не мисля, че ще можем още дълго да отлагаме назначаването на посланик в Румъния. Бих желал да прегледате списъка, който ви предложих, и да изберете... — каза държавният секретар.

— Благодаря, Флойд. Оценявам усилията ти. Но все още смятам, че Мери Ашли е идеалният човек за този пост. Нейното семейно положение се промени. Това, което е лош късмет за нея, може да се окаже добър късмет за нас. Искам отново да ѝ предложим поста.

— Господин президент, защо да не отлетя дотам и да се опитам да я убедя? — попита Стантън Роджърс.

— Ами да опитаме.

Мери приготвяше вечерята, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката и чу гласа в телефона да казва:

— Тук е Белият дом. Президентът иска да говори с госпожа Едуард Ашли.

Не сега, помисли си тя. Не искам да говоря с него, нито с който и да било друг.

Спомни си колко се беше развълнувала по-рано от същото обаждане. Сега то просто нямаше значение за нея. Тя каза:

— Тук е госпожа Ашли, но...

— Бихте ли изчакали?

Малко по-късно чу познатия глас:

— Госпожо Ашли, тук е Пол Елисън. Бих желал да ви изкажа съболезнованията си. Разбрах, че съпругът ви е бил прекрасен човек.

— Благодаря ви, господин президент. Много мило, че изпратихте цветя.

— Не бих искал да ви се натрапвам, госпожо Ашли, след скорошната загуба, но сега семейното ви положение се промени. Не бихте ли обмислили отново предложението ми за поста на посланик?

— Благодаря ви, но не мисля, че...

— Моля ви да ме изслушате. Изпращам човек, който ще долети при вас. Казва се Стантън Роджърс. Ще ви бъде признателен, ако поне се срещнете с него.

Тя не знаеше какво да каже. Как можеше да му обясни, че целият ѝ свят се е преобърнал с главата надолу, че целият ѝ живот се е объркал? Единственото, което сега имаше значение, бяха Бет и Тим. Тя реши, че ще бъде най-добре да види човека и да му откаже колкото се може по-учтиво.

— Ще се срещна с него, господин президент, но няма да променя решението си.

Имаше един известен бар на булевард „Бино“, който бодигардовете на Марин Гроза посещаваха, когато бяха свободни от дежурство край къщата в Ньой. Дори Лев Пастернак понякога ходеше там. Ейнджъл си избра маса в онази част на салона, откъдето можеха спокойно да се подслушват чуждите разговори. Далеч от суровата дисциплина във вилата, бодигардовете обичаха да си пийнат, а когато бяха пияни, говореха повече, отколкото трябваше. Ейнджъл слушаше, опитвайки се да узнае слабото място в охраната на къщата. Винаги имаше някое уязвимо местенце. Просто човек трябваше да бъде достатъчно съобразителен, за да го открие.

Изминаха три дни, преди Ейнджъл да чуе разговора, криещ ключа към решаването на проблема.

— Не знам какво прави Гроза с проститутките, които му докарват тук — казваше единият от бодигардовете, — но те със сигурност го съсипват от бой с камшици. Трябва само да чуete какви писъци се носят оттам. Хвърлих едно око на камшиците, които държи в шкафа си...

И на следващата вечер:

— ... Проститутките, които нашият безстрашен лидер си докарва, са истински красавици. Доставят му ги от цял свят. Лев урежда това сам. Той е много умен. Никога не му праща два пъти едно и също момиче. Така никой не може да използва момичетата, за да се добере до Марин Гроза.

Това бе достатъчно за Ейнджъл.

Рано на следващата сутрин Ейнджъл взе кола под наем и потегли за Париж. Секшопът се намирал на Монмартър, на Плас Пигал — район, населен с проститутки и сводници. Ейнджъл влезе и обиколи витрините, оглеждайки внимателно изложената за продан стока. Имаше белезници, вериги и шлемове с метални гвоздеи, кожени панталони с цепка отпред, апарати за масажирание на пениси и стимулиращи кремове, непробиваеми гумени кукли и порнографски видеокасети. Имаше душиове за мъже, анален крем и плетени кожени камшици с дължина шест фута и с ремъци по края.

Ейнджъл купи един камшик, плати в брой и си тръгна.

На следващата сутрин се върна в магазина с камшика. Продавачът погледна към него и изръмжа:

— Не връщаме пари.

— Не искам да ми връщате парите — обясни Ейнджъл. — Но се чувствам неудобно да нося това със себе си. Ще ме задължите много, ако се съгласите да ми го изпратите по пощата. Естествено ще ви платя за допълнителните разходи.

По-късно същия следобед Ейнджъл се качи на самолета и отлетя за Буенос Айрес.

Грижливо опакованият камшик пристигна във вилата в Ньой на следващия ден. Прие го пазачът на портала. Той прочете етикета с името на магазина, отвори пакета и много внимателно огледа камшика. *Мислех, че старецът си има вече достатъчно от тези неща.*

Той го предаде нататък и един от бодигардовете го занесе в шкафа в спалнята на Марин Гроза, където стояха и другите камшици.

Форт Райли е най-старият в армията на Съединените щати и е построен през 1853 г., когато за Канзас говореха като за индианска територия. Предназначен някога да пази керваните с фургони от набезите на войнолюбивите индиански племена, днес той се използваше преди всичко като база за хеликоптери и летище за малки самолети.

Стантън Роджърс се приземи със служебния ДС-7 и бе посрещнат от командира на форта и личния му състав. Наблизо чакаше лимузина, готова да закара Стантън до дома на семейство Ашли. Той се бе обадил на Мери след разговора ѝ с президента.

— Обещавам ви да направя посещението си колкото се може по-кратко, госпожо Ашли. Възнамерявам да излятя в понеделник следобед и да ви видя, ако не възразявате?

Толкова е любезен. А е такава видна личност. Но защо ли го изпраща президентът да говори с мен?

— Чудесно — отвърна Мери и в отговор попита: — Не бихте ли желали да вечеряте с нас?

— Благодаря за поканата — отвърна той след кратко колебание. *Това ще бъде една дълга и отегчителна вечер*, помисли си Стантън.

Когато Флорънс чу новината, тя изпадна във възторг: „Съветникът на президента по международните въпроси ще дойде тук на вечеря? Значи ли това, че си приела поста!“

— Нищо подобно, Флорънс. Просто обещах на президента да поговоря с неговия съветник. Това е всичко.

Флорънс обгърна Мери с ръце и я притисна към себе си.

— Бих искала да избереш онова, което ще те направи щастлива.

— Знам.

Стантън Роджърс е прекрасен човек, реши Мери. Беше го виждала на пресконференции, на снимки в списание „Тайм“, но си

помисли: *В действителност изглежда по-едър. Беше много любезен, но в поведението му се усещаше някаква дистанция.*

— Разрешете да ви предам още веднъж най-искрените съболезнования на президента по повод на вашата трагедия, госпожо Ашли.

— Благодаря ви.

Тя го запозна с Тим и Бет. След това отиде в кухнята, за да провери как Лусинда се справя с приготвянето на вечерята.

— Мога да сервирам, когато поискате — каза Лусинда, — но той няма да хареса задушното.

Когато Мери съобщи на Лусинда, че Стантън Роджърс ще им идва на гости за вечеря и че иска тя да сготви задушено, Лусинда каза:

— Хора като господин Роджърс не ядат задушено.

— Така ли? А какво ядат те?

— Шатобриан и фламбирани палачинки.

— Ние ще ядем задушено.

— Добре — упорито каза Лусинда, — но това не е подходящата вечеря.

Беше приготвила картофено пюре, пресни зеленчуци и салатата към задушното. За десерт беше опекла тиквен пай. Стантън Роджърс изяде всичко, което му сложиха в чинията. По време на вечерята двамата с Мери обсъждаха проблемите на фермерите.

— Фермерите от Средния запад са притиснати жестоко, от една страна, от ниските цени, а от друга — от свръхпроизводството — каза Мери. — Те са твърде бедни, за да си купят това, което искат, но са твърде горди, за да просят.

Те говориха и за наситената с интересни събития история на Джънкшън Сити, но накрая Стантън Роджърс завъртя разговора около Румъния.

— Какво е мнението ви за правителството на президента Йонеску? — попита той Мери.

— В Румъния няма правителство в истинския смисъл на думата — отговори Мери. — Йонеску е правителството. Той държи цялата власт в ръцете си.

— Мислите ли, че там може да има революция?

— Не и при сегашното състояние на нещата. Единственият човек, който наистина има достатъчно популярност и възможности да

го свали от власт, е Марин Гроза, който живее в изгнание във Франция.

Той продължи да ѝ задава въпроси. Тя беше специалист по проблемите на страните зад желязната завеса и Стантън Роджърс явно бе впечатлен от нея. Мери имаше неприятното усещане, че той я разглежда под микроскоп през цялата вечер. Всъщност тя беше по-близо до истината, отколкото сама предполагаше.

Пол е прав, помисли Стантън Роджърс. Тя наистина познава проблемите на Румъния. Притежаваше и нещо повече. Имаме нужда от някой, който да се противопостави на образа на „ужасния“ американец. Тя е хубава. А заедно с децата ще представлява един напълно успешен образ на Америка, който ще се продава добре. Стантън почувства, че идеята за този проект все повече го въодушевява. Тя ще бъде по-полезна, отколкото сама може да си го представи.

— Госпожо Ашли, ще бъда откровен с вас — каза Стантън Роджърс към края на вечерта. — Аз бях срещу идеята на президента да ви назначи на толкова възлов пост, какъвто е постът на посланик в Румъния. И му го казах. Съобщавам ви всичко това, защото промених мнението си. Мисля, че вие можете да станете един прекрасен посланик.

— Съжалявам, господин Роджърс — поклати глава Мери. — Аз не съм политик. Аз съм само един аматьор.

— Както вече ми изтъкна президентът Елисън, някои от най-добрите ни посланици са били аматьори. По-точно искам да кажа, че не са имали опит в международната дипломация. Например Уолтър Аненбърг, предишният ни посланик в Обединеното кралство Великобритания, беше издател.

— Аз не...

— Артър Бърнс, бившият ни посланик във Федерална република Германия, беше преподавател, а Джон Кенет Голбрайт, посланикът ни в Индия, също беше професор. Майк Мансфийлд започна като репортер, преди да стане сенатор, а след това беше назначен за посланик в Япония. Мога да ви дам още дузина примери. Бихте могли да ги наречете „аматьори“. Но, госпожо Ашли, те са притежавали

интелигентност, любов към Америка и доброжелателност към народа на страната, където са били изпратени да работят.

— Във вашите уста всичко изглежда толкова просто.

— Предполагам, знаете, че вече сме ви проверили много внимателно. Нямаме полицейско досие, нямаме проблеми с данъчните служби, нямаме имуществени спорове. Според декана Хънтър вие сте прекрасен преподавател и естествено експерт по въпросите за Румъния. Имате летящ старт. И на последно място, но не и най-маловажно, вие сте много подходяща за образа, който президентът иска да създаде за нас в страните зад желязната завеса, където хората са засипани от негативната комунистическа пропаганда.

Мери слушаше със замислен израз на лицето.

— Господин Роджърс, бих искала вие и президентът да знаете колко високо оценявам всичко, което казахте. Но не мога да приема. Трябва да мисля за Бет и Тим. Не мога да ги откъсна от корена им просто така...

— В Букурещ има прекрасно училище за деца на дипломати — осведоми я Роджърс. — Тим и Бет ще обогатят значително образованието си от живота в чужда страна. Ще научат неща, които никога не биха узнали в училищата тук.

Разговорът приемаше посока, която Мери не беше предвидила.

— Не... Ще си помисля за това.

— Ще пренощувам в града — каза Стантън Роджърс. — Ще бъда в хотел „Ол Сийзънс“. Повярвайте ми, госпожо Ашли, знам колко трудно е това решение за вас. Но тази програма е важна не само за президента, а и за цялата ни страна. Моля ви, помислете за това.

След като Стантън Роджърс си тръгна, Мери се качи горе. Децата я чакаха будни и много възбудени.

— Ще приемеш ли работата? — попита Бет.

— Ще трябва да поговорим. Ако реша да я приема, ще се наложи да напуснете училището и всичките си приятели. Ще живеете в чужда страна, чийто език не знаем, и ще посещавате едно по-особено училище.

— Ние с Тим вече обсъдихме това — каза Бет. — И знаеш ли какво мислим?

— Какво?

— Че всяка страна би се гордяла да те има за свой посланик, мамо.

Тази нощ тя „говори“ и с Едуард: *Трябваше да го чуеш, любов моя. Той се изразяваше така, сякаш президентът наистина има нужда от мен. Вероятно има милиони хора, които могат да свършат тази работа по-добре от мен, но се почувствах много поласкана. Спомняш ли си как ти и аз си говорехме колко вълнуващо би било всичко това? Е, отново имам възможност да опитам и не знам какво да направя. Честно казано, страх ме е. Това е нашият дом. Как бих могла да понеса да го напусна? Тук всичко ми напомня за теб. Тя откри, че плаче. Това е всичко, което ми остана от теб. Помогни ми да реша какво да правя. Моля те, помогни ми...*

Тя седна до прозореца и загърната в пеньоара си, се загледа в дърветата, треперещи под ледения дъх на неуморимия вятър.

Призори взе решение.

В девет часа сутринта Мери телефонира в хотел „Ол Сийзънс“ и поиска да говори със Стантън Роджърс. Когато той се обади, тя каза:

— Господин Роджърс, бихте ли предали на президента, че за мен ще бъде чест да приема назначението ми като посланик.

Тази е още по-красива от другите, помисли си човекът от охраната. Тя дори не приличаше на проститутка. Можеше да бъде филмова актриса или фотомодел. Беше на двадесет и няколко години, с дълга руса коса и нежна, млечнобяла кожа. Носеше елегантни дрехи.

Лев Пастернак дойде лично до портала, за да я отведе до къщата. Момичето се казваше Бисера и беше югославянка. Това беше първото ѝ пътуване до Франция. Тя доста се притесни, когато видя многобройната въоръжена охрана около къщата. *В какво ли съм се забъркала?* Бисера не знаеше нищо, освен че сводникът ѝ бе дал един самолетен билет за отиване и връщане с обещанието, че ще ѝ плати 2000 долара за един час работа.

Лев Пастернак почука на вратата на спалнята и гласът на Гроза извика:

— Влезте.

Пастернак отвори вратата и въведе момичето в стаята. Марин Гроза стоеше прав до леглото. Носеше халат, но тя веднага разбра, че беше гол отдолу.

— Това е Бисера — каза Лев Пастернак. Не спомена името на Марин Гроза.

— Добър вечер, мила. Влез.

Пастернак излезе, като внимателно затвори вратата след себе си, и Марин Гроза остана насаме с момичето.

Тя се приближи до него и му се усмихна съблазнително.

— Ти се чувстваш удобно, нали? Защо да не се съблека, така че и на двамата да ни е удобно? — Тя започна да си сваля дрехите.

— Не, не се събличай, моля те.

Бисера го погледна изненадано.

— Но нима не искаш да...

Гроза отиде до шкафа и избра един камшик.

— Искам да използваш това.

Значи ето какво беше. Робски комплекс. А не изглеждаше да е такъв. *Човек никога не може да бъде сигурен*, помисли си Бисера.

— Разбира се, скъпи. Каквото ти помага да се възбудиш.

Марин Гроза свали халата си и се обърна с гръб към нея. Бисера се стресна при вида на покритото му с белези тяло. Гърбът му беше изпъстрен с жестоки следи от бичуване. Имаше нещо в израза на лицето му, което я объркваше, а когато разбра за какво става въпрос, тя още повече се смути. Беше страдание. Този човек изпитваше някаква огромна мъка. Защо искаше да го бият с камшик? Тя го наблюдаваше, докато той отиде и седна на един стол.

— Силно — заповяда ѝ. — Удряй ме много силно.

— Добре — каза Бисера и взе дългия кожен камшик. Садомазохизмът не беше нещо ново за нея, но тук ставаше въпрос за нещо друго, което тя не можеше да разбере. *Е, това не ми влиза в работата*, помисли си Бисера. *Взимай парите и бягай*.

Тя вдигна камшика и го стовари върху оголения гръб.

— По-силно, по-силно! — подкани я мъжът.

Той се сви от болка, когато коравите кожени ремъци изплющяха върху гърба му. Веднъж... втори път... отново... и отново, все по-силно и по-силно. И ето че видението, което очакваше, изплува пред очите му. Сцените от изнасилването на жена му и дъщеря му изгаряха мозъка му. Изнасилваха ги групово и смеещите се войници преминаваха от жената към детето, а междувременно други чакаха със събути панталони да дойде техният ред. Марин Гроза се притискаше към стола, сякаш бе завързан за него. И докато камшикът се стоварваше безмилостно върху гърба му, той чуваше писъците на жена си и дъщеря си, които молеха за милост, давейки се с penisите на мъжете в устите си, защото войниците ги изнасилваха по всички възможни начини, докато накрая започнаха обилно да кървят, а виковете им постепенно заглъхнаха.

— По-силно! — изстена Марин Гроза. И с всеки удар на камшика той чувстваше как острието на ножа се забива в гениталиите му и го кастрира. Внезапно започна да се задушавя.

— Извикай... изви... — гласът му започна да хърка. Дробовете му се парализираха.

— Хей, добре ли си? Аз... — Момичето се спря с увиснал във въздуха камшик.

Тя видя как той се свлече на пода с широко отворени очи, вперени в небитието.

— Помощ! Помощ! — изпищя Бисера.

Лев Пастернак дотича мигновено с оръжие в ръка. Той видя тялото на земята.

— Какво стана?

— Той е мъртъв. Той е мъртъв! — истерично викаше Бисера. — Аз нищо не съм направила. Само го биех с камшика, както ми каза. Кълна се!

Лекарят, който живееше в къщата, пристигна за секунди. Той отиде до тялото на Марин Гроза и се наведе да го огледа. Кожата беше посиняла, а мускулите се бяха втвърдили.

Той вдигна камшика и го помириса.

— Какво?

— По дяволите! Кураре. Това е отвара от едно южноамериканско растение. Инките са го използвали, за да потапят в нея стрелите, с които са убивали неприятелите си. Само за три минути цялата нервна система се парализира.

Двамата мъже стояха и безпомощно гледаха към мъртвия си водач.

Новината за убийството на Марин Гроза незабавно бе разпространена по сателита из целия свят. Лев Пастернак успя да скрие от пресата зловещите подробности около кончината му. Във Вашингтон президентът се срещна със Стантън Роджърс.

— Стан, кой мислиш, че стои зад всичко това?

— Руснаците или Йонеску. Но в крайна сметка това е все едно, нали? Те не желаят да се променя сегашното състояние на нещата.

— Значи ще си имаме работа с Йонеску. Много добре. Хайде да прокараме назначението на Мери Ашли колкото се може по-бързо.

— Тя вече пътува насам, Пол.

— Чудесно.

Когато чу новината, Ейнджъл се усмихна. Случи се по-скоро, отколкото очакваше.

В десет часа вечерта частният телефон на Шефа иззвъня и той го вдигна.

— Ало.

Чу се гърленият глас на Неуса Мунес.

— Ейнджъл видя сутрешния вестник. Каза да преведете парите в банковата му сметка.

— Съобщете му, че незабавно ще се погрижим за това. И, госпожице Мунес, предайте на Ейнджъл, че съм изключително доволен. Кажете му също така, че скоро може да ми потрябва отново. Имате ли телефонен номер, на който мога да се свържа с вас?

Последва дълго мълчание, след което тя каза:

— Предполагам — и му го даде.

— Чудесно. Ако Ейнджъл...

Връзката прекъсна.

По дяволите, тази тъпа кучка.

Парите бяха преведени на посочения номер в цюрихската банка същата сутрин, а час след като бяха получени, те бяха прехвърлени в саудитско-арабска банка в Женева. *В наше време излишната предпазливост не вреди*, помисли си Ейнджъл. *Проклетите банкери са готови да те изиграт при първия удобен случай.*

Това не беше просто опаковане на багажа на едно домакинство. Тя опаковаше цял един живот. Тя казваше сбогом на тринадесет години мечти, спомени, любов. Казваше последно сбогом и на Едуард. Това бе техният дом, а сега щеше да се превърне отново в къща, където щяха да живеят чужди хора, които нямаше да имат никаква представа за радостите и тъгата, за сълзите и смеха, оживявали между тези стени.

Дъглас и Флорънс Шифър бяха очаровани, че Мери прие поста.

— Ще бъде чудесно — увери Мери Флорънс. — Но на нас с Дъг ще ни липсват — и ти, и децата.

— Обещай, че ще ни дойдете на гости в Румъния.

— Обещавам.

Мери беше като зашеметена от многобройните дребни неща, от безбройните необичайни отговорности, с които трябваше да се нагърби. Тя си направи списък:

Да се обади на фирмата, която ще поеме съхранението на личните им вещи, докато ги няма.

Да отмени поръчките за доставка на мляко.

Да отмени абонамента за вестниците.

Да даде на пощальона новия им пощенски адрес.

Да подпише договора за даване под наем на къщата.

Да уреди застраховките.

Да прехвърли сметките за комуналните услуги.

Да плати всички сметки.

Да не изпада в паника!

Деканът Хънтър уреди Мери да получи от университета отпуск за неопределен срок.

— Ще намеря кой да поеме редовните курсове. Това не е проблем. Но безспорно ще липсват на студентите. — Той се усмихна. — Сигурен съм, че всички ще се гордеем с вас, госпожо Ашли. Желая ви късмет.

— Благодаря.

Мери отписа децата от училището. Трябваше да се погрижи за редица неща във връзка с пътуването и да купи билети. По-рано бе свикнала да смята, че всички финансови операции се уреждат от само себе си, защото Едуард се грижеше за това. Но сега Едуард го нямаше, той съществуваше само в мислите и в сърцето ѝ, където щеше да остане завинаги.

Мери се безпокоеше за Бет и Тим. В началото идеята да живеят в чужда държава ги бе изпълнила с ентузиазъм, но сега, когато това се бе превърнало в непосредствена реалност, те започнаха да изпитват страх. И двамата дойдоха да говорят с Мери поотделно.

— Мамо — каза Бет, — не мога да зарежа просто така всичките си приятели. Може никога вече да не видя Върджил. Не е ли възможно да остана тук до края на срока?

— Току-що ме приеха в малката лига — каза Тим. — Ако замина сега, те ще си намерят друг човек за трета база. Не може ли да заминем след края на лятото, когато сезонът ще е свършил? Моля те, мамо!

Те са изплашени. Като майка си.

Стантън Роджърс беше толкова убедителен. Но останала сама със страховете си по средата на нощта, Мери си помисли: *Нямам никаква представа какво значи да бъдеш посланик. Аз съм само една домакиня от Канзас, която се прави, че е някакъв виден държавник. Всички ще разберат, че това е само една измама. Беше пълна лудост, че се съгласих.*

Най-накрая, сякаш по чудо, всичко беше готово. Къщата бе дадена под наем за продължителен срок на някакво семейство, което току-що се бе преместило в Джънкшън Сити.

Време беше да отпътуват.

— Ние с Дъг ще ви закараме до летището — настоя Флорънс.

Летището, където те трябваше да се качат в шестместния самолет за свръзка до Канзас Сити, Мисури, се намираше в Манхатън, Канзас. В Канзас Сити те щяха да се прехвърлят на по-голям самолет, с който да отлетят за Вашингтон.

— Дайте ми само една минутка — помоли Мери. Тя се качи в спалнята, която бяха споделяли с Едуард през толкова много щастливи

години. Застана там и я огледа с дълъг, прощален поглед.

Вече тръгвам, любими мой. Искрах само да ти кажа сбогом. Струва ми се, че правя онова, което ти би искал да направя. Или поне се надявам, че е така. Единственото, което ме тревожи, е, че имам чувството, че може никога да не се върнем тук. Сякаш те изоставям. Но ти ще бъдеш с мен, където и да отида. Сега имам нужда от теб повече от когато и да било. Остани с мен. Помогни ми. Толкова много те обичам. Понякога ми се струва, че просто не мога да живея без теб. Чуваш ли ме, скъпи? Тук ли си...

Дъглас Шифър се погрижи да натоварят багажа им на малкия самолет. Когато Мери видя самолета, спрял на пистата, тя почувства как застива на място.

— О, Господи!

— Какво има? — попита Флорънс.

— Аз... бях толкова заета, че забравих за това.

— За какво?

— Летенето! Флорънс, никога не съм се качвала на самолет! Не мога да излятя във въздуха в това малко нещо.

— Мери, вероятността нещо да се случи, е едно на милион.

— Не обичам вероятностите — категорично каза тя. — Ще вземем влака.

— Не можете. Чакат ви във Вашингтон днес следобед.

— Но живи. Изобщо не им трябва мъртва.

На Шифърви им бяха необходими цели петнадесет минути, за да убедят Мери да се качи. Половин час по-късно тя и децата бяха затегнали коланите си на борда на самолет 826 на Еър Мид Уест. Когато моторите зареваха и машината хукна по пистата, Мери затвори очи и вкопчи ръце в седалката. Няколко секунди по-късно те бяха във въздуха.

— Мамо...

— Шшт! Мълчи!

Тя седеше скована, без да смее да погледне през прозореца, концентрирайки се върху мисълта, че самолетът трябва да се задържи във въздуха. Децата си показваха гледката под тях, смееха се и се забавляваха.

Деца, си помисли Мери. Какво ли знаят те!

На летището в Канзас Сити се прехвърлиха на един ДС 10 и излетяха за Вашингтон. Бет и Тим седнаха един до друг, а Мери се настани на една седалка от другата страна на пътеката. До Мери седна възрастна жена.

— Честно да си кажа, малко се притеснявам — сподели съседката на Мери. — Никога досега не съм летяла.

Мери я потупа по ръката и се усмихна.

— Няма защо да се тревожите. Вероятността да се случи нещо е едно на милион.

КНИГА ВТОРА

При кацането на самолета на летище Дълис във Вашингтон Мери и децата бяха посрещнати от един млад мъж от Държавния департамент.

— Добре дошли във Вашингтон, госпожо Ашли. Казвам се Джон Бърнс. Господин Роджърс ме помоли да ви посрещна и да се погрижа да стигнете до хотела благополучно. Запазил съм ви стая в „Ривърдейл Тауърс“. Надявам се, че там ще се чувствате добре.

— Благодаря.

Мери го запозна с Тим и Бет.

— Бихте ли ми дали талоните си за багажа, госпожо Ашли? Аз ще се погрижа за всичко.

Двадесет минути по-късно вече седяха в автомобила и шофьорът ги караше към центъра на Вашингтон.

Тим зяпаше през прозореца и се прехласваше.

— Виж! — извика той. — Мемориалът на Линкълн!

— Паметникът на Вашингтон! — възкликна Бет, която гледаше през другия прозорец.

Мери смутено погледна към Джон Бърнс.

— Опасявам се, че децата още нямат никакъв светски опит — извини се Мери. — Разбирате ли, те никога не са напускали... — Тя погледна през прозореца и очите ѝ се разшириха. — Господи! — извика тя. — Вижте! Белия дом!

Лимузината напредваше по булевард „Пенсилвания“, където се намираха едни от най-вълнуващите кътчета на земята. *Това е градът, който управлява целия свят*, възбудено си помисли Мери. *Тук е властта. И по някакъв скромнен начин аз също ще бъда част от нея.*

— А кога ще видя господин Роджърс? — попита Мери, когато лимузината наближи хотела.

— Той ще се свърже с вас утре сутринта.

Пит Конърс, шеф на Отдела за контраразузнаване в ЦРУ, бе останал да работи до късно и краят на работния му ден още не се виждаше. Всеки ден в три часа сутринта специален екип му предаваше информацията, събирана през цялата нощ от различни информационни източници, въз основа на която изготвяха всекидневния информационен бюлетин за президента. Докладът, който носеше кодовото наименование „Пикълс“, трябваше да е готов преди шест часа сутринта, за да бъде на бюрото му преди началото на работния му ден. Бюлетинът стигаше до Белия дом по въоръжен куриер, който влизаше в сградата винаги през западния вход. Пит Конърс проявяваше интерес най-вече към информационния поток от страните зад железната завеса, защото в повечето от съобщенията се коментираше назначението на Мери Ашли като американски посланик в Румъния.

Съветският съюз беше обезпокоен, че планът на президента Елисън е хитър тактически ход, целящ проникване в сателитните му страни, с цел да бъдат шпионирани и привлечани на американска страна.

Но аз съм обезпокоен от това повече и от комунягите, помисли си мрачно Пит Конърс. Ако планът на президента успее, цялата ни страна ще се превърне в широко отворен дом за шибаните им шпиони.

Пит Конърс бе уведомен за пристигането на Мери Ашли във Вашингтон в момента на приземяването на самолета ѝ. Той видя нейни снимки и снимки на децата. *Те ще са просто съвършени, щастливо си помисли той.*

Разположен само на една пресечка от големия хотелски комплекс „Уотъргейт“, „Ривърдейл Тауърс“ беше малък хотел с уютни, приятно обзаведени апартаменти.

Пиколото качи куфарите им горе и Мери тъкмо се бе заела с разопаковането на багажа, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — отговори Мери.

— Госпожа Ашли? — каза един мъжки глас.

— Да.

— Казвам се Бен Кон. Репортер съм от вестник „Вашингтон пост“. Бихте ли могли да ми отделите няколко минути?

- Току-що се настанихме и... — поколеба се Мери.
— Ще ви отнема само пет минути. Искам просто да ви кажа добре дошли.
— Ами аз... предполагам...
— Качвам се веднага.

Бен Кон беше нисък и набит, с мускулесто тяло и деформирано лице на първокласен боксьор. *Прилича на спортен журналист*, помисли си Мери.

Той се отпусна в креслото срещу Мери.

— Вие сте за първи път във Вашингтон, нали, госпожо Ашли? — попита Бен Кон.

— Да — тя забеляза, че той няма нито бележник, нито касетофон.

— Няма да ви задавам стандартния тъп въпрос.

— Какво е това „тъп въпрос“? — повдигна вежди тя.

— „Харесва ли ви Вашингтон?“ Щом някоя знаменитост слезе от самолета, където и да е по света, първото нещо, което я питат, е: „Харесва ли ви тук?“

— Аз не съм знаменитост — разсмя се Мери, — но ми се струва, че Вашингтон много ще ми хареса.

— Били сте преподавател в Канзаския държавен университет?

— Да. Водех курс по темата „Източна Европа: съвременна политика“.

— Разбрах, че президентът е чул за вас за първи път, когато е прочел книгата ви за Източна Европа. И статиите ви в списанията.

— Да.

— А останалото, както се казва, е история.

— Предполагам, че това наистина е необичаен начин за...

— Не чак толкова необичаен. Джейн Къркпатрик привлече вниманието на президента Рейгън по същия начин и той я назначи за посланик в ООН. — Той ѝ се усмихна. — Така че, както виждате, вече има подобен прецедент. Това е един от най-популярните изрази във Вашингтон. Прецедент. Баба ви и дядо ви са румънци, нали?

— Дядо ми.

Бен Кон остана още петнадесетина минути, през които продължи да разпитва Мери за миналото ѝ.

— Кога ще излезе интервюто във вестника? — попита Мери. Искаше да бъде сигурна, че ще успее да изпрати броя на Флорънс и Дъглас и на другите си приятели.

— Засега ще изчакам — неопределено каза той и стана. Имаше нещо в този случай, което го смущаваше. Проблемът беше в това, че не можеше да разбере какво точно. — По-късно пак ще си поговорим.

След като той си тръгна, Бет и Тим дойдоха в дневната.

— Симпатичен ли беше, мамо?

— Да — тя се поколеба и каза неуверено, — мисля, че да.

Стантън Роджърс се обади на следната сутрин.

— Добро утро, госпожо Ашли. Стантън Роджърс се обажда.

Имаше чувството, че чува гласа на стар приятел. *Сигурно ми се струва така, защото е единственият човек в града, когото познавам, помисли си Мери.*

— Добро утро, господин Роджърс. Благодаря ви, че изпратихте господин Бърнс да ни посрещне на летището. И за резервацията на хотела.

— Надявам се, че е приличен.

— Прекрасен е.

— Помислих си, че няма да е лошо да се срещнем, за да обсъдим някои от процедурите, през които ще трябва да преминете.

— Ще ми бъде приятно.

— Защо да не обядваме заедно в „Гранд“? Това е съвсем близо до хотела ви. Какво ще кажете за един часа?

— Чудесно.

— Ще ви чакам в ресторанта на приземния етаж.

Започваше се.

Мери поръча на децата обяд в стаята и в един часа таксито я остави пред хотел „Гранд“. Мери го огледа с възхищение. Хотел „Гранд“ сам по себе си беше средище на властта. В него отсядаха държавни глави и дипломати от цял свят и не беше трудно да се

разбере защо. Хотелът представляваше елегантна сграда с внушително фоайе с подова настилка от италиански мрамор и изящни колони, подредени покрай стените на кръглото помещение. Имаше и великолепна зелена градина с фонтан и открит плувен басейн. Мраморна стълба водеше надолу към ресторанта на приземния етаж, където я чакаше Стантън Роджърс.

— Добър ден, госпожо Ашли.

— Добър ден, господин Роджърс.

— Това не звучи ли много официално — разсмя се той. — Какво ще кажете за Стан и Мери?

— Чудесно — поласкана отговори тя.

Стантън Роджърс ѝ изглеждаше някак си различен, въпреки че Мери се затрудняваше да определи в какво точно се изразяваше това. В Джънкшън Сити той бе сякаш доста хладен и едва ли не враждебно настроен към нея. Сега това отношение като че ли напълно бе изчезнало. Той беше сърдечен и приятелски настроен. *Разликата се дължи на това, че вече ме е приел*, щастливо си помисли Мери.

— Ще искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Те поръчаха обяда. Предястията ѝ се сториха доста скъпи. *Тук цените не са като в Джънкшън Сити*. Апартаментът в хотела ѝ струваше 250 долара на ден. *Ако продължавам по този начин, парите ми няма да стигнат за дълго*, помисли си Мери.

— Стан, не искам да прозвучи нетактично, но би ли могъл да ми кажеш каква е заплата на един посланик?

— Това е справедлив въпрос — засмя се той. — Заплата ти ще бъде шейсет и пет хиляди долара годишно, плюс жилищните разходи.

— А откога ще започна да я получавам?

— Веднага щом положиш клетва.

— А дотогава?

— Ще ти плащаме седемдесет и пет долара на ден.

Сърцето ѝ се сви. Това нямаше да покрие само сметката за хотела, дори ако оставеше настрана всички други разходи.

— Дълго ли ще остана във Вашингтон?

— Около месец. Ще направим всичко, каквото е по силите ни, за да ускорим назначението ти. Държавният секретар вече изпрати телеграма до румънското правителство, за да поиска одобрение за

назначението ти. Между нас казано, вече проведохме неофициални разговори между двете правителства. Няма да имаме никакви проблеми с румънците, но ще трябва да минеш и през Сената.

Значи румънското правителство ще ме приеме, приятно изненадана си помисли Мери. Може би съм по-добре квалифицирана, отколкото съзнавам.

— Организирай съм ти неофициална консултация с председателя на Сенатския комитет за международни отношения. Следващият етап ще бъде срещата с целия комитет. Те ще ти задават въпроси за миналото ти, за лоялността ти към тази държава, за възгледите ти, за работата и за резултатите, които се надяваш да постигнеш чрез нея.

— А след това?

— Комитетът ще гласува и когато предаде доклада си, ще гласува и целият Сенат.

— Случвало се е обаче някои назначения да не бъдат утвърдени, нали? — бавно каза Мери.

— Но в този случай на карта е поставен авторитетът на президента. Ще имаш пълната подкрепа на Белия дом. Президентът има огромното желание да прокара назначението ти колкото се може по-бързо. Между другото хрумна ми, че ти и децата може да искате да разгледате Вашингтон през близките няколко дни, така че ви уредих кола с шофьор и индивидуална обиколка на Белия дом.

— О! Много ти благодаря!

— Удоволствието е мое! — усмихна се Стантън Роджърс.

Обиколката на Белия дом бе определена за следващата сутрин. Придружаваше ги един екскурзовод. Показаха им градината с розите на Жаклин Кенеди, Американската градина в стил шестнадесети век с езерото и дърветата с подправките, които използват в кухнята на Белия дом.

— Точно срещу нас — съобщи екскурзоводът — се намира източното крило. В него са разположени кабинетите на военните, службите за взаимодействие на президента с Конгреса, приемната за посетители и приемната на първата дама.

След това те обиколиха западното крило и разгледаха Овалния кабинет на президента.

— Колко стаи има тук? — попита Тим.

— Сто тридесет и две стаи, шейсет и девет дрешника, двадесет и девет камини и седемнадесет бани.

— Тези тук явно доста често се къпят.

— Президентът Вашингтон е контролирал лично по-голямата част от строежа на Белия дом. Той е единственият президент, който никога не е живял тук.

— Не го упреквам — промърмори Тим, — всичко това е адски огромно.

Мери се изчерви и го смушка да мълчи.

Обиколката продължи близо два часа и към края ѝ семейство Ашли се чувстваха изтощени и силно впечатлени от видяното.

Ето тук е започнало всичко, помисли си Мери. А сега аз ще стана част от него.

— Мамо?

— Да, Бет?

— Имаш странно изражение на лицето.

На следващата сутрин позвъниха от кабинета на президента.

— Добро утро, госпожо Ашли. Президентът Елисън се интересува дали ще бъдете свободна днес следобед, за да се срещнете с него.

— Да, аз... разбира се — преглътна Мери.

— Ще ви бъде ли удобно в три часа?

— Много добре.

— Колата ще ви чака пред хотела в три без петнадесет.

Пол Елисън се изправи, когато Мери влезе в Овалния кабинет. Той се приближи, за да се ръкуват, усмихна се и каза:

— Все пак успех да ви придумам!

— Радвам се, че е така, господин президент. Това е голяма чест за мене — засмя се Мери.

— Моля, седнете, госпожо Ашли. Може ли да ви наричам Мери?

— Моля.

Те седнаха на дивана.

— Вие ще бъдете моят „doppelganger“. Знаете ли какво е това? — попита президентът Елисън.

— Това е нещо като духовно сходство между двама души.

— Точно така. И това сме ние. Не мога да ви кажа колко се развълнувах, когато прочетох последната ви статия, Мери. Сякаш четях нещо, което съм написал самият аз. Има много хора, които не вярват в нашия план за сближаване между народите, но ние с вас ще ги надхитрим.

Нашият план за сближаване между народите. Ние ще ги надхитрим. *Какъв обаятелен човек*, помисли Мери, а на глас каза:

— Искам да направя всичко, което е по силите ми, за да помогна, господин президент.

— Разчитам на вас. И то много. Румъния е нашето опитно поле. А след като убиха Гроза, задачата ви ще бъде още по-трудна. Ако успеем да го направим там, ще успеем да се справим и в другите комунистически страни.

Следващите тридесетина минути те обсъждаха проблеми, свързани с бъдещата ѝ дейност, след което Пол Елисън каза:

— Стан Роджърс ще поддържа постоянна връзка с вас. Той стана голям ваш почитател. — Протегна ѝ ръка: — Успех, мой духовни двойнико.

Следващия следобед Стантън Роджърс се обади на Мери:

— Утре в осем часа сутринта имаш среща с председателя на Сенатския комитет за международни отношения.

Седалището на Комитета за международни отношения се намираще в сградата „Ръсел“, най-старата правителствена постройка във Вашингтон. На една табела от дясната страна на вратата в коридора пишеше: КОМИТЕТ ЗА МЕЖДУНАРОДНИ ОТНОШЕНИЯ СД-419.

Председателят беше пълен мъж със сива коса и пронизателни зелени очи и имаше непринуденото държане на професионален политик.

Той посрещна Мери на вратата.

— Чарли Кемпбъл. Приятно ми е да се запознаем, госпожо Ашли. Доста съм чувал да се говори за вас.

Добри или лоши неща, запита се Мери.

— Искате ли кафе? — той я отведе до стола.

— Не, сенаторе, благодаря. — Беше твърде нервна, за да държи чашка в ръката си.

— Е добре, нека тогава да пристъпим направо към работата. Президентът очаква нетърпеливо назначаването ви за наш представител в Румъния. Естествено всички ние искаме да го подкрепим. Въпросът е: смятате ли, че разполагате с необходимата квалификация, за да се справите на този пост, госпожо Ашли?

— Не, сър.

— Моля? — отговорът ѝ го свари неподготвен.

— Ако ме питате дали имам дипломатически опит от работа с други страни, тогава нямам нужната квалификация. Въпреки че, както ми казаха, една трета от посланиците на страната ни са също хора без предварителен опит в тази област. Това, което би било от полза за бъдещата ми дейност, са познанията ми за Румъния. Познавам икономическите и социалните проблеми на тази страна, както и политическата ѝ история. Вярвам, че мога да помогна за създаването на положителен имидж на страната ни в очите на румънците.

Виж ти, помисли си с изненада Чарли Кемпбъл, а аз очаквах да е някоя празноглавка. Кемпбъл беше настроен срещу Мери Ашли още преди да я види. Бяха му заповядали от най-високо място да се погрижи тя да получи одобрението на комитета, независимо от мнението на членовете му за нея. В коридорите на властта се подмятаха иронични забележки за гафа, който президентът бе допуснал с избора на неизвестна „селянка“ от някакво място, наречено Джънкшън Сити, Канзас. *Но, дявол да го вземе, помисли си Кемпбъл, струва ми се, че момчетата могат да останат доста изненадани.*

— Срещата с целия комитет ще се състои в девет часа сутринта в сряда — изрече на глас той.

В нощта преди срещата Мери изпадна в паника. *Любов моя, какво ще им кажа, когато ме попитат за опита ми в тази област? Че в Джънкшън Сити съм била истинска царица и че съм печелила*

местното първенство по пързаяне с кънки три години подред? Ужасно съм изплашена. О, колко бих искала да си сега тук с мен.

Тогава отново се сети за иронията на съдбата. Ако Едуард беше жив, тя нямаше да бъде тук. *Щях да си бъда вкъщи, на сигурно и топло, заедно със съпруга и децата си, там, където ми е мястото.*

Остана да лежи будна през цялата нощ.

Срещата се състоя в залата на Сенатския комитет за международни отношения и на нея присъстваха всичките петнадесет членове на комитета, седнали на столове, подредени върху подиум пред стена, на която бяха закачени четири огромни карти на света. От лявата страна в залата се намираше масата на пресата, около която се бяха събрали голямо количество журналисти, а в центъра имаше места за 200 зрители. Ъглите на стаята бяха ярко осветени заради телевизионните камери. Залата беше препълнена. Пит Конърс седеше на последния ред. Когато Мери влезе с Тим и Бет, в залата се разнесе шепот.

Мери беше облечена в тъмен, шит по поръчка костюм и бяла блуза. Бе накарала децата да си свалят джинсите и пуловерите и ги бе издокарала в най-хубавите им официални дрехи.

Бен Кон седеше на масата за журналисти и ги наблюдаваше, докато влизаха в залата. *Господи, помисли си той, сякаш са облечени от Норман Рокуел.*

Един от служителите отведе децата да седнат на първия ред, а Мери бе съпроводена до свидетелското кресло, точно срещу комитета. Тя седеше под горещата ярка светлина на прожекторите и се опитваше да овладее нервността си.

Интервюто започна. Чарли Кемпбъл се усмихна на Мери и каза:

— Добро утро, госпожо Ашли. Благодарим ви, че се явихте пред този комитет. Пристъпваме към въпросите.

Започнаха съвсем безобидно.

— Името ви?

— Вдовица ли сте?

— Имате ли деца?

Въпросите бяха зададени любезно и това ѝ вдъхна кураж.

— Според биографията ви, която ни бе предоставена, госпожо Ашли, през последните няколко години вие сте преподавали политически науки в Канзаския държавен университет. Така ли е?

— Да, сър.

— Родена сте в Канзас?

— Да, сенаторе.

— Баба ви и дядо ви са румънци.

— Дядо ми. Да, сър.

— Написали сте книга и няколко статии за сближаването между Съединените щати и страните от съветския лагер?

— Да, сър.

— Последната ви статия е отпечатана в списание „Форин Афеърс“ и е привлякла вниманието на президента?

— Доколкото ми е известно, това е така.

— Госпожо Ашли, бихте ли обяснили на комисията основната теза на статията ви?

Притеснението бързо изчезваше. Сега чувстваше твърда почва под краката си, защото говореха за неща, които тя знаеше превъзходно. Почувства се така, сякаш води семинар в университета.

— Понастоящем в света съществуват няколко регионални икономически общности и тъй като те се изключват взаимно, разделят света на няколко противостоящи един на друг съперничащи помежду си блока, вместо да го обединяват. В Европа съществува Общият пазар, Източният блок е организиран в СИВ, а някои страни с икономика, основана на свободните пазарни отношения, и редица независими страни от Третия свят са обединени в Европейска организация за икономическо сътрудничество и развитие. Тезата ми е много проста: бих искала всички тези многобройни и разнородни организации да се обвържат с общи икономически връзки. Хора, обединени от взаимно изгодно сътрудничество, не се избиват помежду си. Вярвам, че този принцип може да се приложи и към държавите. Бих искала страната ни да стане инициатор на движение за образуване на общ пазар, който ще включва както днешните ни съюзници, така и днешните ни врагове. Например сега ние плащаме милиарди долари, за да поддържаме складови бази заради свръхпроизводството на зърно в районите производители, докато в десетки страни по света хората гладуват. Единният световен общ пазар ще разреши тези проблеми. Той ще

отстрани неравномерното разпределение на богатата и ще установи общи за всички цени. Бих искала да спомогна за осъществяването на тази идея.

Сенаторът Херолд Таркъл, старши член на Комисията за международни отношения и член на опозиционната партия, се обади:

— Бих искал да задам на кандидатката няколко въпроса.

Бен Кон се наведе напред на стола си. *Започна се.*

Сенаторът Таркъл беше суров и надменен мъж, прехвърлил седемдесетте, известен със заядливостта си.

— За първи път ли сте във Вашингтон, госпожо Ашли?

— Да, сър. Мисля, че това е един от най-...

— Предполагам, че много сте пътували?

— Ами не. Съпругът ми и аз планирахме да пътуваме, но...

— Били ли сте някога в Ню Йорк?

— Не, сър.

— В Калифорния?

— Не, сър.

— Били ли сте в Европа?

— Не, сър. Казах, че се канехме...

— Госпожо Ашли, вие всъщност някога напускали ли сте щата Канзас?

— Да. Изнасях лекции в Чикагския университет и серия от беседи в Денвър и Атланта.

— Вероятно това е било много вълнуващо за вас, госпожо Ашли — хладно каза Таркъл. — Не си спомням комисията да е разглеждала кандидатурата на по-малко квалифициран човек от вас за поста на посланик. Възнамерявате да представлявате Съединените американски щати в ключова страна зад желязната завеса, а ни съобщавате, че всичките ви познания за света се основават на живота ви в Джънкшън Сити, Канзас, и няколкото дни прекарани в Чикаго, Денвър и Атланта. Така ли е?

Мери съзнаваше, че всички телевизионни камери са насочени към нея и съдържа гнева си.

— Не, сър. Моите познания за света се основават на неговото изучаване. Аз съм кандидат на политическите науки и преподавам в Канзаския държавен университет от пет години, като лекциите, които водя, са предимно за страните зад желязната завеса. Запозната съм с

настоящите проблеми на румънския народ, както и с това какво мнение има правителството му за Съединените щати и защо. — Гласът ѝ стана по-силен. — Всичко, което те знаят за тази страна, е онова, което им казва тяхната пропагандна машина. Аз бих искала да отида там и да се опитам да ги убедя, че Съединените щати не са една ненаситна, алчна за война страна. Бих искала да им покажа какво представлява обикновеното американско семейство. Аз...

Тя замълча, изплашена, че е отишла твърде далеч в гнева си. И тогава, за нейна изненада, членовете на комисията започнаха да ръкопляскат. Всички, с изключение на Таркъл.

Въпросите продължиха.

— Има ли още въпроси? — попита час по-късно Чарли Кемпбъл.

— Смятам, че кандидатът чудесно изясни позициите си — обади се един от сенаторите.

— Съгласен съм. Благодаря ви, госпожо Ашли. Заседанието се закрива.

Известно време Пит Конърс внимателно изучаваше Мери, след което незабележимо се оттегли, докато представителите на пресата се скупчиха около нея.

— Изненада ли ви предложението на президента?

— Смятате ли, че ще одобрят назначението ви, госпожо Ашли?

— Смятате ли, че преподавателската работа върху проблемите на една страна действително ви осигурява необходимата квалификация, за да...

— Обърнете се насам, госпожо Ашли. Усмихнете се, моля. Още веднъж.

— Госпожо Ашли...

Бен Кон стоеше встрани от другите, гледаше и слушаше. *Тя е добра, помисли си той. Знае всички правилни отговори. По дяволите, бих искал аз да знам правилните въпроси.*

Когато, напълно изтощена емоционално, Мери се прибра в хотела, по телефона се обади Стантън Роджърс.

— Здравейте, госпожо посланик.

— Значи съм успяла? О, Стан! Благодаря ти безкрайно. Просто не мога да ти опиша колко съм развълнувана.

— Аз също, Мери. — Гласът му бе изпълнен с гордост. — Аз също.

Когато Мери съобщи новината на децата, те се хвърлиха да я прегръщат.

— Знаех си, че ще успееш — извика Тим.

— Мислиш ли, че и татко знае? — тихо попита Бет.

— Сигурна съм, че знае, скъпа — усмихна се Мери. — Не бих се учудила, ако малко е помогнал на комисията да реши...

Мери се обади на Флорънс и когато тя чу новината, започна да плаче.

— Това е фантастично. Почакай само да разкажа на всички тук.

— В посолството ще има стая, приготвена за теб и Дъглас — засмя се Мери.

— Кога заминавате за Румъния?

— Ами първо трябва да гласува целият Сенат, но Стан казва, че това е само формалност.

— А след това?

— Трябва да премина през няколкоседмичен курс от срещи във Вашингтон, след което заедно с децата заминаваме за Румъния.

— Нямам търпение да се обадя в „Дейли юниън“! — извика Флорънс. — Може би градът ще ти издигне паметник. Сега трябва да вървя. Твърде развълнувана съм, за да говоря. Ще ти се обадя утре.

Бен Кон чу за утвърждаването на кандидатурата на Мери Ашли, когато се прибра в кабинета си. Но все още нещо го притесняваше. Не можеше да разбере какво.

Както бе предрекъл Стантън Роджърс, гласуването в Сената бе чиста формалност. Кандидатурата на Мери бе утвърдена с убедително мнозинство. Когато президентът Елисън научи за това, той каза на Стантън Роджърс:

— Планът ни започва да се реализира, Стан. Вече нищо не може да ни спре.

— Да, нищо — кимна в знак на съгласие Стантън Роджърс.

Пит Конърс беше в кабинета си, когато научи новината. Той незабавно написа едно съобщение и го кодира. Един от хората му беше дежурен в телеграфната зала на ЦРУ.

— Искам да използвам канала Роджърс — каза Конърс. — Изчакайте навън.

Каналът Роджърс беше свръх секретна лична телеграфна линия на ЦРУ, до която имаха достъп само най-високопоставените служители. Съобщенията се изпращаха посредством лазерен предавател на ултракъси вълни с дължина частица от секундата. Щом остана сам, Конърс изпрати каблограмата. Тя бе адресирана до Зигмунд.

През следващата седмица Мери се срещна със заместник държавния секретар по политическите въпроси, шефа на ЦРУ, министъра на търговията, директорите на Нюйоркската Чейс банка в Манхатън и няколко еврейски организации. Всички те отправяха към нея различни съвети, препоръки и искания.

В ЦРУ Нед Тилингаст преливаше от въодушевление.

— Прекрасно е, че ще можем отново да задействаме хората си там, госпожо посланик. Румъния се превърна за нас в бяло петно, откакто станахме за тях „персона нон грата“. Ще назнача един наш човек като аташе към вашето посолство. — Той я погледна

многозначително. — Сигурен съм, че ще му оказвате пълно съдействие.

Мери се учуди какво ли значи това. *Не питай*, реши тя.

Церемонията за полагане на клетва на новите посланици обикновено се председателстваше от държавния секретар и често клетвата се полагаше едновременно от двайсет и пет или трийсет кандидати. Сутринта в деня на церемонията Стантън Роджърс се обади на Мери.

— Мери, президентът Елисън те моли да бъдеш в Белия дом по обяд. Той лично ще приеме клетвата ти. Вземи Тим и Бет със себе си.

Овалният кабинет беше препълнен с представители на пресата. Когато президентът Елисън влезе в залата с Мери и децата, телевизионните камери заработиха и от всички страни засвяткаха светкавиците на фотоапаратите. Мери бе прекарала последния половин час с президента, който ѝ бе вдъхнал сили и увереност с топлото си приятелско отношение.

— Вие сте идеалният човек за този пост — беше ѝ казал той. — Ако не беше така, нямаше да ви избира. Ние с вас ще превърнем тази мечта в действителност.

А всичко това наистина изглежда като мечта, помисли си Мери и застана под обстрела на фотоапаратите.

— Вдигнете дясната си ръка, моля.

Мери започна да повтаря след президента:

— Аз, Мери Елизабет Ашли, тържествено се заклевам, че ще поддържам и защитавам конституцията на Съединените американски щати срещу всички врагове, чужди и свои, с искрено убеждение и преданост. Заклевам се, че поемам това задължение по собствена воля и без задна мисъл или предубеждение и че ще положа всички сили да изпълнявам добре и всеотдайно задълженията си на поста, който приемам, и нека Бог ми е свидетел!

И ето че това стана. Тя вече беше посланик на САЩ в Социалистическа република Румъния.

И колелото се завъртя. Мери получи заповед да се яви в Отдела за източноевропейски страни в Държавния департамент, който се намираше в зданието „Мал“, близо до мемориалите на Вашингтон и Линкълн. Там ѝ дадоха временен, малък като кутийка кабинет до румънския сектор.

Джеймс Стикли, шеф на румънския сектор, беше дипломат от кариерата с двадесет и пет години стаж. Той приближаваше шестдесетте, беше среден на ръст, с лисиче лице и малка уста с тънки устни. Имаше студени светлокафяви очи. Отнасяше се с презрение към политическите назначения, които заливаха неговия свят. Смяташе се за най-добрия експерт по румънските въпроси и когато президентът Елисън обяви плана си за изпращане на посланик в Румъния, Стикли се изпълни с ентузиазъм, твърдо убеден, че той ще получи поста. Новината за назначението на Мери бе силен удар за него. Фактът, че изобщо бяха предпочели другиго пред него, бе достатъчно неприятен сам по себе си, но да го измести някакво политическо протеже — неизвестна личност от Канзас, — това вече беше оскърбително.

— Можеш ли да го повярваш? — попита той Брюс, най-добрия си приятел. — Половината от посланиците ни са някакви шибани протежета. Това никога не би могло да се случи в Англия или във Франция, старче. Те са професионални дипломати от кариерата. Нима биха поканили някой аматьор за генерал в армията? Е, в чужбина нашите шибани посланици аматьори са като генерали.

— Ти си пиан, Джъмбо.

— И ще продължа да се наливам.

Сега той изучаваше Мери Ашли, седнала от другата страна на бюрото му.

Мери също изучаваше Стикли. В него имаше нещо подло. *Не бих искала да го имам за враг*, помисли си Мери.

— Госпожо Ашли, осъзнавате ли, че ви изпращат на много отговорен и деликатен пост?

— Да, разбира се, аз...

— Предишният ни посланик в Румъния направи само една погрешна стъпка и взаимоотношенията ни със страната се разпаднаха. Трябваша ни цели три години, за да можем отново да почукаме на вратата. Президентът сигурно е просто полудял, за да допусне пак да вдигнем всичко във въздуха.

Аз да го вдигна във въздуха има предвид.

— Ще се наложи да ви превърнем в експерт само за секунди. Не разполагаме с много време. — Той й подаде цял куп папки. — Можете да започнете, като прочетете тези доклади:

— Ще им посветя цялата сутрин.

— Не. След тридесет минути започва курсът ви по румънски. Целият курс на обучение обикновено продължава с месеци, но аз имам заповед да ускоря максимално подготовката ви.

Дните се сляха в едно, времето загуби реалните си очертания, а сгъстената програма, която трябваше да следва, напълно изтощи Мери. Всяка сутрин тя преглеждаше със Стикли всекидневните доклади от румънския сектор.

— Аз ще чета каблограмите, които ще ни изпращате — осведоми я Стикли. — Те ще бъдат жълти, ако трябва да се предприемат някакви действия, и бели, ако са само за информация. Копия от каблограмите ви ще отиват в Държавния департамент по отбраната, ЦРУ, Информационната служба на САЩ, Министерството на финансите и още дузина други министерства. Един от първите проблеми, с които се очаква да се заемете, е освобождаването на американците, задържани в румънските затвори. Искаме незабавно да бъдат пуснати.

— Какви са обвиненията срещу тях?

— Шпионаж, търговия с наркотици, кражби — всичко, в което на румънците им е хрумвало да ги обвинят. Мери се учуди как, по дяволите, човек може да постигне отмяна на обвинения в шпионаж. *Ще намеря някакъв начин.*

— Добре — твърдо каза тя.

— Запомнете — Румъния е една от най-независимите страни зад железната завеса. Трябва да ги подтикваме да поддържат политиката си на необвързаност.

Точно така.

— Ще ви дам една папка с документи — каза Стикли. — Не я изпускате от ръцете си. Предназначена е само за вашите очи. Трябва да я прочетете и осмислите, след което да ми я върнете утре сутринта. Някакви въпроси?

— Не, сър.

Той подаде на Мери дебел кафяв плик, запечатан с червена лента.
— Моля, подпишете се, че сте го получили.
Тя се подписа.

Докато пътуваше обратно към хотела, Мери притискаше плика към себе си и се чувстваше като действащо лице от филм за Джеймс Бонд.

Децата бяха облечени и я очакваха.

О, Господи!, спомни си Мери. *Бях им обещала да ги заведа на китайски ресторант и на кино.*

— Приятелчета, има промяна в програмата. Ще излезем някоя друга вечер. Днес ще останем в апартамента и ще си поръчаме вечеря в стаята. Имам спешна работа.

— Разбира се, мамо.

— Добре.

Ако им бях отказала преди смъртта на Едуард, те щяха да се разпищят като полудели, помисли си Мери. Но им се наложи да пораснат. Всички трябваше да пораснем.

— Ще ви се реванширам за това — каза тя и ги прегърна и двамата.

Материалът, който ѝ бе дал Джеймс Стикли, беше просто невероятен. *Няма нищо чудно, че иска незабавно да му го върна*, помисли си Мери. Папката съдържаше подробна информация за всички по-важни румънски държавни служители — от президента до министъра на търговията. Имаше пълно описание на сексуалните им наклонности, финансовото им състояние, приятелите им, личните им особености и предразсъдъци. Министърът на търговията например спеше и с любовницата, и с шофьора си, а жена му пък имаше любовна връзка с камериерката си.

Мери не заспа до посред нощ, опитвайки се да запомни слабостите и имената на хората, с които щеше да си има работа. *Чудя се дали ще мога да ги погледна спокойно, когато се изправя лице в лице с тях?*

На сутринта тя върна секретните документи.

— Добре, сега вече знаете всичко, което трябва да знаете за румънските лидери — каза Стикли.

— Следователно доста — промърмори Мери.

— Запомнете обаче още нещо. Вероятно и румънците знаят вече всичко, което трябва да се знае за вас.

— Това няма да ги отведе много далеч — каза Мери.

— Така ли? — Стикли се облегна на стола си. — Вие сте жена. И сте сама. Бъдете сигурна, че вече са ви набелязали като лесна и достъпна цел. Те ще зложат на самотата ви. Всяко ваше движение ще бъде наблюдавано и записвано. Посолството и резиденцията ще бъдат натъпкани с подслушвателна апаратура. В комунистическите страни ние сме принудени да използваме местни хора за обслужващ персонал, така че всеки прислужник в резиденцията ви ще бъде член на румънската тайна полиция.

Опитва се да ме сплаши, помисли си Мери. Е, няма да успее.

Дните на Мери бяха разчетени по часове, а същото се отнасяше и за повечето от вечерите. Освен уроците по румънски програмата ѝ включваше и курс в Института по международни отношения в Рослин, брифинги в разузнавателния отдел на Министерството на отбраната, срещи със секретаря на Службата за международна безопасност и със сенатските комитети. Всички те имаха искания, съвети и въпроси към нея.

Мери чувстваше вина към Тим и Бет. С помощта на Стантън Роджърс тя бе намерила възпитател за децата. Освен това Бет и Тим се бяха запознали и с други деца, живеещи в хотела, така че поне си имаха другарчета за игра, но въпреки това ѝ беше неприятно, че трябваше да ги оставя сами за толкова дълго време.

Мери се стараяше поне да закусва с тях всяка сутрин, преди да отиде на курса си по румънски в института от осем часа. Езикът беше просто невъзможен. *Учудвам се как румънците могат да го говорят.* Тя учеше, като повтаряше изреченията наизуст:

добро утро — bună Dimineața

благодаря — mulțumesc

няма защо — *cu plăcere*
не разбирам — *nu inteleg*
сър — *domnule*
госпожице — *domnisoara*.

Нито една от думите не се произнасяше така, както се пишеше.

Бет и Тим мълчаливо я наблюдаваха как се мъчи с домашните си.

Бет се усмихна:

— Това ти е отмъщението, задето ни караше да учим таблицата за умножение.

— Искам да се срещнете с военното си аташе, госпожо посланик, полковник Уилям Маккини — каза Джеймс Стикли.

Полковник Маккини носеше цивилни дрехи, но държанието му бе като на военен. Той беше висок мъж на средна възраст с набръчкано, обветрено лице.

— Госпожо посланик. — Гласът му беше груб и дрезгав, сякаш страдаше от болки в гърлото.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Мери.

Полковник Маккини беше първият член от екипа ѝ, с който се срещаше, и това силно я развълнува. Сякаш се приближи още малко до новия си пост.

— С нетърпение очаквам възможността да работим заедно в Румъния — каза полковник Маккини.

— Били ли сте досега в Румъния?

Полковникът и Джеймс Стикли се спогледаха.

— Да, бил е вече в Румъния — отговори Стикли.

Всеки понеделник следобед в заседателната зала на осмия етаж на Държавния департамент се провеждаха дипломатически семинари за новите посланици.

— Във външните мисии има строга йерархия — слушаше групата. — На върха на пирамидата е посланикът. След него (*или нея*, автоматично си помисли Мери) е първият съветник. След него (*след нея*) са аташето по политическите въпроси, аташето по икономическите въпроси, аташето по административните въпроси и аташето по връзките с обществеността. След това идват аташето по селскостопанските въпроси, търговското аташе и военното аташе. *Това*

е полковник Маккини, помисли си Мери. — Когато заемете новите си постове, вие ще се ползвате с дипломатически имунитет. Не могат да ви арестуват за превишаване на скоростта, за шофиране в пияно състояние, за подпалване на къща и дори за убийство. Ако умрете, никой няма право да докосва тялото ви или да преглежда бележката, която може да сте оставили. Можете да не си плащате сметките — магазините не могат да ви осъдят за това.

— Не позволявайте жена ми да го научи! — извика някой от групата.

Инструкторът погледна часовника си.

— Препоръчвам ви преди следващото ни занятие да прегледате учебника по международни отношения, том втори, раздел триста, където става въпрос за обществените ви контакти. Благодаря.

Мери и Стантън Роджърс обядваха в хотел „Уотъргейт“.

— Президентът Елисън би искал да направите няколко изявления — каза Роджърс.

— Какви изявления?

— Ами ще организираме някои неща на национално равнище. Интервюта за пресата, радиото, телевизията.

— Но аз никога... Добре, ако е важно. Ще се опитам.

— Добре. Ще трябва да ти подновим гардероба. Не можеш да се показваш два пъти облечена в едни и същи дрехи.

— Стан, но това може да струва цяло състояние! Освен това нямам време да ходя по магазини. Заета съм от ранна утрин до късна вечер. Ако...

— Няма проблеми. Хелън Муди.

— Какво?

— Тя е една от най-добрите професионалистки по пазаруване във Вашингтон. Просто остави всичко на нея.

Хелън Муди беше привлекателна и забележителна черна жена, която бе направила успешна кариера като фотомодел, преди да създаде собствената си агенция за пазаруване. Тя се появи в хотелската стая на Мери рано една сутрин и прекара цял час в преглед на гардероба ѝ.

— Много добре за Джънкшън Сити — каза откровено тя, — но сега трябва да пожънем успех във Вашингтон, нали?

— Нямам много пари за...

— Знам къде може да се напазарува по-евтино — усмихна се Хелън Муди. — Ще ви трябва дълга вечерна рокля, рокля за коктейли и вечерни приеми, рокля за следобедни закуски и обед, костюм за всеки ден и за работа, черна рокля и подходяща шапка за официални траурни церемонии и погребения.

Пазаруването отне три дни. Когато всичко приключи, Хелън Муди огледа изпитателно Мери Ашли.

— Вие сте много хубава жена, но мисля, че можем да ви направим още по-хубава. Искам да посетите Съюзън в Рейнбоу за грима и след това ще ви изпратя при Били в Съншайн, за да ви направи косата.

Няколко вечери по-късно Мери срещна Стантън Роджърс на официална вечеря в Коркорън Галери. Той погледна Мери и се усмихна.

— Изглеждаш изключително очарователна.

Срещата с представителите на средствата за масова информация започна. Водеше я Иън Вилиърс, шефът на Отдела за връзки с пресата на Държавния департамент. Вилиърс приближаваше петдесетте и беше пъргав бивш журналист, който сякаш познаваше всички, работещи в медиите.

Мери се оказа пред камерите на „Добро утро, Америка“, „Среци с пресата“ и „Гореща линия“. Интервюираха я от „Вашингтон пост“, „Ню Йорк таймс“ и половин дузина други важни всекидневници. Даде интервюта и за лондонския „Таймс“, „Дер Шпигел“, „Оджи“ и „Льо Монд“. Списанията „Тайм“ и „Пийпъл“ публикуваха статии, в които представяха нея и децата. Снимката на Мери бе сякаш навсякъде. Когато пристигнеше новина за някое събитие, от който и да е край на

света, веднага искаха от нея да я коментира. Само за една нощ Мери и децата станаха знаменитости.

— Мамо, има нещо много призрачно в това да виждаш снимката си по кориците на всички списания.

— *Призрачно* е точната дума — съгласи се Мери.

Тя се чувстваше притеснена от цялата тази рекламна кампания. Каза това на Стантън Роджърс.

— Приеми го като част от работата си. Президентът се опитва да ти създаде определен имидж. Когато пристигнете в Европа, вече всички ще знаят коя си.

Бен Кон и Акико лежаха голи в леглото. Акико беше красива японка, десет години по-млада от репортера. Бяха се срещнали преди няколко години, когато той пишеше статия за фотомодели, и оттогава бяха заедно.

Кон имаше малък проблем.

— Какво има, скъпи? — попита меко Акико. — Искаш ли да поработя още малко върху теб?

Мислите му бяха някъде много далеч.

— Не, вече съм готов.

— Нещо не мога да го видя — пошегува се тя.

— В мислите си, Акико. Готов съм да напиша една статия. В града става нещо странно.

— Нещо ново?

— Това е по-различно. Не мога да разбера какво става.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Става въпрос за Мери Ашли. Видях снимката ѝ на кориците на шест списания през последните две седмици, а тя все още не е заела поста си! Акико, някой се е заел да лансира госпожа Ашли като филмова звезда. Заедно с двете ѝ деца образът ѝ е навсякъде по вестниците и списанията. Защо?

— Предполага се, че аз трябва да съм човекът с изкривеното суперподозрително ориенталско мислене. Струва ми се, че придаваш твърде голямо значение на нещо съвсем просто.

Бен Кон запали цигара и сърдито дръпна от нея.

— Може и да си права — изръмжа той.

Тя се наведе и започна да го гали.

— Какво ще кажеш да изгасиш цигарата и да разпалиш малко мен?...

— Вицепрезидентът Брадфорд ще дава прием — събщи Стантън Роджърс на Мери — и уредихме да покани и теб. Ще бъде в петък вечер в Панамериканския съюз.

Панамериканският съюз се помещаваше в обширно внушително здание с огромна градина, което често се използваше за нуждите на дипломатическите среди. Приемът на вицепрезидента беше много изискан, масите бяха обсипани със сребърни прибори и искрящи кристални чаши. Имаше и малък оркестър. Целият елит на столицата беше в списъка на поканените. Освен вицепрезидента и жена му присъстваха сенатори, посланици и известни личности от всички други сфери на живота.

Мери огледа бляскавата тълпа. *Трябва да запомня всичко, за да мога да го разкажа на Тим и Бет*, помисли си тя.

Когато обявиха, че вечерята е сервирана, Мери се намери на една маса с интересна компания от сенатори, служители от Държавния департамент и дипломати. Те бяха очарователни хора, а вечерята превъзходна.

В единнадесет часа Мери си погледна часовника и каза на сенатора, седнал от дясната ѝ страна:

— Не усетих как стана толкова късно. Обещах на децата да се прибера рано.

Тя стана и кимна на хората от нейната маса:

— Много се радвам, че се запознахме. Лека нощ.

В залата настъпи неловка тишина и всички в огромния банкетен салон се обърнаха, за да изгледат как Мери прекосява дансинга и излиза.

— О, Господи! — прошепна Стантън Роджърс. — Никой не се сети да ѝ каже!

Стантън Роджърс закуси с Мери на другата сутрин.

— Мери — каза ѝ той, — в този град има някои правила, които трябва да се спазват. Много от тях са глупави, но трябва да се научим да живеем с тях.

— Олеле! Какво съм направила?

— Наруши правило номер едно — въздъхна той. — Никой — наистина никой — не може да напусне приема преди официалните гости. А вчера се случи така, че това бе вицепрезидентът на Съединените щати.

— О, Господи.

— Половината от телефоните във Вашингтон се скъсаха да звънят.

— Съжалявам, Стан. Не знаех. Така или иначе бях обещала на децата...

— Във Вашингтон няма деца — има само гласоподаватели. В този град най-важното нещо на света е властта. Никога не го забравяй.

Парите започваха да се превръщат в проблем. Разходите им бяха прекалено големи. На Мери ѝ се струваше, че всички цени във Вашингтон са невероятно високи. Беше дала някакви дрехи за пране и гладене на обслужващия сервиз в хотела и когато получи сметката, бе шокирана.

— Пет долара и петдесет цента за прането на една блуза — каза тя. — Долар и деветдесет и пет за един сутиен! *Никога повече*, закле се тя. *Оттук нататък ще пера сама.*

Тя накисна чорапогащниците си в студена вода и ги сложи в камерата. Така те издържаха много по-дълго време. Переше чорапите, носните кърпички и гащите на децата заедно със своето бельо в мивката в банята. Опъваше носните кърпички на прозорците, а след като изсъхнеха, ги сгъваше много внимателно, за да нямат нужда от гладене. Чистеше с пара своите рокли и панталоните на Тим, като ги окачваше на тръбата за пердето на ваната и пускаше докрай горещата

вода от душа, след което затваряше вратата на банята. Когато една сутрин Бет я отвори, оттам я удари гореща вълна от пара.

— Мамо, какво правиш тук?

— Пестя пари — отговори й самодоволно Мери. — Прането в този хотел струва цяло състояние.

— Ами какво ще стане, ако президентът мине да ни види? Как мислиш, ще си обясни всичко това? Той ще реши, че сме полудели!

— Президентът няма да дойде тук. И затвори вратата на банята, моля те. Прахосваш парите ни.

Полудели наистина! Ако президентът влезеше в стаята и видеше какво прави, щеше да се гордее с нея. Щеше да му покаже сметката от пералнята на хотела и да му каже колко много е спестила, проявявайки присъщата за американците находчивост. Той щеше да бъде впечатлен. *Ако повечето от хората, участващи в правителството, имаха вашето въображение, госпожо посланик, икономиката на тази страна щеше да бъде в много по-добро състояние. Загубили сме онзи пионерски дух, който беше в основата на величието на страната ни. Народът се отпусна. Залагаме много повече на електронните съоръжения, които ни пестят време, отколкото на самите себе си. Бих искал да ви използвам като ярък пример, с който да поставя на мястото им някои вашингтонски прахосници, които си въобразяват, че тази страна е претърпана с пари. Всъщност имам една чудесна идея. Мери Ашли, ще ви назнача за министър на финансите.*

Изпод вратата на банята се процеждаше пара. Мери замечтано я отвори и дневната се изпълни с облак пара.

На входната врата се позвъни и след малко Бет се върна и каза:

— Мамо, Джеймс Стикли е дошъл да те види.

— Всичко това е от странно по-странно — каза Бен Кон. Той седеше гол в леглото заедно с любовницата си Акико Хадака. Те гледаха Мери Ашли в „Срещи с пресата“.

— Аз вярвам — говореше тя, — че Китай се ориентира към едно по-човешко, по-индивидуално комунистическо общество посредством обвързването си с Хонконг и Макао.

— И какво, по дяволите, знае тази жена за Китай? — промърмори Бен Кон. Той се обърна към Акико. — Това, което виждаш, е една домакиня от Канзас, която само за една нощ се е превърнала в експерт по абсолютно всички въпроси.

— Изглежда, че е много способна — каза Акико.

— „Способна“ не е точната дума. Всеки път, когато дава интервю, журналистите просто подлудяват. Това е някакво разрастващо се безумие. Как се е появила в „Срещи с пресата“? Ще ти кажа как. Някой е решил, че Мери Ашли трябва да стане знаменитост. Кой? Защо? Дори Чарлз Линдбърг не е бил лансиран по такъв начин.

— Кой е Чарлз Линдбърг?

— Това е проблемът при хората от различните поколения — въздъхна Бен Кон. — Липсва разбиране.

— Има и други начини да се разбираме — меко каза Акико.

Тя нежно го бутна да легне върху леглото и се качи върху него. Бавно се спусна надолу по тялото му, като галеше гърдите, корема и слабините му с дългата си копринена коса и го наблюдаваше как се възбужда. Помилва пениса му и каза:

— Здравей, Артър.

— Артър иска да влезе в теб.

— Още не. Пак ще се върна при него.

Акико стана и се отправи към кухнята. Бен Кон я наблюдаваше, докато излезе от стаята. Той погледна отново към телевизора и си помисли: *Тази дама просто ще ме побърка. Има нещо, което ми се губи, по дяволите! Всичко ще преобърна, но ще откроя какво е то!*

— Акико! — извика той. — Какво правиш? Артър започна да заспива.

— Кажи му да почака — обади се момичето. — Идвам веднага.

Няколко минути по-късно тя се върна с чиния, пълна със сладолед, сметана и една черешка.

— За бога, Акико, не съм гладен — каза той. — Възбуден съм.

— Лягай обратно. — Тя положи под него един пешкир, взе сладолед от чинията и започна да покрива тестисите му със студената маса.

— Ей! Студено е! — изкрещя той.

— Шшт! — Акико сложи сметаната върху сладоледа, след което пое пениса му, докато се втвърди.

— О, Господи! — простена Бен. — Не спирай!

Акико постави черешката на вече твърдия му член.

— Обичам бананови десерти — прошепна тя.

И започна да яде. Бен почувства невероятна смесица от усещания, но всички те бяха прекрасни. Когато вече не можеше да се сдържа, той се прекатури върху Акико и проникна в нея.

А Мери Ашли говореше от телевизора: „Един от най-добрите начини да предотвратим войната със страните, противопоставящи се на американската идеология, е да разширим търговските си контакти с тях...“

По-късно същата вечер Бен Кон се обади на Иън Вилиърс.

— Здравей, Иън.

— Бенджи, момчето ми, какво мога да направя за теб?

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Кажи за какво става въпрос и ще го имаш.

— Доколкото разбрах, ти отговаряш за връзките с пресата на новия ни посланик в Румъния.

— Да... — предпазливо отговори Иън.

— Кой стои зад цялата тази рекламна кампания, Иън? Интересува ме...

— Съжалявам, Бен. Това е работа на Държавния департамент. Аз съм само един наеман работник. Можеш да пишеш по въпроса на държавния секретар.

— Защо просто не ми каза да се разкарам? — каза Бен, докато затваряше телефона. И той взе решение. — Мисля, че ще замина за няколко дни извън града.

— Къде ще ходиш, скъпи?

— Джънкшън Сити, Канзас.

Бен Кон остана в Джънкшън Сити само един ден. Той прекара един час в разговор с шерифа Мънстър и още един с неговите заместници, след което подкара взетата под наем кола към Форт Райли, където навести Следствения отдел. След това хвана вечерния полет за Манхатън, Канзас, след което се прехвърли на самолета за Вашингтон.

Когато самолетът на Бен Кон излетя, по един от телефоните във Форт Райли бе проведен личен разговор с вашингтонски телефонен пост.

Мери Ашли вървеше по един от дългите коридори в сградата на Службата за международни отношения, отивайки на доклад при Джеймс Стикли, когато чу зад гърба си нисък мъжки глас:

— Ето на това му викам страхотно парче.

Мери се извърна. На стената се беше облегал някакъв висок непознат, който я гледаше открито с безочлива усмивка на лицето. Той беше някак си развлечен, облечен в джинси, тенис фланелка и маратонки, и изглеждаше мърляв и небръснат. Около устните му се очертаваха бръчици от смях, а ярките му сини очи я гледаха насмешливо. Целият му вид излъчваше някаква арогантност, която я вбеси. Мери рязко му обърна гръб и се отдалечи, чувствайки погледа му върху тила си.

Срещата ѝ с Джеймс Стикли продължи повече от час. Когато Мери се върна в кабинета си, видя, че непознатият седи на стола ѝ с крака върху бюрото и разглежда книжата ѝ. Тя почувства как кръвта нахлу в главата ѝ.

— Какво правите, по дяволите!

Мъжът я изгледа мързеливо и бавно се изправи на краката си.

— Аз съм Майк Слейд. Приятелите ми ме наричат Майкъл.

— С какво мога да ви помогна, господин Слейд? — каза тя с леден глас.

— Всъщност с нищо — непринудено каза той. — Съседите сме. Работя в този отдел и затова си помислих, че мога да намина и да ви кажа здравейте.

— Е, вече го казахте. И ако наистина работите в този отдел, предполагам, че си имате и свой кабинет. Така че в бъдеще няма да ви се налага да седите на бюрото ми и да слухтите наоколо.

— Господи, какъв характер! Чувавам съм, че канзасците, или както и да се наричат там, сте дружелюбни хора.

— Господин Слейд — каза тя, стиснала зъби, — давам ви две секунди да се махнете от кабинета ми, след което ще повикам охраната.

— Трябва да не съм чул добре — промърмори той.

— А ако наистина работите в този отдел, бих ви посъветвала да си отидете вкъщи, да се изкъпете и да си сложите малко по-подходящи дрехи.

— Навремето имах жена, която имаше навика да ми говори по същия начин — въздъхна Майк Слейд. — Е, вече нямам.

Мери усети, че почервява от гняв.

— Вън!

— Чао, скъпа. Ще се виждаме и занапред — помахаше й с ръка той. *А, не, помисли си Мери. Няма да стане.*

Цялата сутрин не секна серията от неприятни изненади. Джеймс Стикли се държеше открито враждебно. По обяд Мери вече бе твърде разстроена, за да има желание да яде. Реши да прекара обедната си почивка, като обиколи Вашингтон, за да се освободи от чувството на гняв.

Лимузината ѝ я чакаше на тротоара пред сградата на Службата за международни отношения.

— Добро утро, госпожо посланик — каза шофьорът. — Къде бихте искали да отидете?

— Където и да е, Марвин. Нека просто да се поразходим.

— Добре, госпожо. — Колата бавно се отдалечи от тротоара. — Бихте ли искали да видите улицата на посолствата?

— Чудесно. — Всичко, което можеше да премахне горчивия вкус от тази сутрин, беше добре дошло.

На ъгъла шофьорът зави надясно и се насочи към Масачузетс авеню.

— Ето тук започва — каза Марвин, когато зави по широката улица. Той забави колата и започна да ѝ показва различните посолства.

Мери разпозна японското посолство по знамето с изгряващото слънце, окачено пред него. Над вратата на индийското посолство имаше изображение на слон.

Минаха покрай красива джамия. В градината пред нея имаше коленичили хора, които се молеха.

Стигнаха до ъгъла на 23-а улица и минаха покрай бяла каменна сграда с колони от двете страни на входните три стъпала.

— Това е румънското посолство — каза Марвин. — До него е...

— Спрете, моля!

Лимузината зави към тротоара. Мери надникна през прозореца на колата към табелата пред зданието и прочете: „ПОСОЛСТВО НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА РЕПУБЛИКА РУМЪНИЯ“.

— Изчакайте ме тук, моля — импулсивно каза Мери. — Ще вляза вътре.

Сърцето ѝ почна да бие силно. Това щеше да бъде първата ѝ истинска среща със страната, за която беше преподавала, със страната, която щеше да се превърне в неин дом за следващите няколко години.

Тя пое дълбоко дъх и натисна звънеца на входната врата. Последва мълчание. Опита се да отвори вратата. Не беше заключена. Бутна я и влезе вътре. Входното фоайе беше тъмно и ужасно студено. В една ниша в стената имаше червено канапе и два стола, поставени пред малък телевизор. Тя чу приближаващи се стъпки и се обърна. Един висок слаб мъж слизаше забързано по стълбите.

— Да? — извика той. — Какво има?

— Добро утро — усмихна се Мери. — Аз съм Мери Ашли, новият посланик на САЩ в Румъ...

— О, Господи! — възкликна мъжът и покри лицето си с ръце.

— Какво има? — учудено попита тя.

— Ами това, че не ви очаквахме, госпожо посланик.

— О, да, знам. Просто минавах и...

— Посланик Корбеску ще бъде ужасно разстроен!

— Разстроен? Защо? Просто исках да се запознаем и...

— Разбира се. Разбира се. Извинете ме. Аз съм Габриел Стойка и съм първи съветник на посланика. Разрешете да запаля лампите и да включа отоплението. Както виждате, не очаквахме никакви гости. Никакви.

Той очевидно беше страшно притеснен и единственото желание на Мери бе да си тръгне, но вече бе твърде късно. Тя гледаше как Габриел Стойка тичаше напред-назад и включваше полилеите и страничните лампи, докато целият салон бе залят от ярка светлина.

— След няколко минути ще се затопли — извини се той. — Стремим се да пестим колкото може от отоплението. Вашингтон е много скъп град.

Идеше ѝ да потъне в земята.

— Ако знаех...

— Не, не! Няма нищо! Посланикът е горе. Ще му съобщя, че сте тук.

— Не се притеснявайте...

Стойка вече тичаше нагоре по стълбите.

Пет минути по-късно Стойка се върна.

— Заповядайте, моля. Господин посланикът е очарован от посещението ви. Очарован.

— Сигурен ли сте...

— Той ви очаква.

Стойка поведе Мери нагоре по стълбите. Там имаше заседателна зала с дълга маса, заобиколена от четиринадесет стола.

В шкафа до стената бяха изложени творения на румънските народни занаяти и скулптури на румънски художници, а на стената бе окачена релефна карта на Румъния. Имаше и камина, над която висеше румънското знаме. Посланик Раду Корбеску тръгна да пресрещне Мери, за да я приветства. Беше по риза и забързано си обличаше сакото. Той беше висок набит мъж с мургава кожа. Един прислужник припряно включваше осветлението и отоплението.

— Госпожо посланик! — възкликна Корбеску. — Каква неочаквана чест! Извинете, че ви посрещаме така неофициално. Вашият Държавен департамент не ни уведоми, че ще дойдете.

— Това е моя грешка — извини се Мери. — Бях наблизил и...

— Истинско удоволствие е за мен да се запозная с вас! Истинско удоволствие! Толкова често сме ви виждали по телевизията, вестниците и списанията. Очаквахме с огромен интерес да видим новия посланик в нашата страна. Ще пиете ли чай?

— Ами... ако сте сигурен, че това няма да ви затрудни много.

— Да ни затрудни? Разбира се, че не! Извинявам се, че не сме подготвили официален обяд за вас. Простете ми! Толкова съм притеснен.

Аз съм тази, която трябва да се притеснява, помисли си Мери. Какво ме подтикна да извърша тази глупост? Тъпо. Тъпо, тъпо. Изобщо няма да казвам на децата за това. Ще си остане моя тайна до гроб.

Когато донесоха чая, румънският посланик го разля от притеснение.

— Колко съм несръчен! Простете, моля!

Мери си мечтаеше той да престане да повтаря тези думи.

Посланикът се опита да поведе някакъв общ разговор, но това само още повече влоши положението. Очевидно бе, че се чувства ужасно неловко. При първата възможност да се оттегли, без да наруши благоприличието, Мери стана и се сбогува.

— Много ви благодаря, ваше превъзходителство. Беше ми приятно да се запозная с вас. Довиждане.

И тя избяга.

Когато се прибра в службата си, Джеймс Стикли незабавно изпрати да я повикат.

— Госпожо Ашли — студено каза той, — бихте ли ми обяснили какво сте си мислили, че правите?

Предполагам, че това няма да остане моя тайна, която да отнесе със себе си в гроба, помисли Мери.

— О! Имате предвид в румънското посолство? Ами аз... просто си помислих, че мога да намина да се запознаем и...

— Това не е подходящото място за непринудени домашни посещения — отрязва Стикли. — Във Вашингтон не можете *просто да*

наминете в някое посолство. Един посланик може да посети друг посланик само след като го поканят. Вие невероятно много сте притеснили Корбеску. Трябваше дълго да го убеждавам да не пише протестна нота до Държавния департамент. Той смята, че сте отишли там, за да го шпионирате и да го сварите неподготвен.

— Какво?! Вижте, най-малко от всичко...

— Просто се опитайте да запомните, че вие вече не сте обикновен гражданин — вие сте представител на правителството на Съединените американски щати. И следващия път, когато ви хрумне да направите нещо не толкова лично, колкото да си измиете зъбите, ви моля първо да се посъветвате с мен. Ясно ли е, имам предвид напълно ясно ли ви е?

— Добре — преглътна Мери.

— Така. — Той вдигна телефонната слушалка и набра някакъв номер. — Госпожа Ашли е при мен в момента. Ще дойдете ли? Добре. — Той затвори телефона.

Мери седеше мълчаливо и се чувстваше като малко дете, което наказват. Вратата се отвори и в стаята влезе Майк Слейд.

Той погледна към Мери и се усмихна.

— Послушах съвета ви и се обръснах.

— Вие двамата, да не би да сте се срещали вече? — попита Стикли, местейки погледа си от единия към другия.

— Всъщност не. — Мери наблюдаваше Слейд. — Сварих го да тършува в кабинета ми.

— Госпожо Ашли, Майк Слейд — каза Джеймс Стикли. — Господин Слейд ще бъде вашият първи съветник.

— Какво? — Мери широко отвори очи от изненада.

— Господин Слейд е от Отдела за източноевропейски страни. Обикновено той работи извън Вашингтон. Сега бе решено да бъде изпратен в Румъния като ваш първи съветник.

Мери почувства как скача от стола си.

— Не! — възпротиви се тя. — Това е невъзможно.

— Обещавам да се бръсна всеки ден — мило каза Майк.

— Мислех, че един посланик има правото да избере първия си съветник — обърна се Мери към Стикли.

— Така е, но...

— Тогава аз не си избирам господин Слейд. Не го искам.

— При нормални обстоятелства щяхте да бъдете в правото си да го направите, но се опасявам, че в този случай нямате избор. Заповедта идва от Белия дом.

Мери не можеше да се прави, че не забелязва Майк Слейд. Той беше навсякъде. Срещаше го в Пентагона, в ресторанта на Сената, в коридорите на Държавния департамент. Той винаги се обличаше с дънки, тениски и спортни дрехи. Мери се питаше как го допускат така в тези толкова официални среди.

Един ден Мери го видя да обядва с полковник Маккинли. Те разговаряха много оживено. *Нима са стари приятели? Възможно ли е да замислят някакъв заговор срещу мен? Превръщам се в параноичка,* помисли си Мери. *А още дори не съм в Румъния.*

Чарли Кемпбъл, шеф на Сенатския комитет по международни отношения, даваше прием в чест на Мери в Коркорън Галери. Когато Мери влезе в залата и видя всичките елегантно облечени жени, събрани там, тя си помисли: *Не ми е тук мястото. Те изглеждат така, сякаш са елегантни по рождение.*

Нямаше никаква представа колко добре изглежда.

Имаше повече от дузина фотографии и Мери беше най-сниманата жена през цялата вечер. Тя танцува с много мъже, някои бяха женени, а други не, и почти всички ѝ поискаха телефонния номер. Тя не се почувства обидена, но и не прояви интерес към това.

— Съжалявам — каза тя на всеки, — работата ми и семейството ме ангажират твърде много, за да имам време и да излизам.

Мисълта, че би могла да бъде с някой друг, освен с Едуард, бе просто недопустима. За нея никога нямаше да има друг мъж.

Тя седеше на една маса с Чарли Кемпбъл и жена му и половин дузина други представители на Държавния департамент. Разговорът се завъртя около вицове за посланици.

— Преди няколко години в Мадрид — разказваше един от гостите — стотици разбунтували се студенти манифестирали пред

британското посолство с искания да бъде върнат Гибралтар на Испания. Точно когато вече били на път да проникнат с взлом в посолството, се обадил един от министрите на генерал Франко. „Безкрайно съжалявам за онова, което става във вашето посолство — казал той. — Да ви изпратя ли още полицейски подкрепления?“ „Не — отговорил посланикът, — просто изпращайте по-малко студенти.“

— Не беше ли Хермес богът, когото древните гърци тачели като покровител на посланиците? — попита някой.

— Да — отговориха му, — но той е бил защитник и на скитниците, крадците и лъжците.

Мери се забавляваше невероятно много. Хората бяха интелигентни, духовити и интересни. Можеше да остане с тях и цяла нощ.

— Утре няма ли да ставате рано за някоя среща? — попита я мъжът до нея.

— Не — отговори Мери. — Утре е неделя. Мога да спя до късно.

— Извинете — каза малко по-късно една жена и се прозя. — Имах дълъг ден.

— Аз също — жизнерадостно се отзова Мери.

Стори й се, че в залата е необичайно тихо. Огледа се и забеляза, че сякаш всички бяха вперили погледи в нея. *Защо, за бога?* Погледна си часовника. Беше два и половина сутринта. И тя с ужас си спомни нещо, което й беше казал Стантън Роджърс. *На официалните вечери първи си тръгват официалните гости.*

А такъв гост тази вечер беше тя. *О, Господи, помисли си Мери. Аз държа всички тези хора будни до посред нощ!*

Тя стана и каза сподавено:

— Лека нощ на всички. Вечерта беше чудесна.

Обърна се и побърза да излезе през вратата, докато чуваше как зад гърба й и другите гости стават и се канят да си тръгват.

На по-следващия ден тя срещна Майк Слейд в коридора. Той се усмихна и каза:

— Чух, че сте държали половин Вашингтон буден до посред нощ в събота вечер.

Подигравателният му тон я вбеси.

Тя мина покрай него и се отправи към кабинета на Джеймс Стикли.

— Господин Стикли, дълбоко съм убедена, че няма да бъде в интерес на нашето посолство ние с господин Слейд да се мъчим да работим заедно.

— Така ли? Какво има? — Той вдигна поглед от материала, който четеше.

— Ами... отношението му към мен е грубо и арогантно. Честно казано, господин Слейд не ми харесва.

— О, знам, че Майк си има някои особености, но...

— *Особености?* Той е груб като животно. Официално ви моля да изпратите друг на този пост.

— Свършихте ли?

— Да.

— Госпожо Ашли, по стечение на обстоятелствата Майк Слейд от личен опит познава най-добре източноевропейските проблеми. Вашата задача ще бъде да установите дружески връзки с местното население. Моята работа е да ви осигуря възможно най-добрия помощник. И името му е Майк Слейд. Просто не искам да слушам повече за това. Ясно ли се изразих?

Няма смисъл, помисли си Мери. Просто няма смисъл.

— Мечтаете ли?

Мери стреснато вдигна очи. Майк Слейд стоеше пред бюрото ѝ, прегърнал огромен куп паметни записки.

— Това ще ви помогне да не се забъркате в някоя каша довечера — каза той и ги остави на бюрото ѝ.

— Почукайте следващия път, когато искате да влезете в кабинета ми.

— Защо ли ми се струва, че не си падате по мен? — насмешливо я погледна той.

Тя усети, че отново я обхваща гняв.

— Ще ви кажа защо, господин Слейд. Защото смятам, че вие сте един нахален, арогантен, надменен...

— Почват да се повтаряте — предупредително вдигна пръст той.

— Не се осмелявайте да ми се подигравате — тя усети, че крещи.

— Искате да кажете, че не мога да се присъединя към другите?

— Гласът му достигна заплашителен тон. — Какво си мислите, че говорят във Вашингтон за вас?

— Всъщност не ме интересува какво говорят.

— О, а би трябвало. — Той се надвеси над бюрото. — Всички се питат какво право имате да седнете на посланическото кресло. Аз съм прекарал четири години в Румъния, мадам. Това е едно буре с динамит, готово всеки момент да избухне, а правителството изпраща там едно тъпо детенце, което може само да си поиграе с него.

Мери слушаше, стиснала зъби.

— Вие сте аматьор, госпожо Ашли. И ако някой е искал да ви се отплати за нещо, трябвало е да ви изпрати посланик в Исландия.

Мери изгуби контрол върху постъпките си. Тя скочи на крака и с всичка сила го удари през лицето.

— Винаги имате готов отговор на всичко, нали? — въздъхна Майк Слейд.

На поканата пишеше: „Посланикът на Социалистическа република Румъния ви кани на вечеря в посолството, 1607, 23-а улица, Северен Вашингтон, в 19:30 ч., официално облекло. Моля, потвърдете приемането на поканата на тел. 232–6593.“

Мери си спомни за посещението си в румънското посолство и за глупавото положение, в което се беше поставила. *Нищо, вече няма да се повтори. Това е минало. Сега съм част от вашингтонските официални среди.*

Тя облече един от новозакупените официални тоалети — черна кадифена рокля с дълги ръкави. Обу черни обувки от коприна с високи токове и си сложи перлена огърлица.

— Изглеждаш по-хубава и от Мадона — каза Бет.

— Трогната съм — каза Мери и я прегърна. — Вие двамата ще вечеряте в ресторанта долу, след което можете да се качите тук и да гледате телевизия. Ще се прибера рано. А утре всички заедно ще отидем да разгледаме къщата на президента Вашингтон на Маунт Върнън.

— Приятно прекарване, мамо.

Телефонът иззвъня. Беше момчето от рецепцията.

— Госпожо посланик, господин Стикли ви чака във фойайето.

Бих искала да отида там сама, помисли си Мери. Нямам нужда нито той, нито който и да било друг да ме наглежда.

Румънското посолство с нищо не напомняше сградата, която Мери бе видяла при предишното си посещение. То изглеждаше празнично, нещо, което изобщо не можеше да се каже за него по-рано. На вратата ги посрещна Габриел Стойка, първият заместник на посланика.

— Добър вечер, господин Стикли. Радвам се да ви видя.

— Разрешете да ви представя нашия нов посланик във вашата страна — кимна Джеймс Стикли към Мери.

Лицето на Стойка не издаде с нищо, че вече я познава.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, госпожо посланик. Бихте ли ме последвали.

Докато вървяха по коридора, Мери забеляза, че всички помещения са ярко осветени и затоплени. От горния етаж се чуваше музика — свиреше малък оркестър. Навсякъде бяха поставени вази с цветя.

Посланик Корбеску говореше с някакви хора, когато забеляза приближаването на Джеймс Стикли и Мери Ашли.

— Добър вечер, господин Стикли.

— Добър вечер, господин посланик. Разрешете ми да ви представя посланика на Съединените щати в Румъния.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Корбеску, гледайки безизразно към Мери.

Мери очакваше да съзре някакъв проблясък в очите му. Но там не се появи нищо.

На вечерята присъстваха стотина души. Мъжете бяха в смокинги, а жените бяха облечени в елегантни тоалети на Луис Естевез и Оскар дьо Рента. Голямата маса, която Мери бе видяла на горния етаж при първото си посещение, бе заобиколена от още дузина по-малки масички. Из залите сновяха прислужници в ливреи и разнасяха табли с шампанско.

— Ще пиете ли нещо? — попита Стикли.

— Не, благодаря — отговори Мери. — Не пия.

— Наистина ли? Колко жалко.

— Защо? — объркано го погледна тя.

— Защото това ще е част от работата ви. На всяка дипломатическа вечеря, която ще посещавате, ще има наздравици. И ако не пиете, ще обидите домакина. Ще трябва да отпивате по малко от време на време.

— Ще го имам предвид — каза Мери.

Тя погледна към другия край на залата и видя Майк Слейд. За момент не го позна. Той беше в смокинг и трябваше да признае, че облечен в официални дрехи, най-малкото не беше непривлекателен. Майк беше прегърнал една пищна блондинка, която носеше рокля,

готова сякаш всеки момент да се свлече на земята. *Евтина жена, помисли си Мери. Точно по вкуса му. Чудя се колко ли негови стари приятелки го очакват в Букурещ?*

Мери си спомни думите на Майк: *Вие сте аматьор, госпожо Ашли. И ако някой е искал да ви се отплати за нещо, е трябвало да ви изпрати посланик в Исландия. Какъв мръсник!*

Докато Мери го наблюдаваше, полковник Маккинли, облечен в парадната си униформа, се приближи към Майк. Майк помоли блондинката за извинение и се оттегли в един ъгъл заедно с полковника. *Ще трябва да не ги изпускам от погледа си,* помисли си Мери.

Покрай тях мина един прислужник с табла с шампанско.

— Мисля, че искам едно питие — каза Мери.

Джеймс Стикли я наблюдаваше, докато го изпи.

— Добре, а сега да обработим залата.

— Да обработим залата ли?

— Голяма част от работата се върши именно на приемите. Затова посолствата ги дават.

Мери прекара следващия час в запознаване с посланици, сенатори, губернатори и други влиятелни политически личности във Вашингтон. Румъния се бе превърнала в гореща точка и почти всички по-важни фигури бяха успели да се сдобият с покана за приема в посолството. Майк Слейд се приближи към Джеймс Стикли и Мери, прегърнал отново блондинката.

— Добър вечер — приветливо каза Майк. — Бих искал да ви представя Деби Денисън. Това са Джеймс Стикли и Мери Ашли.

Той преднамерено пропусна титлата ѝ.

— Посланик Ашли — студено го поправи Мери.

Майк се удари по челото.

— Извинете. *Посланик Ашли.* Бащата на госпожица Денисън също е посланик. И е дипломат от кариерата, разбира се. Той е служил в половин дузина страни през последните двадесет и пет години.

— Това ми осигури чудесно детство — каза Деби Денисън.

— Деби е видяла доста свят — каза Майк.

— Да — равнодушно каза Мери. — Сигурна съм.

Мери се молеше да не я сложат да седне до Майк Слейд по време на вечерята и молитвите ѝ бяха чути. Той беше на другата маса до полуголата русокоса красавица. На масата на Мери имаше дванайсетина души. Някои от тях ѝ бяха познати по лице от списанията и телевизията. Джеймс Стик ли седеше срещу Мери. Мъжът от лявата ѝ страна говореше на странен език, който тя не можеше да разпознае. Вдясно от нея седеше висок, слаб рус мъж на средна възраст, с много привлекателно чувствено лице.

— Очарован съм от възможността да бъда до вас по време на вечерята — каза той на Мери. — Аз съм ваш пламенен почитател. — В говора му се долавяше слаб скандинавски акцент.

— Благодаря ви. *Мой пламенен почитател, в какъв смисъл?* — запита се Мери Ашли. *Аз нищо не съм направила.*

— Аз съм Олаф Петерсон. Културно аташе на Швеция.

— Много ми е приятно да се запознаем, господин Петерсон.

— Били ли сте някога в Швеция?

— Не. Честно да си кажа, всъщност никъде не съм била.

— Значи още много места ги очаква приятна изненада — усмихна се Олаф Петерсон.

— Може би някой ден ще посетя страната ви с децата си.

— О, вие имате деца? Колко са големи?

— Тим е на десет, а Бет е на дванайсет години. Ще ви ги покажа.

Мери отвори чантата си и извади моментни снимки на децата. Джеймс Стики неодобрително клатеше глава от другата страна на масата.

Олаф Петерсон разгледа снимките и възкликна:

— Много красиви деца! Приличат на майка си!

— Имат очите на баща си.

Те често се караха на шега за това на кого приличат децата.

Бет ще бъде красавица като теб, казваше Едуард. Но не знам на кого прилича Тим. Сигурна ли си, че е от мен?

И закачливата им препирня обикновено завършваше с правене на любов.

Олаф Петерсон ѝ говореше нещо.

— Извинете?

— Казах, че четох за автомобилната катастрофа, в която е загинал съпругът ви. Искрено ви съчувствам. Сигурно е много трудно за една жена да остане сама без мъж. — Гласът му бе пълен със симпатия.

Мери вдигна чашата с вино пред себе си и отпи. Беше студено и освежаващо. Тя го допи на един дъх. Келнерът с бели ръкавици, който кръжеше зад гостите, веднага я напълни.

— Кога ще заемете поста си в Румъния? — попита Петерсон.

— Вероятно ще замина след няколко седмици. — Мери вдигна чаша. — За Букурещ. — Тя отпи. Виното наистина беше хубаво, а както е добре известно, съдържа и алкохол.

Когато келнерът предложи отново да ѝ налее, тя му кимна щастливо. Мери огледа залата, изпълнена с елегантно облечени хора, говорещи на десетки различни езици, и си помисли: *В добрия стар Джънкшън Сити няма такива банкети. Не, сър, Канзас е като пресъхнал кладенец, а Вашингтон е пълноводен... Като какво е пълноводен Вашингтон?* Тя сбърчи вежди, опитвайки се да мисли.

— Добре ли сте? — попита Олаф Петерсон.

— Чудесно — тя го потупа по ръката. — Чувствам се чудесно. Бих искала още една чаша вино, Олаф.

— Разбира се. — Той направи знак на келнера, който незабавно ѝ напълни чашата.

— Никога не съм пила вино у дома — поверително му каза Мери. Вдигна чашата и я пресуши на един дъх. — Всъщност изобщо не пиех. — Езикът ѝ започваше да се преплита. — Т'ва, разбира се, не включва водата.

Олаф Петерсон я гледаше с усмивка.

На централната маса румънският посланик Корбеску се изправи.

— Дами и господа, уважаеми гости, бих искал да ви предлага една наздравица.

Ритуалът започна. Имаше тостове за Александър Йонеску, президента на Румъния. Имаше наздравица и за госпожа Йонеску. Имаше тостове за президента на Съединените щати, и за вицепрезидента, и за румънското знаме, и за американското знаме. На Мери ѝ се стори, че тостовете бяха стотици. Тя пи за всеки от тях. *Посланик съм, припомни си тя, т'ва ми е задължение.*

Но ето че в разгара на наздравиците румънският посланик каза:

— Убеден съм, че всички бихме искали да чуем няколко думи от очарователния посланик на Съединените щати в Румъния.

Мери вдигна чашата си и започна да пие за тоста, когато внезапно осъзна, че ѝ бяха дали думата. За момент остана да седи на мястото си, след което успя да се изправи на крака. Стоеше и се подпираше на масата за равновесие. Погледна към множеството хора около масите и им помахаша.

— Здравейте всички! Забавлявате ли се?

Никога не се беше чувствала толкова щастлива. Всички в залата изглеждаха толкова приятелски настроени. Всички ѝ се усмихваха. Някои дори се смееха. Тя погледна към Джеймс Стикли и също му се усмихна.

— Това е чудесен прием — каза Мери — и аз съм много щастлива, че вие успяхте да дойдете. — Тя тежко се отпусна върху стола и се обърна към Олаф Петерсон.

— Сложили са ми нещо във виното.

— Мисля, че имате нужда от малко свеж въздух — каза той, като стисна ръката ѝ. — Тук е много задушно.

— Да. Задушно. Да си кажа честно, чувствам се леко замаяна.

— Нека ви изведе навън.

Той помогна на Мери да се изправи и тя с учудване установи, че ѝ е трудно да ходи. Джеймс Стикли бе погълнат от оживения разговор със съседа си и не забеляза кога Мери си тръгна. Двамата с Олаф Петерсон минаха покрай масата на Майк Слейд и той я изгледа неодобрително, свъсил вежди.

Той ревнува, помисли си Мери. Него не го помолиха да произнесе реч.

— Нали знаете какъв му е проблемът? — каза тя на Петерсон. — Той иска да стане посланик. Не може да понесе, че аз получих този пост.

— За кого говорите?

— Няма значение. Това няма значение.

Те излязоха навън на хладен въздух. Мери бе благодарна, че Петерсон я подкрепяше. Всичко ѝ изглеждаше размазано.

— Колата ми трябва да е някъде тук — каза Мери.

— Хайде да я освободим — предложи Олаф Петерсон.

— Нека да отидем в моя апартамент да изпием по едно питие.

— Никакво вино повече.

— Не, не. Само малко бренди, за да ви се оправи стомахът.

Бренди. В книгите изтънчените хора пиеха коняк. Бренди, сода. Това беше напитка в стил Кари Грант.

— Със сода?

— Разбира се.

Олаф Петерсон помогна на Мери да се качи в таксито и даде адреса на шофьора. Те спряха пред голям жилищен блок и Мери объркано погледна към Петерсон.

— Къде сме?

— Вкъщи — отвърна шведът. Той поддържаше Мери, докато излизаше от таксито, и я улови, когато залитна да падне.

— Пияна ли съм? — попита Мери.

— Разбира се, че не — успокоително каза той.

— Чувствам се много особено.

Петерсон я въведе във фоайето на сградата и повика асансьора.

— Малко бренди ще ви ободри.

Те влязоха в асансьора и той натисна едно копче.

— Знаехте ли, че не мога да пазя равновесие? Искам да кажа, равновесие?

— Не, не знаех.

— Ами така е.

Петерсон галеше голото ѝ рамо.

Вратата на асансьора се отвори и той ѝ помогна да излезе.

— Казвал ли ви е някой, че има неравности по пода?

— Ще се погрижа за това — обеща Олаф.

Той я придържаше с едната ръка, докато с другата ровеше, за да намери ключа от жилището си, след което отключи вратата. Те влязоха. Апартаментът беше съвсем слабо осветен.

— Тук е тъмно — каза Мери.

— Аз обичам тъмнината, а вие? — Олаф Петерсон я прегърна.

А тя обичаше ли я? Не беше сигурна.

— Вие сте много хубава жена, знаете ли това?

— Благодаря. Вие сте красив мъж.

Той я отведе до дивана и я сложи да седне. Тя се чувстваше зашеметена. Устните му се притиснаха до нейните и Мери почувства как ръката му се плъзна по бедрото ѝ.

— Какво правите?

— Просто се отпусни, скъпа. Ще бъде чудесно.

Наистина беше чудесно. Ръцете му бяха много нежни — като ръцете на Едуард.

— Съпругът ми беше прекрасен лекар — каза Мери.

— Убеден съм в това. — Той притисна тялото си в нейното.

— О, да. Когато някой се нуждаеше от операция, винаги искаха Едуард да я направи.

Тя лежеше по гръб на дивана, а меките му ръце повдигнаха роклята ѝ нагоре и започнаха да я гаят. Ръцете на Едуард. Мери затвори очи и почувства как устните му милват тялото ѝ — чувствени устни и нежен език. Едуард имаше такъв нежен език. Беше прекрасно. Искаше ѝ се никога да не свършва.

— Толкова е хубаво, скъпи — каза тя. — Вземи ме. Моля те, вземи ме.

— Да. Сега. — Гласът му се задъха. Внезапно стана рязък. И вече съвсем не приличаше на гласа на Едуард.

Мери отвори очи и се взря в лицето на непознатия. Почувства как мъжът започна да прониква в нея и извика:

— Не! Престанете!

Тя се отдръпна от него и падна на земята. Изправи се на крака.

— Но... — Олаф Петерсон я гледаше смаяно.

— Не!

Мери обезумяло оглеждаше апартамента.

— Съжалявам. Обърках се. Не бих искала да си мислите, че...

Тя се обърна и побягна към вратата.

— Почакайте! Нека поне да ви изпратя.

Но нея вече я нямаше.

Мери вървеше по безлюдните улици, борейки се с насрещния леден вятър, изпълнена с дълбоко и потискащо огорчение. Нямаше никакво обяснение за онова, което бе направила. Нямаше никакво извинение. Беше злепоставила себе си и заемания от нея пост. И то по такъв глупав начин! Беше се напила пред половината от дипломатическия корпус във Вашингтон, беше отишла в апартамента на някакъв непознат и почти се бе оставила да я съблазни. На

следващата сутрин щеше да бъде главният герой на всички вестникарски клюки във Вашингтон.

Бен Кон чу за случилото се от трима души, които бяха присъствали на приема в румънското посолство. Той претърси клюкарските страници на вашингтонските и нюйоркските вестници. Нямаше нито дума за този инцидент. Някой бе задушил клюката. Трябва да беше много влиятелен човек.

Кон седеше в малката кутийка, която в редакцията на вестника наричаха кабинет, и размишляваше. Той набра номера на Иън Вилиърс.

— Здравейте. Там ли е господин Вилиърс?

— Да. Кой се обажда?

— Бен Кон.

— Един момент, моля. — Минута по-късно момичето се обади отново. — Много съжалявам. Изглежда, че господин Вилиърс е излязъл.

— Кога мога да го намеря?

— Опасявам се, че ще бъде зает през целия ден.

— Ясно.

Той затвори и набра номера на една репортерка, пишеца за светската хроника на друг вестник. Нямаше нещо, което да се случи във Вашингтон, и тя да не го знае.

— Линда — каза той, — как върви сражението?

— Plus ça change, plus c'est la même chose.^[1]

— Има ли нещо интересно около златното езеро?

— Не, нищо, Бен. Цари мъртвешко спокойствие.

— Разбрах, че вчера е имало голям гуляй в румънското посолство — небрежно подхвърли той.

— Така ли? — каза тя с внезапна сдържаност.

— Аха. Не си ли чула нещичко за новия ни посланик в Румъния?

— Не. Сега трябва да вървя, Бен. Имам международен разговор.

Връзката прекъсна.

Той набра номера на един приятел в Държавния департамент. Когато секретарката го свърза, той каза:

— Здравсти, Алфред.

— Бенджи! Какво става?

— Отдавна не сме се виждали. Помислих си, дали не бихме могли да обядваме някъде заедно?

— Чудесно. Върху какво работиш сега?

— А защо да не ти разправя всичко, когато се видим?

— Става. Програмата ми за днес е доста свободна. Искаш ли да се срещнем в Уотъргейт?

— А защо да не е Мама Регина в Силвър Спрингс? — попита след кратко колебание Бен Кон.

— Там е малко по-спокойно, нали?

— Да — каза Бен. Последва пауза.

— Разбирам.

— В един часа?

— Чудесно.

Бен Кон седеше на една от ъгловите маси, когато гостът му, Алфред Шатълуърт, пристигна. Управителят Тони Серджо го отведе до мястото му.

— Какво ще желаете за пиене, господа?

Шатълуърт си поръча мартини.

— За мене нищо — каза Бен Кон.

Алфред Шатълуърт беше мъж на средна възраст с нездрав вид и работеше в Европейския отдел на Държавния департамент. Преди няколко години той бе направил автомобилна катастрофа при шофиране в пияно състояние, която Бен Кон трябваше да отрази в печата. Кариерата на Шатълуърт бе поставена на карта. Кон бе премълчал инцидента, а Шатълуърт му изразяваше признателността си, като от време на време му даваше информация за някои вътрешни клюки.

— Имам нужда от помощта ти, Ал.

— Кажи от какво точно и ще го имаш.

— Искам малко вътрешна информация за новия ни посланик в Румъния.

— Какво имаш предвид? — смръщи вежди Алфред Шатълуърт.

— Трима души ми се обадиха и ми казаха, че вчера тя така се е натряскала на приема в румънското посолство, че е станала за

посмешище пред половината от вашингтонските политически знаменитости. Видя ли сутрешните вестници или пък ранните следобедни издания?

— Да. Споменавах се за приема в посолството, но не и за Мери Ашли.

— Точно така. Бързо схващаш.

— Моля?

— Хайде, Шерлок Холмс. Кучето не е излаяло. Мълчало е. Също като вестниците. Защо репортерите от клюкарската хроника ще изпуснат толкова сочна история? Някой е направил така, че случката да се потули. Някой много влиятелен човек. Ако, която и да е друга видна личност се опозореше така публично, пресата щеше дълго да се наслаждава на това с най-пикантни подробности.

— Това не е задължително, Бен.

— Ал, виж само тази Пепеляшка, която идва отникъде, и докосната от магическата пръчица на нашия президент, се превръща в Грейс Кели, принцеса Ди и Жаклин Кенеди, взети заедно. Признавам, че жената е красива — но не е *чак толкова красива*. Тя е и умна — но не *чак толкова умна*. Според моето скромно мнение преподавателската практика в курс по политически науки на Канзаския университет не дава на човек достатъчно квалификация, за да стане посланик в една от най-горещите точки на света. Ще ти кажа и още нещо, което не е съвсем чисто. Отскочих до Джънкшън Сити и се срещнах с местния шериф.

Алфред Шатълуърт пресуши остатъка от мартинито си.

— Мисля, че ще искам още едно. Започваш да ме притесняваш.

— И аз съм притеснен — Бен Кон поръча мартинито.

— Продължавай — каза Шатълуърт.

— Госпожа Ашли отказала предложението на президента да стане посланик, защото съпругът ѝ не можел да изостави медицинската си практика. Наскоро след това той загинал при една много загадъчна автомобилна катастрофа. *Voila!*^[2] Дамата е във Вашингтон и на път за Букурещ. Точно както някой го е планирал от самото начало.

— Някой. Кой?

— Точно това е въпросът.

— Бен, нима се опитваш да ми намекнеш...

— Нищо не ти намеквам. Но нека да ти кажа какво намежна шерифът Мънстър. Той смята, че е много странно как така половин дузина свидетели са изникнали сякаш изпод земята на местопроизшествието посред една мразовита зимна нощ. А искаш ли да чуеш и нещо още по-странно? Всички те са изчезнали. До един.

— Продължавай!

— Отидох до Форт Райли, за да говоря с шофьора на военния камион, който убил доктор Ашли.

— И какво ти каза той?

— Не много. Той е мъртъв. Инфаркт. Той е бил на двадесет и седем години.

— Предполагам, че има и още? — каза Шатълуърт, играейки със столчето на чашата си.

— О, да. Има още. Отидох и в Следствения отдел на Форт Райли, за да говоря с полковник Дженкинс, офицера, натоварен с разследването на престъпленията в армията, както и свидетел на автопроизшествието. Но полковникът не беше там. Бил е повишен и преместен. Сега е генерал-майор някъде отвъд океана. И изглежда, никой не знае точно къде.

— Бен, знам, че си страхотен журналист — поклати глава Алфред Шатълуърт, — но честно казано, ми се струва, че този път малко си попрекалил. Превръщаш няколко съвпадения в сценарий на Хичкок. *Случва се* човек да загине при автомобилна катастрофа. Хората получават инфаркти, а офицерите *наистина* ги повишават. Търсиш някакъв заговор там, където го няма.

— Ал, чувал ли си за някаква организация, на име „Патриоти за свобода“?

— Не. Това нещо като „Дъщерите на американската революция“ ли е?

— Не, изобщо не прилича на ДАР. Засега се носят само слухове, но няма нищо сериозно, до което да съм се добрал.

— Какви слухове си чул?

— Предполага се, че това е клика от най-високопоставени лица — от крайнодесни до крайно леви фанатици — от дузина западни и източноевропейски страни. Те имат диаметрално противоположни идеологически позиции, но страхът от някои тенденции в световната политика ги сближава. Комунистическите представители смятат, че

планът на президента Елисън е капиталистически номер, който цели разрушаването на източноевропейския блок. Представителите на десницата пък вярват, че този план ще доведе до отварянето на вратички, през които комунистите могат да проникнат и да ни унищожат. Затова те са създали този пъклен съюз.

— Господи! Не мога да повярвам.

— Има и още нещо. Освен високопоставени личности в организацията, изглежда, са включени и някои малки групи от различните национални агенции за сигурност. Мислиш ли, че ще можеш да провериш всичко това за мен?

— Не зная. Но ще се опитам.

— Съветвам те да го направиш много внимателно. Ако тази организация наистина съществува, те няма да се зарадват, когато разберат, че някой души наоколо.

— Ще ти се обадя, Бен.

— Благодаря. Да си поръчаме обяда.

Спагетите карбонара бяха великолепни.

Алфред Шатълуърт се отнесе с недоверие към теорията на Бен. *Репортерите винаги търсят някоя сензационна новина*, помисли си той. Шатълуърт харесваше Бен Кон, но нямаше никаква представа как да предприеме издирването на вероятно призрачната организация. Ако наистина съществуваше, тя трябваше да бъде включена в правителствения компютър. Самият той нямаше достъп до компютърната система. *Но знам един човек, който има*, спомни си Алфред Шатълуърт. *Ще му се обадя.*

Когато Пит Конърс влезе в бара, Алфред Шатълуърт пиеше второто си мартини.

— Извинявай, че закъснях — каза Конърс. — Имах малък проблем за разрешаване.

Пит Конърс си поръча скоч без сода, а Шатълуърт — още едно мартини.

Двамата мъже се познаваха, защото приятелката на Конърс и жената на Шатълуърт работеха за една и съща компания и бяха

станали приятелки. Конърс и Шатълуърт бяха напълно противоположни личности — единият беше въввлечен в рискованите шпионски игри, а другият беше прикован към бюрото си бюрократ. И именно различията обуславяха взаимния им интерес. От време на време се срещаха, за да разменят полезна информация. Когато Шатълуърт срещна за пръв път Пит Конърс, той беше весел и забавен събеседник. Но постепенно нещо бе убило неговата жизненост и той се бе превърнал в заядлив черногледец.

— Пит, имам нужда от една услуга — каза Шатълуърт и отпи глътка мартини. — Можеш ли да провериш в компютъра на ЦРУ нещо, което ме интересува? Може и нищо да няма, но обещах на един приятел да направя каквото мога.

Конърс вътрешно се усмихна. *Вероятно нещастникът иска да разбере дали някой не сваля жена му.*

— Разбира се. И аз ти дължа това-онова. За кого да проверя?

— Не за кого, а за какво. И много вероятно е то просто да не съществува. Става въпрос за някаква организация, наречена „Патриоти за свобода“. Чувал ли си за нея?

— Не бих казал, Ал. — Пит Конърс внимателно остави питието си на масата. — Как се казва твоят приятел?

— Бен Кон. Той е репортер на „Вашингтон пост“.

На следващата сутрин Бен Кон взе решение.

— Или съм открил най-голямата сензация за цялото столетие — каза той на Акико, — или пък няма нищо. Време е да разбере какво става.

— Слава богу! — извика Акико. — Артър ще бъде много щастлив.

Бен Кон се обади на Мери Ашли в кабинета ѝ.

— Добро утро, госпожо посланик. Обажда се Бен Кон. Помните ли ме?

— Да, господин Кон. Написахте ли статията си?

— Точно затова ви се обаждам, посланик. Пътувах до Джънкшън Сити и открих там някои сведения, които мисля, че ще ви заинтересуват.

— Какви сведения?

— Предпочитам да не говоря за това по телефона. Не бихме ли могли да се срещнем някъде?

— Програмата ми е абсолютно запълнена. Чакайте да видя...
Имам свободен половин час в петък сутринта. Удобно ли ви е?

— Предполагам, че ще може да почака. — *Това беше чак след три дни.*

— Искате ли да дойдете в кабинета ми?

— Долу в сградата има едно кафене. Защо да не се срещнем там.

— Добре. Ще се видим в петък.

Те си казаха довиждане и затвориха телефона. Малко по-късно по същата линия се чу още едно прищракване.

Нямаше никаква възможност да се влезе в пряка връзка с Шефа. Той бе организиран и финансиран „Патриоти за свобода“, но никога не взимаше участие в заседанията на комитета и беше напълно анонимен. Имаше само телефонен номер, който не можеше да бъде проследен (Конърс се беше опитал), и телефонен секретар, който казваше: „Имате шестдесет секунди да оставите съобщението си.“ Този телефонен номер трябваше да се използва само в много спешни случаи. Конърс отиде да се обади от една улична телефонна будка. Говори с телефонния секретар.

Съобщението бе получено в шест часа следобед.

В Буенос Айрес беше осем часът вечерта.

Шефа изслуша съобщението два пъти и избра един телефонен номер. Чака три минути, докато чу гласа на Неуса Мунес.

— Si?

— Аз съм човекът, който ви се обади вече с няколко поръчки за Ейнджъл. Имам нова задача за него — каза Шефа. — Можете ли веднага да се свържете с него?

— Не знам. — Изглежда, беше пияна.

— Кога очаквате да се чуете с него? — попита той, стараяйки се да не издава нетърпението с гласа си.

— Не знам.

Проклетата жена.

— Слушайте ме. — Той говореше бавно и внимателно, сякаш се обръщаше към някое малко дете. — Кажете на Ейнджъл, че искам да

направи това незабавно. Искам да...

— Чакайте малко. Трябва да отида до тоалетната.

Той чу, че тя захвърли слушалката. Шефа седеше и чакаше, изпълнен с отчаяние. Три минути по-късно тя пак се обади.

— Многого бира те кара да пишкаш често — заяви тя.

— Това е много важно — каза той, стискайки зъби. Страх го беше, че няма да запомни съобщението. — Искам да си вземеш молив и да си запишеш нещо. Ще говоря много бавно.

Тази вечер Мери посети официалната вечеря, давана от канадското посолство. Когато си тръгваше от службата, за да си отиде вкъщи и да се преоблече, Джеймс Стикли каза:

— Предлагам този път да *отпивате само по глътка* при всяка на здравица.

Те двамата с Майк Слейд са чудесна двойка.

Сега, когато беше на вечерята, ѝ се искаше да си бъде вкъщи с Бет и Тим. Лицата на хората на нейната маса ѝ бяха непознати. Вдясно от нея седеше някакъв гръцки корабостроителен магнат. От лявата ѝ страна имаше английски дипломат.

— Харесва ли ви Вашингтон, госпожо посланик? — обърна се към Мери окичена с диаманти представителка на хайлайфа от Филадельфия.

— Да, благодаря.

— Възможността да се измъкнете от Канзас сигурно ви се стори много вълнуваща?

— Да се измъкна от Канзас? — Мери я погледна неразбиращо.

— Никога не съм била в Централна Америка — продължи жената, — но предполагам, че там трябва да е ужасно. Всичките тези фермери и отегчителните безкрайни полета с жита и пшеница. Просто ми е чудно как сте успели да издържите толкова дълго.

Мери почувства как в нея се надига гняв, но овладя гласа си.

— Житата и пшеницата, за които говорите, изхранват света — каза тя много любезно.

— Колите ни се движат с бензин — снизходително каза жената, — но това не означава, че бих искала да живея сред петролни кладенци. Но ако човек предпочита цивилизацията, трябва да живее на

изток, нали? Да бъдем честни — какво друго можете да правите там, в Канзас, освен да жънете по цял ден?

Всички на масата слушаха внимателно разговора.

Няма какво друго да се прави, така ли? Мери си спомни за ездата през август, за местните панаири и за вълнуващите класически драми, поставяни от университетския театър. И за неделните пикници в Милфорд Парк, и за бейзболните турнири, и за риболова в бистрото езеро, за свирещия сред природата оркестър, празненствата в кметството, общите забави, танците в хамбарите и въодушевлението по време на жътва... пързалянето с шейни през зимата и фойерверките на Четвърти юли, които обагряха приветливото канзаско небе във всички цветове на дъгата.

— Ако никога не сте били в Централна Америка — отвърна Мери на жената, — значи просто не знаете за какво говорите, нали така? Защото именно там е истинската Америка. Вашингтон и Ню Йорк не са Америка. Хилядите малки градчета, които вие никога няма да видите и за които никога не сте чували, правят тази страна велика. Правят го миньорите, фермерите и работниците. А освен това в Канзас ние си имаме и балет, и симфонични оркестри, и театри. И за ваша информация, отглеждаме и нещо много повече от жито и пшеница — отглеждаме истински човешки същества.

— Разбира се, знаете, че вчера оскърбихте сестрата на един многоуважаван сенатор — каза Джеймс Стикли на Мери на следващата сутрин.

— Не достатъчно — предизвикателно отвърна Мери, — не достатъчно.

В четвъртък сутринта Ейнджъл беше в много лошо настроение. Полетът от Буенос Айрес до Вашингтон се забави, защото се получи телефонна заплаха за поставена бомба в самолета. *Светът вече изобщо не е безопасен*, помисли си Ейнджъл ядосано.

Резервираната хотелска стая във Вашингтон беше твърде модерна, твърде — каква беше точната дума? Изкуствена. Това е. В Буенос Айрес всичко беше autentico^[3].

Ще свърша този договор и се връщам веднага вкъщи. Работата е съвсем проста, почти обидна за таланта ми. Но парите са повече от добри. Трябва да се чукам с някого тази нощ. Чудя се защо убийствата винаги ме възбуждат.

Ейнджъл отиде първо в магазина за електроматериали, после в магазина за бои и накрая в супермаркета, където си купи само шест електрически крушки. Останалата част от екипировката беше в хотела в две запечатани кутии с надпис „Внимание — чупливо!“. В едната имаше четири грижливо опаковани зелени гранати. В другата имаше поялник.

Ейнджъл работеше бавно и много внимателно. Първо отрязва върха на първата граната, след което боядиса долната ѝ част в същия цвят като електрическите крушки. След това трябваше да изгребе експлозива от гранатата и да го замени със сеизмичен. Когато всичко беше натъпкано добре, Ейнджъл прибави олово и един метален шрапнел. След това счупи в масата една от електрическите крушки, като запази жичките и винта на основата. За по-малко от минута успя да свърже жичките на крушката с електро чувствителен детонатор. Последният етап бе да се закрепят жичката с гел така, че да е стабилна и да се постави в боядисаната граната. Когато всичко свърши, производението по нищо не се различаваше от обикновена електрическа крушка.

Ейнджъл се залови и с останалите електрически крушки. След което трябваше да чака само телефонното обаждане.

Телефонът иззвъня в осем часа вечерта. Ейнджъл го вдигна и заслуша, без да продума. След малко гласът каза:

— Той излезе.

Ейнджъл затвори слушалката. Много, много внимателно опакова гранатите в подплатен с талашит контейнер и ги постави в един куфар заедно с всичкия боклук и неизползваните материали.

Таксито стигна до жилищния блок за седемнадесет минути.

В сградата нямаше портиер, но дори и да имаше, Ейнджъл беше подготвен за срещата с него. Апартаментът, който търсеше, се

намираше в дъното на коридора на петия етаж. Ключалката представляваше ранен модел на „Шлейдж“ и отварянето ѝ бе детска игра. Само за секунди Ейнджъл се намери в тъмния апартамент, застана неподвижно и се ослуша. Нямаше никого.

За няколко минути Ейнджъл успя да смени шестте електрически крушки в хола. След това отпътува за летище Дълис, за да хване нощния самолет за Буенос Айрес.

Бен Кон бе имал дълъг и изморителен ден. Участва в сутрешната пресконференция на държавния секретар, присъства и на обяда в чест на оттеглянето в оставка на министъра на вътрешните работи, след което се срещна неофициално с един приятел от Министерството на отбраната. Беше се прибрал да си вземе един душ и да се преоблече, след което вечеря с главния редактор на „Пост“. Когато се прибра къщи, беше почти полунощ. *Трябва да си подготвя бележките за срещата с посланик Ашли утре*, помисли си Бен.

Акико бе извън града и щеше да се върне чак на другия ден. Апартаментът бе потънал в тъмнина. Той се протегна към ключа и го натисна. Внезапно избухна ярка светлина и стаята се взриви като атомна бомба, размазвайки късовете от тялото му по четирите стени.

На следващия ден съпругата на Алфред Шатълуърт съобщи, че мъжът ѝ е изчезнал. Така и никога не го намериха.

[1] Нищо ново под слънцето (фр.). — Б.пр. ↑

[2] И ето (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Автентично, неподправено (исп.). — Б.пр. ↑

Току-що получихме официално писмо — каза Стантън Роджърс. — Румънското правителство те е одобрило за посланик на САЩ в Румъния.

Това бе един от най-вълнуващите моменти в живота на Мери Ашли. *Дядо щеше да се гордее с мен.*

— Исках лично да ти съобщя добрата новина, Мери. Президентът иска да те види. Ще те откарам до Белия дом.

— Аз... не знам как да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен, Стан.

— Но аз нищо не съм направил — възрази Роджърс. — Президентът те избра. — Той се усмихна. — И трябва да призная, че изборът му е великолепен.

— Има хора, които не споделят това мнение — каза Мери, мислейки си за Майк Слейд.

— Те грешат. Ти можеш да направиш там за нашата страна повече от всеки друг, за който бих могъл да се сетя.

Тя се изкушаваше да повдигне въпроса за Майк Слейд. Стантън Роджърс имаше голямо влияние. Може би щеше да успее да уреди Слейд да остане във Вашингтон. *Не, помисли си Мери. Не трябва да прекалявам. Стан вече направи предостатъчно за мен.*

— Имам една идея. Защо, вместо да отлетите направо за Букурещ, да не спрете с децата за малко първо в Париж и Рим? Авиокомпания „Таром“ има директен полет от Рим за Букурещ.

— О, Стан! Това ще бъде божествено! — Тя го погледна и попита: — Но имаме ли време?

— Имам приятели на високо ниво — намигна ѝ той. — Остави ме да ти го уредя.

Тя импулсивно го прегърна. Той се беше превърнал в неин скъп приятел. Мечтите ѝ, нейните и на Едуард, за които бяха говорили толкова много, започваха да се сбъдват. Но без Едуард сладките мечти придобиваха горчив вкус.

Мери и Стантън Роджърс бяха въведени в Зеления салон, където ги чакаше президентът Елисън.

— Бих искал да ти се извиня за забавянето при уреждането на нещата, Мери. Стантън вече ти е казал, че румънското правителство е одобрило назначението. Ето акредитивните ти писма.

Той ѝ протегна едно писмо и тя прочете бавно:

„С тази нота госпожа Мери Ашли се назначава за главен представител на президента на Съединените американски щати в Румъния и всички служители на правителството на Съединените щати там са подчинени на нея.“

— Това върви към писмото. — Президентът протегна на Мери един паспорт. Кориците му бяха черни — за разлика от обикновените сини паспорти. На предната корица със златни букви пишеше „Дипломатически паспорт“.

Мери очакваше този момент вече няколко седмици, но сега, когато той стана реалност, едва вярваше на очите си.

Париж!

Рим!

Букурещ!

Изглеждаше твърде хубаво, за да е истина. И без каквато и да е причина в съзнанието ѝ изникна едно изречение, което майка ѝ обичаше да казва: *Ако нещо изглежда твърде хубаво, за да е истина, Мери, то може би наистина е много хубаво.*

В следобедния брой на „Вашингтон пост“ имаше кратко съобщение, че Бен Кон е загинал при експлозия на газ в апартамента си. Като причина за взрива посочваха вероятен теч на газовата печка.

Мери не забеляза съобщението. И когато репортерът не дойде на срещата им, тя реши, че или е забравил, или въпросът вече не го интересува. Тя се върна в кабинета си и отново се залови за работа.

Взаимоотношенията между Мери и Майк Слейд ставаха все по-изнервящи за нея. *Той е най-безочливият човек, когото някога съм срещала, помисли си тя. Ще поговоря със Стан за него.*

Стантън Роджърс придружи Мери и децата до летище Дълис с лимузината на Държавния департамент. Докато пътуваха, Стантън

каза:

— Посолствата в Париж и Рим са уведомени за пристигането ви. Те ще се погрижат всичко да бъде наред.

— Благодаря ти, Стан. Беше просто чудесен.

— Не мога да ти опиша какво удоволствие ми достави това — усмихна се той.

— Може ли да видя катакомбите в Рим? — попита Тим.

— Там е доста страшничко, Тим — предупреди го Стантън.

— Точно затова искам да ги видя.

На летището ги чакаше Иън Вилиърс с дузина фотографи и репортери. Те наобиколиха Мери, Бет и Тим и започнаха да задават обичайните си въпроси. Докато накрая Стантън Роджърс извика:

— Достатъчно!

Двама мъже от Държавния департамент и един служител от летището въведоха групата в отделна чакалня. Децата се отправиха към будката със списания.

— Стан — каза Мери, — много ми е неприятно, че трябва да те занимавам с това, но Джеймс Стикли ми каза, че Майк Слейд ще бъде мой пръв съветник. Има ли някакъв начин това да се избегне?

— Да не би да имаш някакви проблеми със Слейд? — изненадано я погледна Стантън.

— Честно да си кажа, той никак не ми харесва. Не му вярвам, макар че не мога да ти обясня защо. Няма ли някой, който да може да го замени?

— Не познавам добре Майк Слейд — замислено каза Стантън Роджърс, — но знам, че има прекрасно досие. Служил е великолепно на редица постове в Средния изток и Европа. Той може да ти помогне с точно онази експертна оценка, от която ще имаш нужда.

— Така каза и господин Стикли — въздъхна Мери.

— Опасявам се, че трябва да се съглася с него, Мери. Слейд е човекът, който ще може да разреши всичките ти проблеми.

Грешка. Слейд създава проблеми. Точка.

— Искам да ми се обадиш, ако имаш неприятности с него. Всъщност искам да ми кажеш, ако имаш проблеми с когото и да било.

Искам да съм сигурен, че ще получиш абсолютно цялата помощ, която мога да ти дам.

— Много съм ти задължена за това.

— И още едно последно нещо. Знаеш, нали, че всичките ти съобщения ще пристигат в няколко екземпляра и ще се разпратят в няколко департамента във Вашингтон?

— Да.

— Добре, ако искаш да ми изпратиш някое съобщение, което да не прочете никой друг, освен мен, трябва да сложиш горе на съобщението три знака „х“. И съобщението ти ще получи само аз.

— Ще го запомня.

Летище „Шарл дьо Гол“ приличаше на сцена от научнофантастичен филм с безбройните си каменни колони и както се стори на Мери, със стотиците бясно препускащи ескалатори. Летището беше претъпкано с пътници.

— Не се отделяйте от мен, деца — предупреди ги Мери.

Когато слязоха от ескалатора, тя безпомощно се огледа. Спря един от минаващите покрай тях французи и напрягайки се да си спомни малкото изречения на френски, които знаеше, неуверено запита:

— Pardon, monsieur, où sont les bagages?^[1]

— Съжалявам, мадам — отвърна ѝ той високомерно със силен френски акцент, — не говоря английски. — И отмина, оставяйки недоумяващата Мери да гледа подир него.

В същия момент един добре облечен американец се приближи забързано към Мери и децата.

— Извинете, госпожо посланик! Аз трябваше да ви посрещна на летището, но се забавих поради транспортно произшествие. Аз съм Питър Калас от американското посолство.

— Страшно се радвам да ви видя — каза Мери. — Мисля, че просто не мога да се оправя. — Тя му представи децата. — Къде можем да си намерим багажа?

— Няма проблеми — увери я Калас. — Ще се погрижа за всичко.

И той удържа на думата си. Петнадесет минути по-късно, когато другите пътници тепърва започваха да преминават през митническия и

паспортния контрол, Мери, Бет и Тим се отправиха към изхода на летището.

Инспектор Анри Дюран от Главната дирекция за външна сигурност към Френската разузнавателна служба наблюдаваше как Мери и децата се качиха в чакащата ги лимузина. След като колата отпътува, инспекторът отиде до редицата от телефонни автомати и влезе в една от кабините. Той затвори вратата, пусна един жетон и набра някакъв номер.

Когато от другата страна отговориха, той каза: *Veillez dire à Thor gue son raquet est arrivé à Paris.*^[2]

Лимузината спря пред американското посолство, където вече ги очакваха репортери от френската преса.

Питър Калас погледна през прозореца на колата и възкликна:

— Господи! Та това прилича на митинг!

Вътре в сградата на посолството ги очакваше Хаф Саймън, американският посланик във Франция, родом от Тексас. Беше на средна възраст, имаше кръгло лице и любопитни очи, които надничаха изпод перчем от гъста червена коса, която увенчаваше главата му.

— Всички изгарят от нетърпение да се запознаят с вас, госпожо посланик. Журналистите ме преследваха по петите цялата сутрин.

Пресконференцията на Мери продължи повече от час и когато свърши, тя беше напълно изтощена. Отведоха Мери и децата в кабинета на посланика.

— Е — каза той, — радвам се, че всичко свърши. Когато пристигнах тук, за да поема поста, ме удостоиха с кратка бележка на последната страница на „Льо Монд“, доколкото си спомням. — Той се усмихна. — Е, разбира се, аз не съм красив като вас. — Спомни си нещо. — Обади ми се Стантън Роджърс. Уведоми ме, че отговарям с живота си пред Белия дом за това вие, Бет и Том да се наслаждавате на всяка секунда, прекарана в Париж.

— *Наистина* ли отговаряте с живота си? — попита Тим.

— Това са неговите думи — кимна посланик Саймън. — Той много ви обича всичките.

— И ние много го харесваме — увери го Мери.

— Запазил съм ви апартамент в „Риц“. Това е един чудесен хотел близо до площад „Конкорд“. Убеден съм, че там ще се чувствате отлично.

— Благодаря. — И добави притеснено. — Много ли е скъпо?

— Да, но не и за вас. Стантън Роджърс е уредил Държавният департамент да поеме всичките ви разноски.

— Но това е невероятно — каза Мери.

— Според него и вие сте невероятна.

Следобедните и вечерните вестници публикуваха възторжени отзиви за пристигането на първия посланик от президентската програма за сближаване между народите. Събитието бе отразено с подробности и във вечерните новини по телевизията, както и в сутрешните вестници на другия ден.

Инспектор Дюран погледна към купчината вестници и се усмихна. Пропагандната кампания бе минала дори по-успешно от очакванията му. Той можеше спокойно да предскаже какъв точно ще бъде маршрутът на семейство Ашли през следващите три дни. *Те ще посетят всички глупави туристически забележителности, които американците жадуват да видят*, помисли си.

Мери и децата обядваха в ресторанта „Жул Верн“ в Айфеловата кула, а по-късно се качиха и на върха на Триумфалната арка.

Следващата сутрин прекараха в разглеждане на съкровищата на Лувъра, обядваха близо до Версай и вечеряха в Сребърната кула. Тим се загледа в Нотр Дам през прозореца на ресторанта и попита:

— А къде крият гърбавия?

Всеки момент от времето, прекарано в Париж, им носеше радост. Мери непрестанно си мислеше колко би искала и Едуард да е с тях.

На следващия ден след обяда ги откараха до летището. Инспектор Дюран ги наблюдаваше, докато се регистрираха за полета до Рим.

Всъщност жената е привлекателна, дори хубава. Има интелигентно лице. Хубаво тяло, чудесни крака и дупе. Чудя се как ли е в леглото? Децата успяха да го изненадат. Бяха твърде добре възпитани за американчета.

Когато самолетът излетя, инспектор Дюран отиде до телефонните кабинки. *Veillez dire à Thor gue son paguet est en route à Rome.*^[3]

В Рим журналистите ги чакаха още на летище „Микеланджело“. Когато Мери и децата слезоха от самолета, Тим каза:

— Виж, мамо, те са ни проследили.

И наистина Мери имаше чувството, че единствената разлика е в италианския акцент.

— Харесва ли ви Италия?... — беше първият въпрос, който им зададоха репортерите.

Посланик Оскар Винер беше не по-малко изумен от посланик Саймън.

— Дори Франк Синатра не е бил посрещан по този начин. Има ли нещо около вас, което да не знам, госпожо посланик?

— Мисля, че мога да ви обясня — отговори Мери. — Всъщност пресата не се интересува от мен. Те се интересуват от програмата на президента за сближаване между народите. Скоро нашите представители ще бъдат във всички страни зад желязната завеса. Това ще бъде една огромна крачка по пътя към мира. Мисля, че именно *това* вълнува пресата.

— Твърде много зависи от вас, нали? — попита посланик Винер след кратко мълчание.

Капитан Цезар Барзини, шеф на Италианската тайна полиция, също беше в състояние да предвиди местата, които Мери и децата щяха да посетят по време на краткия си престой.

Инспекторът отдели двама души, които да наблюдават семейство Ашли и всекидневно да му докладват за това, което правеха, но получената информация не се разминаваше с очакванията му.

— Ядох сладолед в „Доней“, разходиха се по Виа Венето и обиколиха Колизеума.

— Отидоха да видят фонтана „Треви“ и хвърлиха в него монети.

— Посетиха термите на Каракала и отидоха в катакомбите. На момчето му прилоша и го върнаха в хотела.

— Разходиха се с файтон в парка „Боргезе“ и обиколиха Пиаца Навона.

Забавлявайте се, саркастично си помисли капитан Барзини.

Посланик Винер придружи Мери и децата до аерогарата.

— Имам куриерска поща за румънското посолство. Имате ли нещо против да я вземете с багажа си?

— Разбира се, че не — отговори Мери.

Капитан Барзини беше на летището и гледаше как семейство Ашли се качи на самолета на „Таком“, заминаващ за Букурещ. Той изчака, докато самолетът излетя, и се обади по телефона.

— Имам съобщение за Болдър. Отзвукът в пресата беше зашеметяващ.

Чак когато се издигнаха във въздуха, Мери Ашли осъзна огромното значение на това, което ставаше. Беше толкова невероятно, че тя го изказа на глас.

— Ние сме на път за Румъния, където ще поема поста си на посланик на Съединените щати в Румъния.

— Да, мамо — Бет я изгледа малко особено. — Знаем го. Именно затова сме тук.

Как ли би могла Мери да им предаде обхваналото я вълнение?

С приближаването на самолета към Букурещ вълнението ѝ се усилваше.

Ще стана най-добрият посланик, когото някога са виждали, помисли си тя. И да ме вземат дяволите, ако до края на мандата ми Съединените щати и Румъния не се превърнат в близки съюзници.

Надписът „Пушенето забранено“ светна и еуфоричните мечти на Мери за бъдещето ѝ на велик държавник се изпариха като сън.

Не е възможно вече да се приземяваме, панически си помисли Мери. Току-що излетяхме. Защо полетът е толкова кратък?

Тя почувства как ушите ѝ заглъхват и самолетът започна да се спуска. Няколко минути по-късно колесникът му се докосна до земята.

Всичко това наистина става, помисли си Мери, без да може да повярва. Но аз не съм посланик. Аз съм един самозванец. Ще вкарам страната ни във война. Господ да ни е на помощ! Ние изобщо не трябваше да напускаме Канзас.

[1] Извинете, господине, къде са багажите? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Моля, съобщете на Тор, че пратката му пристигна в Париж (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Моля, предайте на Тор, че пратката му е на път за Рим (фр.). — Б.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА

Отопени е модерно летище, което се намира на около четиридесет километра от центъра на Букурещ. Построено е, за да улесни потока от пътници от страните зад желязната завеса, както и малкото западни туристи, които посещават Румъния през годината.

На аерогарата имаше войници в кафяви униформи, въоръжени с карабини и пистолети, и наоколо витаеше някаква невидима студенина, която нямаше нищо общо с доста ниската температура навън. Тим и Бет несъзнателно се приближиха до Мери. *Значи и те я усещат*, помисли си тя.

Към тях се насочиха двама мъже. Единият беше висок, с атлетично тяло и имаше вид на американец, а другият беше по-стар и носеше костюм, очевидно купен от чужбина, който обаче не му стоеше никак добре.

Американецът се представи.

— Добре дошли в Румъния, госпожо посланик. Казвам се Джери Дейвис и съм вашият съветник по връзките с обществеността. А това е Тудор Косташ, румънският началник на протокола.

— За нас е удоволствие да посрещнем вас и децата ви — каза Косташ. — Добре дошли в нашата страна.

Всъщност, помисли си Мери, тя до известна степен ще стане и моя страна.

— Mulțumesc, domnule^[1] — каза Мери.

— Вие говорите румънски? — възкликна Косташ. — *Cu plăcere!*^[2]

Мери се надяваше, че мъжът няма да изпадне в лирически отклонения.

— Само малко — отговори бързо тя, а Тим се обади:

— *Bună dimineața.*^[3]

Мери бе толкова горда, че едва не се пръсна.

Тя представи Тим и Бет.

— Вашата лимузина ви чака отвън, госпожо посланик. Полковник Маккини също — каза Джери Дейвис.

Полковник Маккини... Полковник Маккини и Майк Слейд. Чудеше се дали и Слейд е тук, но не искаше да попита.

Пред митницата имаше дълга опашка, но само след няколко минути Мери и децата бяха вече навън. И тук ги чакаха репортери и фотографи, но за разлика от предишните, които си позволяваха всякаква свобода на действията, тези тук бяха доста сдържани. Когато свършиха с въпросите, благодариха на Мери и си тръгнаха вкупом.

На тротоара чакаше полковник Маккини във военна униформа. Подаде ѝ ръка:

— Добро утро, госпожо посланик. Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря.

— Майк Слейд искаше да дойде, но възникна някаква важна работа и той трябваше да остане да я свърши.

Мери се запита дали тая важна работа е червенокоса, или пък е блондинка.

Една дълга черна лимузина с американското знаме върху десния преден калник спря пред тях. Шофьорът — приветлив мъж в униформа, отвори вратата.

— Това е Флориан. — Шофьорът се усмихна и красивите му бели зъби блеснаха.

— Добре дошли, госпожо посланик. Господин Тим. Госпожице Бет. За мен ще бъде удоволствие да работя за вас.

— Благодаря — каза Мери.

— Флориан ще е на ваше разположение двадесет и четири часа в денонощието. Смятам, че е добре първо да отидем направо в резиденцията, за да се настаните и да си починете. Може би по-късно бихте искали да направите една обиколка из града с колата? Утре сутринта Флориан ще ви закара в американското посолство.

— Да, смятам, че това би било добре — отговори Мери.

Тя отново се сети за Майк Слейд и пак се запита къде ли е той сега.

Пътуването от летището до града беше впечатляващо. Движеха се по магистрала с две платна, изпълнени с доста коли и камиони, но на всеки няколко километра движението се задръстваше от малки каруци, които напредваха едва-едва. От двете страни на магистралата се виждаха модерни заводи в съседство с остарели колиби. Колата

минаваше покрай обработваеми площи, където работеха много жени, завързали главите си с шарени забрадки.

Минаха покрай Банясъ — летището за вътрешни линии. Точно отвъд него, встрани от главния път, се виждаше ниска сивосинкава сграда на два етажа, която излъчваше нещо злокобно.

— Какво е онова там? — попита Мери.

Флориан се намръщи.

— Затворът „Иван Стелян“. Там затварят всеки, който не е съгласен с румънското правителство.

Докато пътуваха към града, полковник Маккини посочи едно червено копче близо до вратата на лимузината и ѝ обясни:

— Това е бутон за извънредни ситуации. Ако някога изпаднете в беда — да речем, че ви нападнат терористи или каквото и да е друго, — просто натиснете този бутон. Моментално автоматично ще се включи една червена лампа на покрива и ще се задейства радиопредавател в колата, чийто сигнал се появява на екран в посолството. Така ще можем да определим местонахождението ви само за няколко минути.

— Надявам се, че няма да ми се наложи да го използвам — каза Мери малко разтревожено.

— Аз също се надявам да не ви се налага, госпожо посланик.

Центърът на Букурещ беше красив. Накъдето и да се обърнеш — паркове, паметници, фонтани. Мери си спомни думите на дядо си: „Букурещ е един миниатюрен Париж, Мери. Имат си дори и подобие на Айфеловата кула.“ И ето я сега — там, в далечината. Мери бе в родината на своите прадеди.

Улиците гъмжаха от хора, автобуси и трамваи. Шофьорът трябваше непрекъснато да натиска клаксона, за да може лимузината да се промъкне между другите превозни средства, а когато завиха в една малка уличка с високо израснали дървета, пешеходците отстъпиха встрани.

— Резиденцията е точно отсреща — каза полковникът. — Улицата носи името на един руски генерал. Ирония, нали?

Резиденцията на посланика беше прекрасна голяма сграда на три етажа, построена в стар стил и обградена от добре поддържан двор.

Персоналът се бе строил пред резиденцията в очакване на новия посланик. Когато Мери слезе от колата, Джери Дейвис започна с представянето.

— Госпожо посланик, това е вашият обслужващ персонал. Михай е вашият иконом, Сабина — секретарка, Росица — икономка, Козма — главен готвач, Делия и Кармен — камериерки.

Мери мина покрай всички, за да приеме поздравленията им, и си помисли: *О, Господи! Какво ще правя с тях? У дома Лусинда идваше само три пъти в седмицата, за да готви и да чисти.*

— За нас е голяма чест да ви посрещнем, госпожо посланик — обади се Сабина.

Сякаш всички се бяха вторачили в нея в очакване да каже нещо. Тя пое дълбоко дъх и се обърна към тях:

— Bună ziua. Mulțumesc. Nu vorbesc...^[4]

Всичко, което бе научила на румънски, изведнъж се изпари от главата ѝ. Тя ги гледаше безпомощно.

Михай, икономът, пристъпи напред и се поклони.

— Ние всички говорим английски, госпожо. Добре дошли! Ще се радваме да работим за вас.

Мери въздъхна с облекчение.

— Благодаря.

Вътре я чакаха изстудено шампанско и маса, отрупана с най-различни, изкушаващи окото ястия.

— Това тук изглежда доста вкусно! — възкликна Мери. Всички впериха очи в нея, а в погледа им се четеше глад. Тя се питаше дали не трябва да им предложи нещо. Редно ли би било? Не ѝ се започваше с грешен ход.

Чу ли какво направила новата посланичка на Америка? Поканила прислугата си да ядат с нея, а те били толкова шокирани, че напуснали работа.

Чу ли какво направила новата посланичка на Америка? Натъкнала се пред очите на прегладнялата прислуга и изобщо не ги поканила да хапнат.

— Всъщност точно сега не съм гладна — каза Мери. — Ще... хапна по-късно.

— Позволете да ви покажа резиденцията — каза Джери Дейвис. Последваха го с нетърпение.

Резиденцията бе чудесна къща — доста приятна и красива, построена в стар стил. На приземния етаж имаше входно антре, библиотека, пълна с книги, стая за музика, всекидневна и голяма трапезария с кухня и килер до нея. Всички помещения бяха удобно обзаведени. Отвън имаше тераса, която се простираше по цялата дължина на трапезарията и гледаше към голям парк.

В задния край на къщата имаше закрит плувен басейн, а към него — сауна и съблекални.

— Имаме си плувен басейн! — радостно извика Тим. — Може ли да поплувам?

— По-късно, миличък. Нека първо се настаним.

На първия етаж, в близост до градината, бе залата за официални приеми. Беше огромна! По стените блестяха свещници, изработени от месинг и кристал.

Джери Дейвис каза:

— Тук се устроят приеми на посолството. Вижте това! — Той натисна някакво копче в стената. Чу се стържещ звук, таванът започна да се разделя в средата и отгоре се откри небето. — Може да се отвори и ръчно.

— Ей, виж ти! Това си е голяма работа — възкликна Тим възторжено.

— Страхувам се, че на това тук му казват „прищявката на посланика“ — каза Джери Дейвис и в тона му се четеше извинение. — През лятото е твърде горещо, за да се отваря, а през зимата е твърде студено. Използваме го през април и септември.

— И все пак си е голяма работа — настояваше Тим.

Студът започна да нахлува отгоре, но Джери Дейвис отново натисна копчето и таванът се затвори.

— Нека сега да ви покажа жилището горе.

Последваха Джери Дейвис нагоре по стълбите и се изкачиха до голям хол в средата и две спални, разделени от баня. В другия край на коридора имаше голяма спалня с всекидневна, будоар и вана към нея, една по-малка спалня с вана и стая с шевна машина и разни други електрически уреди. На покрива имаше тераса, към която водеше отделно стълбище.

— На третия етаж са стаите на персонала, пералнята и складът. В мазето има винарска изба, там са и трапезарията и всекидневната на

прислугата — каза Джери Дейвис.

— Всичко това е огромно — каза Мери.

Децата притичваха от стая в стая.

— Коя е моята спалня? — попита Бет.

— Разберете се сами с Тим.

— Нека тази бъде за теб — предложи Тим, — в нея има повече къдри. Момичетата обичат къдри и волани.

Голямата спалня беше прекрасна — огромно легло, покрито със завивка от гъши пух, две кресла пред стилна камина, стол, тоалетка със старинно огледало, гардероб, луксозна баня и чудесен изглед към градината.

Делия и Кармен вече бяха разопаковали куфарите на Мери. На леглото лежеше дипломатическата поща, която посланик Винер я бе помолил да донесе в Румъния. *Утре сутринта трябва непременно да я отнеса в посолството*, каза си Мери. Тя пристъпи към леглото, вдигна пакета и го огледа. Червените печати бяха счупени и залепени наново доста непохватно. *Кога ли е станало това? — чудеше се тя. На летището? Тук? И кой ли го е направил?*

В стаята влезе Сабина.

— Всичко наред ли е, госпожо?

— Да-да. Никога досега не съм имала секретарка — призна си Мери. — Всъщност не ми е много ясно с какво точно се занимаваш.

— Работата ми е да се грижа животът ви да тече гладко, госпожо посланик. Да ви напомням за срещите с обществеността, за вечери, обеда и тъй нататък. Грижа се и за това в къщата всичко да е в ред. Винаги има проблеми с толкова голям персонал.

— Да, разбирам — каза хладно Мери.

— Бихте ли желали да направя нещо за вас днес следобед?

Би могла да ми кажеш нещо за тези счупени печати, помисли си Мери, а после каза на глас:

— Не, благодаря. Смятам да си почина малко.

Изведнъж тя се почувства напълно изтощена.

Почти през цялата нощ лежа будна, обзета от дълбока, ледена самота, примесена с нарастващото въодушевление от новата ѝ работа.

Сега всичко зависи единствено от мен, скъпи. Няма на кого да се облегна. Как ми се иска да си тук до мен и да ми кажеш да не ме е страх, да ми кажеш, че няма да се проваля. Не трябва да се провалям.

Когато най-последно се унесе и заспа, тя сънува как Майк Слейд ѝ казва:

Мразя аматьорите. Защо не си идете у дома?

Американското посолство в Букурещ е бяла сграда на два етажа, построена в полуготически стил. Намира се на улица „Soseava Kiseie“ № 21 и има желязна врата отпред, пред която дежури униформен офицер със сив шинел и червена шапка. В кабината отстрани на вратата седи още един полицаи. Има porte-cochère^[5] за колите, а в сградата се влиза по няколко стъпала от розов мрамор.

Вътре холът е богато украсен. Подът е мраморен. Дежурен седи до едно бюро и наблюдава два монитора. В единия край има камина с изобразен дракон, бълващ огън. По стените на коридорите висят портрети на президенти. Вито стълбище води към втория етаж, където се намират кабинетите и залата за конференции.

Посрещна я сержант от морската пехота.

— Добро утро, госпожо посланик — каза той. — Аз съм сержант Хюс. Казват ми Гъни^[6].

— Добро утро, Гъни.

— Чакат ви в кабинета. Ще ви заведе дотам.

— Благодаря.

Мери го последва нагоре по стълбите към приемната, където зад бюрото седеше жена на средна възраст. Тя се изправи.

— Добро утро, госпожо посланик. Аз съм Дороти Стоун, вашата секретарка.

— Приятно ми е.

— Страхувам се, че доста хора ви чакат вътре — каза Дороти.

Тя отвори вратата на кабинета и Мери влезе. Около голяма маса седяха девет души. Когато видяха Мери, всички станаха. Гледаха я изпитателно и Мери усети, че към нея се насочва вълна от враждебност, която беше почти осезаема. Първият човек, когото видя, бе Майк Слейд. Веднага се сети за съня си.

— Виждам, че сте пристигнали благополучно — каза Майк. — Бих желал да ви представя началниците на различните отдели. Това са вашите съветници: Лукас Янклоф — по административните въпроси, Еди Молц — по политическите въпроси, Патриша Хатфийлд — по икономическите, Дейвид Уолъс — административен началник, Тед Томпсън — отдел „Селско стопанство“. Вече сте се запознали с Джери Дейвис — ваш съветник по връзките с обществеността, Дейвид Виктор — съветник по търговските въпроси, и познатия ви също полковник Бил Маккини.

— Моля, седнете — каза Мери.

Тя зае централното място, определено за нея, и огледа всички. *Враждебността има всякакви възрасти, размери и форми*, помисли си Мери.

Патриша Хатфийлд беше дебела и никак не беше симпатична. Лукас Янклоф, най-младият от всички, имаше вид на член от масонската ложа и беше облечен като такъв. Останалите бяха посивели или плешиви, мършави или дебели. *Ще ми трябва време да ги опозная.*

Майк Слейд каза:

— Ние всички ще служим според вашите указания. Можете да смените когото и да е от нас, когато решите.

Това е лъжа, каза си Мери ядосано, *вече се опитам да те сменя.*

Съвещанието продължи петнадесет минути. Говореха за общи неща. Най-накрая Майк Слейд каза:

— Дороти ще насрочи индивидуални срещи с посланика за всички по-късно днес. Засега ви благодаря.

Мери мразеше начина, по който той взимаше нещата в свои ръце. Когато остана насаме с Майк Слейд, тя го попита:

— Кой от тях е агентът на ЦРУ, прикрепен към посолството?

Майк я погледна за момент и каза:

— Защо не дойдете с мен?

Той излезе от кабинета. Мери се поколеба в първия момент, а после тръгна след него. Вървяха по дълъг коридор покрай малки като кибритени кутийки офиси. Стигнаха до една голяма врата, пред която стоеше на пост морски пехотинец. Дежурният се отдръпна и Майк натисна бравата. Обърна се и кимна на Мери да го последва.

Тя влезе, спря се и се огледа. Стаята беше някаква невероятна комбинация от метал и стъкло, които покриваха пода, стените и тавана.

Майк Слейд затвори тежката врата след тях.

— Това е тъй наречената „чиста“ стая. Всяко западно посолство в страните отвъд желязната завеса има такава стая. Това е единствената стая в посолството, която не може да се подслушва.

По изражението ѝ разбра, че тя не му вярва.

— Госпожо посланик, подслушва се не само посолството; можете да заложите и последната си стотинка за това, че и резиденцията ви се подслушва и че ако отидете някъде на ресторант, масата ви също ще се подслушва. Вие се намирате на вражеска територия.

Мери се отпусна на един стол.

— Как се справяте с това? — попита тя. — Искам да кажа, след като почти никога не можете да говорите свободно.

— Всяка сутрин правим електронно претърсване. Откриваме подслушвателите им и ги изключваме. После те ги сменят с други, ние и тях изключваме, после пак така, и пак така...

— Защо разрешаваме на румънци да работят в посолството?

— Тук игрището е тяхно. Те са отборът домакин. Играем по техните правила или губим мача. Не могат да вкарат микрофоните си в тая стая, защото двадесет и четири часа в денонощието пред вратата стоят дежурни на пост. И така — какви въпроси имате?

— Просто се чудех кой е човекът на ЦРУ.

— Еди Молц, съветникът по политическите въпроси.

Тя се опита да си спомни как изглеждаше Еди Молц. *С посивяла коса и доста пълен. Не, това беше съветникът по селскостопанските въпроси. Еди Молц... А, да, той беше на средна възраст — слаб, със зловещо лице.* Това навярно сега си го измисли, след като ѝ казаха, че той е човекът на ЦРУ.

— Тук само той ли е служител на ЦРУ, или има и други?

— Не, няма.

Стори ѝ се, че гласът му прозвуча малко колебливо.

Майк Слейд погледна часовника си.

— След тридесет минути трябва да представите вашите акредитивни писма. Флориан ви чака отвън. Дайте оригинала на президента Йонеску и оставете едно копие в нашия сейф.

Мери усети, че стиска зъбите си. *Всичко това ми е известно, господин Слейд.*

— Йонеску покани и децата ви. Изпратих кола да ги вземе.

Без дори да се консултира с мен.

— Благодаря.

Сградата на Държавния съвет на Румъния се намира в центъра на Букурещ. Построена е от големи каменни блокове и има доста строг вид. Обградена е от желязна стена, а наоколо има въоръжена охрана. Пред самия вход броят на полицаите е доста внушителен. Някакъв секретар съпроводи Мери и децата нагоре по стълбите.

Президентът Александрос Йонеску ги посрещна на втория етаж в дълга правоъгълна стая. Държавният глава на Румъния внушаваше респект. Беше мургав, с къдрава черна коса, а някои от чертите му напомняха на Мери хищния вид на ястреб. Носът му бе най-високомерният нос, който Мери бе виждала през живота си. Очите му блестяха и сякаш хипнотизираха.

— Ваше превъзходителство, позволете ми да ви представя посланика на Съединените щати у нас — каза секретарят.

Президентът взе ръката на Мери и бавно я целуна.

— В действителност сте по-красива, отколкото на снимките.

— Благодаря, ваше превъзходителство. Това са дъщеря ми Бет и синът ми Тим.

— Имате красиви деца — каза Йонеску и я погледна въпросително. — Не ми ли носите нещо?

Мери почти бе забравила. Отвори бързо дамската си чанта и извади оттам акредитивните писма, подписани от президента Елисън.

Александрос Йонеску я погледна разсеяно.

— Благодаря. От името на правителството на Румъния приемам писмата ви. Сега вече официално сте американският посланик в моята страна. — На лицето му се появи широка усмивка. — Във ваша чест съм устроил прием довечера. Ще се срещнете с наши хора, които ще работят с вас.

— Много мило от ваша страна — отговори Мери.

Той отново взе ръката ѝ.

— У нас имаме една поговорка, в която се казва: „Посланикът пристига със сълзи на очи, защото знае, че ще трябва да прекара няколко години на чуждо място, далеч от своите приятели; когато си тръгва, той отново е със сълзи на очи, защото трябва да напусне новите си приятели в една страна, към която вече се е привързал“. Надявам се, че ще се привържете към нашата страна, госпожо посланик — каза Йонеску и я погали по ръката.

— Убедена съм, че ще се привържа към нея. *Той смята, че съм просто една хубава жена, помисли Мери с презрение. Ще трябва да се направи нещо по този въпрос.*

Мери изпрати децата у дома и прекара останалата част от деня в посолството — в голямата зала за конференции, където имаше среща с всичките си съветници. Присъстваше и полковник Маккини в качеството си на военно аташе.

Всички седяха около дълга правоъгълна маса. На втори план, до стената, бяха седнали десетина по-низши служители от различните отдели.

Съветникът по търговските въпроси — дребен, малко надут мъж, доста гръмка изложи доклад с факти и цифри. Мери оглеждаше стаята и си мислеше: *Трябва да запомня имената на всички.*

След това дойде ред на Тед Томпсън, съветника по селскостопанските въпроси.

— Румънският министър на селското стопанство е изпаднал в голяма беда, въпреки че не го признава. Тази година реколтата ще бъде катастрофална за румънците и ние не можем да ги изоставим в това тежко положение.

Съветникът по икономическите въпроси Патриша Хатфийлд запротестира:

— Достатъчно помощ им отпуснахме, Тед. Румъния вече се развива в рамките на един доста благоприятен международен договор. Това е страна от ОСП. — Тя погледна крадешком към Мери.

Прави го нарочно, помисли Мери, опитва се да ме постави в неудобно положение.

Патриша Хатфийлд започна отново, а гласът ѝ звучеше покровителствено:

— ОСП е...

— ... е обща система на преференции — довърши набързо Мери.
— За нас Румъния е по-слабо развита страна, ето защо тя осъществява импорт и експорт с някои предимства.

Изражението на Хатфийлд се промени.

— Точно така — каза тя. — Вече започнахме да раздаваме запасите си от държавния резерв...

— Не ги раздаваме — прекъсна я Дейвид Виктор. — Просто сме оставили пазара си отворен, за да можем да търгуваме и тук. Имат нужда от повече кредити, за да могат да купят жито от нас. Ако ние не им го продадем, те ще го купят от Аржентина. — После той се обърна към Мери. — Както се очертава, ще загубим сделката за соя. Бразилците се опитват да ни конкурират в цената. Много бих се радвал, ако в най-скоро време разговаряте с президента и се опитате да го убедите да сключи сделка за нова пратка, преди да са ни изместили.

Мери хвърли поглед към Майк Слейд, който се бе отпуснал на стола в другия край на масата и драскаше нещо върху листа пред себе си — изглежда, не обръщаше внимание на разговора.

— Ще се опитам да направя нещо — обеща Мери.

Записа си, че трябва да изпрати телеграма до завеждащия Търговския отдел във Вашингтон, за да поиска разрешение да предложи по-голям кредит на румънското правителство. Парите трябваше да дойдат от американски банки, но те щяха да отпуснат заемите си само след одобрението на правителството.

Започна да говори Еди Молц — съветникът по политическите въпроси и агент на ЦРУ:

— Възникна спешен проблем, госпожо посланик. Снощи е бил арестуван деветнадесетгодишен американски поданик — задържан е за притежание на наркотици. Тук това е сериозно нарушение на закона.

— Какви наркотици са открили у него?

— У нея. Става дума за американска студентка. Намерили са марихуана — само стотина грама.

— Що за момиче е тя?

— Умна, колежанка, доста красива.

— Как смятате, какво ще й направят?

— Присъдата за такова нещо е пет години затвор.

Боже мой, възкликна Мери наум. Как ли ще изглежда това момиче, когато излезе от там?

— Мога ли да помогна с нещо?

Майк Слейд се обади с доста ленив глас:

— Бихте могли да се възползвате от чара си пред шефа на Секуритатe. Името му е Истрасе. Има големи правомощия в ръцете си.

Еди Молц продължи:

— Според момичето погодили са ѝ номер. Доста лекомислено е завързала любовна връзка с един румънски полицаи. След като я е... ъ-ъ, тикнал в леглото, я натопил и я прибрали.

Мери бе ужасена от това, което току-що чу.

— Как е могъл да постъпи така?

Майк Слейд каза сухо:

— Госпожо посланик, тук ние сме врагът, не те. Румъния си играе на „бели пеперудки“ с нас, ние всички сме „дружки“ и всичко се върти около усмивки и ръкостискания през океана. Позволяваме им да ни продават своите стоки и да купуват нашите на намалени цени, защото се опитваме да ги подмамим да се отцепят от Русия. Но когато се стигне до това, те си остават твърди комунисти.

Мери си отбеляза още нещо в бележника.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

После се обърна към съветника по връзките с обществеността Джери Дейвис:

— А какви са вашите проблеми?

— Отделът ми среща трудности при уреждането на ремонтните работи в жилищата на персонала на посолството. Тези хора живеят при безобразни условия.

— Не могат ли сами да си уредят ремонта?

— За съжаление не. Румънското правителство трябва да даде своето съгласие. Някои от хората ни живеят без отопление, а в няколко апартамента тоалетните не работят и няма течаща вода.

— Подавали ли сте оплаквания?

— Да, госпожо. Всеки божи ден през последните три месеца.

— Тогава защо...

— Това се нарича „лазене по нервите“ — обясни ѝ Майк Слейд.

— Една малка война, която те много обичат да играят с нас.

Мери отново си записа нещо.

— Госпожо посланик, моят проблем не търпи отлагане — обади се Джек Чанслър, директор на американската библиотека в Букурещ. — Вчера от библиотеката са откраднати много важни справочници и...
Посланик Ашли почувства, че главата започва да я боли.

Целият следобед премина в изслушване на оплаквания. Всички изглеждаха нещастни. След това дойде ред на четенето. Върху бюрото ѝ стоеше огромна купчина листа. Сред тях бяха статии от вестници и списания, излезли предишния ден, преведени от румънски на английски. Повечето от материалите в известния вестник „Младежка искра“ описваха всекидневната дейност на президента Йонеску, а на всяка страница се виждаха по три-четири негови снимки. *Това е то невероятното его на човека*, помисли Мери.

Имаше извадки и от други места: от вестник „Свободна Румъния“, от седмичното списание „Напредък“. Това бе само началото. Папката с радио материалите също чакаше своя ред, както и резюмето на новините, разпространени в масмедиите на Съединените щати. Имаше и папка с пълните текстове на речите, произнесени от важни американски държавници, дебел доклад по въпросите на преговорите за ограничаване на оръжията и последна информация за състоянието на американската икономика.

За един ден получих толкова много материали за четене, помисли си Мери, че цяла година няма да ми стигне да ги прочета, а така ще бъде всяка сутрин отсега нататък.

Но най-много я безпокоеше усещането за враждебност от страна на персонала. Това бе първото нещо, с което трябваше да се заеме.

Изпрати да повикат Хариет Кругър, началник на протокола.

— Откога работите в посолството? — попита Мери.

— Бях тук последните четири години, преди да скъсаме дипломатическите си отношения с Румъния, а сега — от три славни месеца. — В тона ѝ се долавяше ирония.

— Не ви ли харесва тук?

— Аз съм един Макдоналдс и съм едно от момичетата на Кони Айлънд. Както се казва в една песен: „Покажи ми пътя, за да си отида у дома“.

— Може ли да поговорим извън протокола?

— Не, госпожо.

Мери бе забравила.

— Защо да не се оттеглим в „чистата“ стая? — предложи тя.

Когато Мери и Хариет Кругър седнаха в „чистата“ стая, а тежката врата се затвори зад тях, осигурявайки им безопасност, Мери каза:

— Току-що се сетих да ви попитам нещо. Днес ще имаме оперативка в залата за конференции. Тя не се ли подслушва?

— Вероятно да — отговори Кругър малко развеселена. — Но това няма никакво значение! Майк Слейд не би позволил да обсъждаме неизвестни за румънците неща.

Пак този Майк Слейд.

— Какво мислите за Слейд?

— Много е добър. Всъщност той е най-добрият.

Мери реши да не дава гласност на своето мнение.

— Извиках ви да разговаряме за следното — днес на заседанието останах с впечатление, че духът на повечето хора тук е нисък. Всички се оплакват, като че ли никой не е щастлив. Ще ми се да разбере дали причината съм аз, или винаги си е било така.

Хариет Кругър ѝ отправи бърз, изпитателен поглед и каза:

— Истината ли искате да чуете?

— Да, ако обичате.

— И едното, и другото. Американците, работещи в Румъния, са като в тенджерата под налягане. Понякога нарушаваме правилата на играта и имаме големи неприятности. Страх ни е да се сприятелим с румънците, защото може да се окаже, че те са от Секуритате. Ето защо връзките ни се ограничават между самите нас. Ние обаче сме малко на брой, така че доста скоро всичко това води до еднообразие и апатия. — Тя сви рамене. — Заплатите са малки, храната е отвратителна, а климатът е лош. — Тя отново погледна Мери, питайки се какво ли си мисли. — Вината за всичко това, разбира се, не е ваша, госпожо посланик. Вашите проблеми са други. Първо, вие сте лице, назначено с политическа мисия, и на вас ви е поверено посолство, в което са изпратени дипломати от кариерата. — Тя спря. — Сигурно започвам да ставам доста остра?

— Не, не, продължавайте.

— Повечето от тях бяха против вас още преди да дойдете тук. Дипломатите от кариерата в едно посолство гледат да не разклащат лодката. Лицата, назначени с политическа цел, обичат да променят нещата. За тях вие сте аматьор, който учи професионалисти как да си вършат работата. Вторият проблем е, че сте жена. Румъния би трябвало да има за символ върху националното си знаме мъжко прасе шовинист. Американците в посолството не обичат да получават заповеди от жена, а с румънците в това отношение е още по-зле.

— Разбирам.

Харriet Кругър се усмихна:

— Но със сигурност мога да кажа, че имате чудесен рекламен агент. Досега не съм виждала толкова много снимки на човек като вас върху кориците на списанията. Как го постигате?

Мери нямаше отговор на този въпрос.

Харriet Кругър погледна часовника си.

— О! Ще закъснеете. Флориан ви чака, за да ви закара до резиденцията да се преоблечете.

— Защо да се преобличам?

— Не сте ли погледнали програмата, която оставих върху бюрото ви?

— Нямах време. Не ми казвайте, че ще трябва да ходя на приеми!

— Да, на приеми. Довечера имате три. За цялата седмица са двадесет и един всичко на всичко.

Мери се облещи.

— Но това е невъзможно. Имам толкова много...

— Тук е така. В Букурещ има седемдесет и пет посолства и всяка вечер все някое празнува нещо.

— Не мога ли да кажа „не“?

— Това ще значи, че Съединените щати казват „не“. Ще се обидят.

Мери въздъхна:

— Разбирам. Тръгвам да се преобличам.

Коктейлът бе в румънския държавен дворец в чест на някакъв високопоставен гост от Източна Германия.

Веднага, щом като Мери пристигна, към нея се приближи президентът Йонеску. Целуна ѝ ръка и каза:

— С нетърпение очаквах да ви видя отново.

— Благодаря, ваше превъзходителство, аз също.

Стори ѝ се, че доста бе пийнал. Спомни си какво бе прочела в досието му: *Женен. Има един син — четиринайсетгодишен, очевидно бъдещ наследник, и три дъщери. Голям почитател на жените. Пие много. Със селски манталитет. Очарователен, когато му е необходимо. Щедър към приятелите си. Опасен и безмилостен към враговете си.* Мери си помисли: *Мъж, от когото трябва да се пазя.*

Йонеску я хвана под ръка и я отведе в един усамотен ъгъл.

— Ще откриете, че ние, румънците, сме интересни. — Стисна леко ръката ѝ. — Много сме страстни.

Искаше да разбере как ще реагира, но след като не видя никаква реакция от нейна страна, продължи:

— Наследници сме на древните даки и на техните завоеватели — римляните, дошли тук през сто и шестата година от новата ера. Векове наред сме били входът към Европа. Страната с гумени граници. Хуни, готи, авари, славяни и монголци са си трили краката върху нас, но ние не сме се заличили от света. И знаете ли защо? — Той се наведе по-близо и ѝ лъхна силно на алкохол. — Защото народът ни винаги е имал силни ръководители. Те ми вярват и аз ги управлявам добре.

Мери се сети за неща, които бе чувала по-рано: арестите посред нощ, инсценираните съдебни дела, зверствата, безследно изчезналите.

Докато Йонеску продължаваше да говори, Мери надзърна над рамото му към хората в препълнената зала. Бяха поне двеста и Мери бе сигурна, че сред тях имаше представители на всяко посолство в Румъния. Скоро щеше да се срещне с всички. Бе хвърлила един поглед на списъка със срещите, който Хариет Кругър ѝ бе дала, и с интерес бе установила, че едно от първите ѝ задължения бе да направи официално посещение във всяко едно от седемдесет и петте посолства. Към всичко това трябваше да се прибавят многобройните коктейли и вечери, които запълваха шест дни от седмицата.

Кога ще ми остане време да изпълнявам задълженията си на посланик? — чудеше се Мери. И в същия момент осъзна, че всичко

това бе част от тези задължения.

Някакъв мъж се приближи до президента и му прошепна нещо на ухото. Изречението на Йонеску изведнъж стана много сериозно. Той изсъска нещо на румънски, а мъжът кимна и забързано се отдалечи. Диктаторът се обърна към Мери, приел отново чаровното си изражение:

— А сега трябва да ви напусна. За мен ще бъде удоволствие да се срещнем отново в най-скоро време.

И Йонеску изчезна.

[1] Благодаря ви, господине (рум.). — Б.пр. ↑

[2] Много ми е приятно (рум.). — Б.пр. ↑

[3] Добро утро (рум.). — Б.пр. ↑

[4] Добър ден. Благодаря ви. Не говоря... (рум.). — Б.пр. ↑

[5] Паркинг (рум.). — Б.пр. ↑

[6] Gunny — от „gun“ — пушка (англ.). — Б.пр. ↑

За да даде начален тласък на изключително натоварените дни, които я очакваха, Мери бе наредила Флориан да я взема в шест часа и тридесет минути. Докато колата се движеше към посолството, тя прочете докладите и комюникетата от другите посолства, изпратени до резиденцията през нощта.

Когато мина покрай кабинета на Майк Слейд, тя спря изненадана. Той вече беше на бюрото си и работеше. Не се бе бръснал. Дали пък не беше прекарал цялата нощ в посолството?

— Доста рано сте дошли — каза Мери.

Той вдигна очи:

— Добро утро. Искам да говоря с вас.

— Добре — тя тръгна към него.

— Не, не тука. Във вашия кабинет.

Той я последва и когато стигнаха, отиде в ъгъла и ѝ посочи някаква машина.

— Това е унищожител на документи — каза Майк.

— Да, зная.

— Така ли? Когато сте излезли от стаята снощи, сте оставили документи върху бюрото си. Те вече са фотографирани и изпратени в Москва.

— Боже мой! Трябва да съм ги забравила. Какви документи?

— Списък на тоалетни принадлежности, тоалетна хартия и други лични женски вещи, които сте искали да си поръчате. Но не става въпрос за това. Чистачките работят за Секуритате. Румънците са изключително благодарни за всяко парченце информация, което могат да получат, и са царе на скалпването на нещата. Първи урок: през нощта всичко трябва да бъде затворено в сейфа или да бъде унищожено.

— Какъв е вторият урок? — попита Мери хладно и сдържано.

Майк се усмихна.

— Посланикът винаги започва работния си ден с кафе с помощник — посланика на мисията. Как го пиете — с мляко или без

мляко?

Нямаше никакво желание да пие кафе с арогантния нахалник.

— Аз... без мляко.

— Добре. Трябва да внимавате за фигурата си. Храната тук е доста калорична.

Той стана и тръгна към кабинета си.

— Обичам сам да го приготвям. Ще ви хареса.

Тя беше бясна. *Трябва да внимавам как се отнасям с него*, реши Мери. *Искам да си отиде оттук колкото е възможно по-скоро.*

Той се върна с две големи чаши кафе, от които се вдигаше пара, и ги остави на бюрото ѝ.

— Какво трябва да направя, за да запиша Бет и Тим в тукашното Американско училище?

— Вече ги записах. Флориан ще ги кара сутрин и ще ги връща следобед.

Тя бе изненадана.

— Аз... благодаря ви.

— Идете да видите училището, когато имате възможност. Малко е, в него учат около стотина деца. Във всеки клас има по осем-девет ученици. Дошли са от цял свят — Канада, Израел, Нигерия и откъде ли не. Учителите са много добри.

— Ще се отбия някой ден.

Майк отпи от кафето си.

— Разбрах, че снощи доста сте си побъбрили с нашия безстрашен ръководител.

— А, с президента Йонеску ли? Да. Беше доста приятен.

— О, да, така е. Той е чудесен човек, докато не се ядоса на някого. Тогава ти отрязва главата.

Мери каза нервно:

— Не е ли редно да говорим за това в „чистата“ стая?

— Не е задължително. Тая сутрин наредих да претърсят кабинета ви, но нищо не откриха. След като тук влезе някоя от камериерките, внимавайте. Между другото, не позволявайте да ви главозамае чарът на Йонеску. Той е кучи син, гаден и в червата. Хората му го ненавиждат, но нищо не може да се направи. Тайната полиция е навсякъде. Полицията и КГБ са едно цяло. Тук всеки трети човек работи за Секуритате или КГБ. На румънците им е забранено да имат

каквито и да е контакти с чужденци. Ако някой чужденец иска да отиде на вечеря у румънско семейство, трябва да се иска разрешение от държавните власти.

Мери усети тръпки по тялото си.

— Един румънец може да бъде арестуван за това, че е подписал някоя молба, че е критикувал правителството, че е писал лозунги по стените.

Мери бе чела във вестниците и списанията за репресиите в комунистическите страни, но мисълта, че живее сред всичко това, предизвикваше у нея чувство на нереалност.

— Тук се водят съдебни процеси, нали? — попита Мери.

— О, от време на време провеждат някой шоу процес, на който се допускат западни журналисти. Но повечето от арестуваните успяват да претърпят фатални злополуки, докато са задържани в полицията. В Румъния има много затвори, до които ние нямаме достъп. Намират се покрай река Делта и сред река Дунав близо до Черно море. Разговарял съм с хора, които са ги виждали. Условията там са отвратителни.

— А и няма къде да бягат — Мери разсъждаваше на глас. — На изток е Черно море, на юг — България, на запад и на север — Югославия, Унгария и Чехословакия. Те са точно в средата на страните зад желязната завеса.

— Чували ли сте за закона за пищеците машини?

— Не, не съм.

— Това е последното умотворение на Йонеску. Заповядал да бъдат регистрирани всички пищеци и фотокопирни машини в страната. А веднага след като ги регистрирали, заповядал да ги конфискуват. Сега Йонеску контролира цялата информация, която се разпространява. Още малко кафе?

— Не, благодаря.

— Йонеску изстискава народа си там, където боли най-много. Хората се страхуват да стачкуват, защото знаят, че ще ги убият. Румъния има един от най-ниските стандарти на живот в Европа. Всички магазини са празни. Ако някой види опашка пред магазин, веднага се нарежда и купува каквото са пуснали в момента.

— Струва ми се — каза Мери бавно, — че всичко това ни предоставя една чудесна възможност да им помогнем.

Майк Слейд я погледна и каза:

— Разбира се, това е чудесно.
Но гласът му прозвуча сухо и безизразно.

Когато същия следобед преглеждаше някакви току-що пристигнали съобщения от Вашингтон, Мери си мислеше за Майк Слейд. Странен човек беше наистина. Арогантен и груб, но в същото време: *Вече съм записал децата в училището. Флориан ще ги кара сутрин и ще ги връща следобед.* Освен това като че ли бе истински загрижен за румънския народ и неговите проблеми. *Може би е по-друг, отколкото си мислех,* реши Мери.

И въпреки това все още не му вярвам.

Съвсем случайно Мери научи за съвещания, които се провеждаха в посолството зад гърба ѝ. Бе излязла от кабинета си, за да обядва с румънския министър на селското стопанство. Когато стигна в министерството, ѝ казаха, че президентът е извикал министъра спешно. Мери реши да се върне в посолството и да организира делови обяд. Каза на секретарката си:

— Предайте на Лукас Янклоф, Дейвид Уолис и Еди Молц, че искам да ги видя.

Дороти Стоун се колебаеше:

— Те в момента имат съвещание, госпожо.

В тона ѝ имаше нещо, което будеше съмнение.

— Съвещание? С кого?

Дороти Стоун си пое дълбоко дъх и каза:

— С другите съветници.

Мина известно време, докато Мери асимилира отговора.

— Искате да кажете, че личният състав провежда съвещание без мен?

— Да, госпожо посланик.

Това бе възмутително!

— Това струва ми се, не е за пръв път, нали?

— Не, госпожо.

— Какво друго се върши тук, за което би следвало да знам, а все още не съм информирана?

Дороти Стоун отново си пое дълбоко дъх:

— Всички изпращат съобщения без вашия подпис.

Забрави за революцията, която се надига в Румъния, помисли си Мери. Друга революция се надига тук, в самото посолство.

— Дороти, свикайте всички съветници на съвещание в три часа днес следобед. Присъствието е *абсолютно задължително*.

— Да, госпожо.

Мери седеше на председателското място и гледаше как другите влизаха един по един в залата за конференции. По-високопоставените членове седнаха на масата, а по-нискостоящите заеха столовете до стената.

— Добър ден на всички — каза Мери, насичайки думите. — Няма да ви отнема много време. Знаем колко заети сте всички. Разбрах, че главните служители в посолството се събират на съвещание без мое знание и разрешение. Отсега нататък, който отиде на такова съвещание, да се смята за освободен от длъжност.

С крайчеца на окото си тя забеляза, че Дороти нещо си записва.

— Разбрах също, че някои от вас изпращат съобщения, без изобщо да ме информират. Според протокола на Държавния департамент всеки посланик има право да назначава и уволнява членовете на посолството по свое лично усмотрение. — Мери се обърна към Тед Томпсън, съветника по селскостопанските въпроси. — Вчера вие без мое разрешение сте изпратили телеграма до Държавния департамент. Резервирала съм ви място за самолета, който тръгва за Вашингтон утре по обяд. Отсега нататък вече не сте член на това посолство. — Тя огледа всички наоколо. — За ваша информация, ако някой от присъстващите в тая стая някога си позволи да изпрати телеграма без мое знание или пък не ми окаже подкрепа, той веднага ще си тръгне за Щатите с първия самолет. Това е всичко, дами и господа.

Всички мълчаха смаяни. После бавно започнаха да стават и да се измъкват от стаята. На лицето на Майк Слейд се четеше недоумение.

Мери и Дороти Стоун останаха сами в стаята. Мери каза:

— Как ви се стори всичко това?

Дороти се усмихна и зъбите ѝ блеснаха:

— Доста добре, при това мина съвсем делово. Това е най-краткото и най-ефективното съвещание, на което някога съм присъствала.

— Това е добре. Сега е време да уведомя и хората в телеграфната станция по този въпрос.

Всички съобщения, идващи от Източна Европа, се изпращаха чрез код. Печатаха се на специална пишеща машина, разчитаха се от електронен екран в стаята с кодовете и после автоматично се декодираха. Кодовете се сменяха всеки ден и имаха пет обозначения: свръхсекретно, секретно, поверително, за вътрешно ползване и некласифицирана информация. Самата телеграфна станция бе една стая без прозорци, обградена отвсякъде с решетки, съоръжена с най-модерно електронно оборудване и охранявана най-строго.

Дежурният офицер Санди Палънс седеше вътре зад една решетка. Когато Мери се зададе, той стана.

— Добър ден, госпожо посланик. С какво мога да ви помогна?

— Не, този път аз ще ви помогна.

Палънс я погледна озадачено:

— Госпожо?

— Разбрах, че сте изпращали телеграми без моя подпис. Това означава, че информацията в тях е невалидна.

Той веднага започна да се защитава:

— Ама съветниците ми казаха, че...

— Отсега нататък, ако някой ви накара да изпратите телеграма, на която моят подпис липсва, веднага трябва да я предадете лично на мен. Ясна ли съм?

От гласа ѝ го побиха тръпки. Палънс си помисли: *Значи повече няма да могат да си въртят игричките зад гърба ѝ.*

— Да, госпожо. Разбрах.

— Добре.

Мери се обърна и си тръгна. Тя знаеше, че станцията се използва от ЦРУ за изпращане на съобщения по тъй наречения „черен канал“. Нямаше никакъв начин да спре това. Чудеше се колко души от посолството бяха от ЦРУ и се питаше дали Майк Слейд ѝ бе казал цялата истина или само част от нея. Имаше чувството, че е второто.

Вечерта Мери си записа случилото се през деня и нахвърли задачите за следващия ден. Остави написаното върху нощното си шкафче. Сутринта влезе в банята да вземе душ. Когато се облече, взе листата. Бяха разбъркани. *Може да си абсолютно сигурна, че в посолството и в резиденцията има шпиони.*

Мери постоя замислена за момент.

На закуска тя, Бет и Тим бяха сами в трапезарията. Мери каза доста високо:

— Румънците са чудесен народ. Но имам чувството, че са доста назад от Съединените щати в някои отношения. Знаете ли, че много от апартаментите, в които живеят служителите в посолството, нямат парно отопление и вода и тоалетните им не работят?

Бет и Тим я погледнаха с учудване.

— Мисля, че трябва да научим тези хора как да оправят тия неща.

На следващата сутрин Джери Дейвис каза:

— Не зная какво сте направили, но из апартаментите ни щъкат работници и оправят всичко повредено.

Мери се усмихна.

— Трябва просто да им говорите вежливо.

В края на едно от заседанията на персонала Майк Слейд й каза:

— Трябва да уважите с посещението си доста посолства. Добре ще е да започнете от днес.

Тя се отвърщаваше от тона му. А и това съвсем не беше негова работа. Началник на протокола бе Хариет Кругър, но тя днес отсъстваше.

Майк продължи:

— Важно е да правите своите посещения според приоритета на посолствата. Най-важно...

— ... е съветското посолство. Знам това.

— Бих ви посъветвал да...

— Господин Слейд, ако ми е необходима вашата помощ във връзка с работата ми тук, ще ви потърся.

Майк въздъхна дълбоко:

— Добре — и се изправи. — Както желаете, госпожо посланик.

След визитата ѝ в съветското посолство целият ѝ ден премина в разговори с един сенатор от Ню Йорк, който се интересуваше от вътрешната информация относно дисидентите, и със съветника по селскостопанските въпроси.

Тъкмо когато се канеше да си тръгне от кабинета, ѝ звънна Дороти Стоун:

— Търсят ви спешно по телефона, госпожо посланик. Джеймс Стикли от Вашингтон.

Мери вдигна телефона.

— Да, господин Стикли.

Гласът на Стикли прогърмя от другата страна на линията:

— Бихте ли ми обяснили, за бога, какво правите?

— Аз... не знам какво имате предвид.

— *Очевидно не знаете.* Държавният секретар току-що получи официален протест от посланика на Габон относно вашето поведение.

— Един момент, ако обичате — отговори Мери. — Има някаква грешка. Та аз дори не съм разговаряла с посланика на Габон.

— Точно така — отсече Стикли. — Но сте разговаряли с посланика на Съветския съюз.

— Да, така е. Тази сутрин направих официалното си посещение, което се изисква от дипломатическия протокол.

— Не знаете ли, че приоритетът на чуждите посолства се определя според датата на представяне на техните акредитивни писма?

— Да, но...

— За ваша информация в Румъния посолството на Габон е първо, това на Естония е последно, а между двете има още около седемдесет посолства. Имате ли някакви въпроси?

— Не, господине. Съжалявам, ако...

— Ако обичате, погрижете се това да не се повтаря повече.

Когато Майк Слейд научи, влезе в кабинета на Мери.

— Опитях се да ви предупредя.

— Господин Слейд...

— Такива неща се взимат много на сериозно в дипломацията. Още през 1661 година придружителите на посланика на Испания в Лондон нападнали каретата на френския посланик, убили ездача, натупали кочияша, осакатили два от конете само и само каретата на испанския посланик да може да пристигне първа. Предлагам ви да изпратите писмо за извинение.

Мери знаеше какво ще яде на вечеря. Гарга. Безпокоеше се от коментарите, които продължаваше да чува, че тя и децата се ползват с доста голяма популярност в пресата.

— Има дори една статия за вас тримата в „Правда“.

Около полунощ Мери телефонира на Стантън Роджърс. Работният му ден тъкмо трябваше да е започнал. Той веднага отговори.

— Как е моята любима посланичка?

— Благодаря, добре съм. Как си, Стан?

— Като изключим четиридесет и осем часовия ми работен ден, не мога да се оплача. Да си призная, радвам се на всяка минута от него. Ти как се оправяш? Имаш ли проблеми? Мога ли да ти помогна с нещо?

— Всъщност не бих казала проблем. Любопитна съм да разбере нещо. — Тя замълча, търсейки най-точните думи, за да я разбере той правилно. — Сигурно си видял снимката ми с децата в „Правда“ миналата седмица?

— Да, чудесна е! — възкликна Стантън Роджърс. — Най-последнихме и до тях.

— И другите ли посланици се радват на популярност като моята?

— Честно казано, не. Но президентът реши, че ти трябва да станеш популярна, Мери. Ти си имиджът на Америка. Президентът Елисън точно това имаше предвид, когато каза, че търси точно обратното на „ужасния американец“. Намерихме те и възнамеряваме да се фукаме с теб. Искаме целият свят да получи хубава представа за най-доброто в нашата страна.

— Аз... аз наистина съм поласкана.

— Продължавай да работиш все така добре.

Размениха си още няколко любезности и си казаха довиждане.

Значи зад всичко това стои президентът, мислеше си Мери. Затова ме направиха толкова популярна!

Отвътре затворът „Иван Стелян“ беше още по-злокобен, отколкото отвън. Коридорите бяха тесни, боядисани в тъмносиво. На долния етаж имаше безброй претъпкани със затворници килии с черни решетки, опасани малко по-нависоко от метална платформа, по която дежуреха униформени пазачи, въоръжени с картечници. От килиите се носеше отвратителна воня.

Един пазач заведе Мери до стаята за посетители в задния край на затвора.

— Тя е вътре. Имате на разположение десет минути.

— Благодаря ви.

Мери влезе и вратата се затръшна след нея.

Хана Мърфи седеше на малка олющена маса. Беше с белезници и затворнически дрехи. Еди Молц бе казал, че е красива деветнайсетгодишна студентка. Изглеждаше с десет години по-стара. Лицето ѝ бе бледо и изтощено, а очите червени и подути. Косата ѝ бе разчорлена.

— Здравей! — каза Мери. — Аз съм посланикът на Америка.

Хана Мърфи я погледна и се разхлипа. Мери я прегърна и започна да я успокоява.

— Недей! Всичко ще се оправи.

— Не, няма — простена момичето. — Другата седмица ще ме съдят. Ще умра, ако трябва да остана на това място пет години. Ще умра!

Мери я задържа за момент в ръцете си.

— Добре, разкажи ми какво се случи.

Хана Мърфи си пое дълбоко дъх и след малко каза:

— Запознах се с този човек — той е румънец... А аз бях самотна... Беше мил с мене и ние... ние правехме любов. Една приятелка ми даде няколко листа марихуана. Разделих си едно с него. Отново правехме любов и аз заспах. Когато се събудих на сутринта, него го нямаше, но беше пристигнала полицията. Бях гола. Те... те стояха и ме гледаха, докато се обличах, и ме доведоха в тая адска

дупка. — Тя поклати глава безпомощно. — Казаха ми, че ме очакват пет години затвор.

— Ще се опитам да направя нещо.

Мери се сети за това, което Лукас Янклоф ѝ бе казал на тръгване за затвора: „Нищо не можете да направите за нея, госпожо посланик. И преди сме опитвали. Стандартната присъда за чужденец е пет години. Ако беше румънка, можеха да ѝ дадат и доживотна присъда“.

Мери погледна Хана Мърфи и каза:

— Ще направя всичко, което е в моите правомощия, за да ти помогна.

Мери бе прегледала официалния доклад на полицията за арестуването на Хана Мърфи. Той бе подписан от капитан Аурел Истрасе, шеф на Секуритате. Докладът бе кратък, но нямаше никакво съмнение, че момичето е виновно. *Трябва да намеря друг начин*, помисли си Мери. *Аурел Истрасе*. Името ѝ звучеше познато. Спомни си папката с поверителните досиета, която Джеймс Стикли ѝ показва във Вашингтон. Там имаше нещо за капитан Истрасе. Нещо за... Да, сети се.

Мери си уговори среща с капитана за следващата сутрин.

„Губите си времето — каза ѝ Майк Слейд рязко. — Истрасе е твърд като канара. Не може да се помръдне.“

Аурел Истрасе беше нисък, смугъл мъж с набръчкано лице, лъскаво плешиво теме и потъмнели зъби. Някой му бе чупил носа и той бе заздравял накриво. Истрасе дойде в посолството за уговорената среща. Беше любопитен да види американския посланик.

— Искали сте да говорите с мен, госпожо посланик.

— Да. Благодаря, че дойдохте. Искам да обсъдим случая Хана Мърфи.

— А, да. Пласьорката на наркотици. Нашите закони са много строги за хората, които се занимават с продажба на наркотици. Те отиват в затвора.

— Чудесно — каза Мери, — радвам се да чуя това. Иска ми се нашите закони в това отношение да бъдат още по-строги.

Истрасе я гледаше учудено.

— Тогава сте на едно и също мнение с мен.

— Абсолютно. Всеки, който продава наркотици, си заслужава затвора. Но Хана Мърфи не е продавала наркотици. Тя е предложила да даде марихуана на любовника си.

— Това е същото. Ако...

— Не съвсем, капитане. Нейният любовник е бил лейтенант от вашата полиция. Той също е пушил марихуана. Наказали ли са го?

— Защо трябва да го наказват? Той просто е събирал доказателства за едно криминално престъпление.

— Вашият лейтенант има жена и три деца.

Капитан Истрасе се намръщи.

— Да. Американката го е подмамила в леглото си.

— Капитане, Хана Мърфи е деветнайсетгодишна студентка. Вашият лейтенант е на четиридесет и три. Кажете ми сега кой кого е подмамил?

— Възрастта няма нищо общо с това — каза капитанът заядливо.

— Жената на лейтенанта знае ли за авантюрата на съпруга си?

Капитан Истрасе ококори очи.

— Защо трябва да знае?

— Защото това ми изглежда като чиста клопка. Мисля, че трябва да направим този случай публично достояние. Международната преса ще се впечатли много.

— Няма да има никакъв смисъл от това — каза той.

И тя хвърли коза си:

— Защото по чиста случайност лейтенантът е ваш зет, нали?

— Съвсем не! — отговори капитанът доста троснато. — Искам просто справедливостта да възтържествува.

— И аз това искам — увери го Мери.

От досиетата тя бе разбрала, че зетят се е специализирал в приятеляването с млади туристи — както от мъжки, така и от женски пол, — след което преспива с тях, предлага им места, където да търгуват на черно или да купуват наркотик, а после ги издава на полицията.

Мери продължи, но тонът ѝ вече звучеше помирително:

— Не виждам никакъв смисъл дъщеря ви да научи за поведението на съпруга си. Мисля, че за всички ни ще бъде най-добре, ако вие тихомълком освободите Хана Мърфи от затвора, а аз я изпратя незабавно в Щатите. Какво ще кажете за това, капитане?

Той седеше и обмисляше ситуацията и по всичко личеше, че бе силно разгневен.

— Вие сте много интересна жена — каза той най-после.

— Благодаря ви. Вие пък сте много интересен мъж. Очаквам госпожица Мърфи днес следобед в кабинета си. Ще се погрижа да отлети от Букурещ с първия самолет.

Той сви рамене и каза:

— Ще използвам, доколкото мога, слабото си влияние.

— Вярвам, че ще го направите, капитан Истрасе. Благодаря.

На следващата сутрин благодарната Хана Мърфи летеше към дома си.

— Как го постигнахте? — попита Майк Слейд, все още невярващ на очите си.

— Послушах съвета ви. Очаровах го.

В деня, в който Бет и Тим трябваше да тръгнат на училище, на Мери ѝ се обади в пет часа сутринта от посолството, че е пристигнала телеграма, изискваща незабавен отговор. Така започна този дълъг и изнурителен ден и когато Мери се върна в резиденцията, вече минаваше седем вечерта. Децата я чакаха.

— Е, как е училището? — попита Мери.

— Харесва ми — отговори Бет. — Знаеш ли, че там учат деца от повече от двадесет и две страни? Един симпатичен италианец ме зяпаше през целия ден. Чудесно училище!

— Имат много хубава научна лаборатория — добави Тим. — Утре ще правим дисекция на румънски жаби.

— Толкова е странно! — каза Бет. — Всички говорят английски с такъв смешен акцент.

— Запомнете следното — каза им Мери, — когато някой има акцент, това означава, че той знае един език повече от вас. Е, радвам се, че не сте имали проблеми.

— Не, никакви. Майк се погрижи за нас — каза Бет.

— Кой?

— Господин Слейд. Той ни каза да му викаме Майк.

— Какво общо има Майк Слейд с вашето ходене на училище?

— Той не ти ли каза? Взе ни с колата си и ни закара на училище. Там ни представи на учителите. Познава всички.

— Познава и доста от децата — добави Тим — и ни представи и на тях. Всички го харесват. Много е мил.

Малко повече, отколкото трябва, помисли Мери.

На другата сутрин, когато Майк влезе в кабинета на Мери, тя се обърна към него:

— Разбрах, че вчера сте закарали Бет и Тим на училище.

Той кимна:

— За младите е трудно да се приспособят в една чужда страна. Добри деца са.

Дали е имал деца? Неочаквано Мери осъзна колко малко неща знаеше за личния живот на Майк Слейд. *Може би така е по-добре, си каза тя. Решил е да се погрижи да се проваля.*

Но тя бе решила да успее.

В събота следобед Мери заведе децата в частния Клуб на дипломатите, където се събираха членове на дипломацията, за да си побъбрят. Когато внезапно погледна към двора, видя, че Майк Слейд пиеше с някаква жена. Жената се обърна и Мери разпозна Дороти Стоун. Бе страшно шокирана. През главата ѝ мина мисълта, че секретарката ѝ е съучастничка на врага. Чудеше се колко ли близки са Дороти и Майк Слейд. *Трябва да внимавам и да не ѝ се доверявам много, помисли си Мери. Нито пък на когото и да е друго.*

На една от масите седеше съвсем сама Хариет Кругър. Мери се приближи.

— Имате ли нещо против да седна при вас?

— Напротив, много ще ми е приятно. — Хариет извади пакет американски цигари. — Искате ли цигара?

— Не, благодаря, не пуша.

— Човек не може да живее в тази страна без цигари — каза Хариет.

— Не ви разбирам.

— Пакетите „Кент“, стомилиметрови, движат цялата икономика тук. В буквалния смисъл на думата, повярвайте ми. Ако искате да отидете на лекар, трябва да дадете цигари на сестрата. Ако искате месо от месаря, ако ви трябва монтьор за автомобила или пък електромонтьор да ви оправи осветлението — просто ги подкупвате с цигари. Имах една приятелка италианка, която се нуждаеше от операция. Трябваше да даде подкуп на медицинската сестра, за да я обръсне с нов бръснач преди операцията, трябваше да бутне рушвети и на другите сестри, за да ѝ сменят превръзките с нови след почистване на раната.

— Но, защо...

Хариет Кругър отговори:

— В Румъния не достигат превързочни материали и всякакви други медикаменти. Така е навсякъде в страните от съветския лагер. Миналата седмица в Източна Германия се развихри епидемия от ботулизъм. Трябваше да се снабдяват с антисерум от Запада.

— А хората няма как да се оплачат — добави Мери.

— О, съвсем не. Те си имат начини. Не сте ли чували за Була?

— Не, не съм.

— Това е митичен герой, когото румънците използват, за да облекчат напрежението си. Имат един виц, в който се разказва за това, как един ден хората чакали на опашка за месо, а опашката едва помръдвала от време на време. След пет часа чакане Була побеснял и казал: „Отивам в двореца, за да убия Йонеску!“ След два часа се върнал на опашката и приятелите му го попитали: „Какво стана, уби ли го“. Була им отговорил: „Не, и там имаше голяма опашка“.

Мери се засмя.

Харriet Кругър каза:

— Знаете ли какво най-много върви на тукашния черен пазар? Нашите видеокасетофони.

— Обичат ли да гледат американски филми?

— Не, интересуват се от рекламите. Вещи, които за нас са съществена необходимост, без които не можем — перални, прахосмукачки, коли, телевизори — не са им във възможностите. Те са просто очаровани от тях. А като пуснат филм, отиват в тоалетната.

Мери вдигна погледа си точно навреме и видя Майк Слейд и Дороти Стоун да излизат от клуба. Чудеше се къде ли отиват.

Вечерта Мери се прибра в резиденцията след дългия и тежък ден. Единственото нещо, което ѝ се искаше да направи, бе да се изкъпе, да се преоблече и да отметне в календара още един работен ден. В посолството нямаше свободна минута и никога не ѝ оставаше време да бъде сама със себе си. Но скоро разбра, че и в резиденцията е същото. Където ѝ да отидеше, навсякъде срещаше някого от обслужващия персонал и тя с голяма тревога си мислеше, че я шпионират.

Една нощ се събуди към два часа и слезе в кухнята. Тъкмо когато отваряше хладилника, чу някакъв шум. Обърна се и видя Михай,

иконома, по халат, и Росица, Делия и Кармен.

— Какво ще желаете, госпожо? — попита Михай.

— Нищо — отвърна Мери. — Исках просто да похапна нещо.

Главният готвач Козма влезе и каза:

— Госпожо, трябваше просто да ми кажете, че сте гладна, и аз щях да ви приготвя нещо — а в гласа му се долавяше обида.

В очите на всички се четеше укор.

— Всъщност, като си помисля, не ми се яде. Благодаря — каза Мери и забърза към стаята си.

На следващия ден разказа на децата за случилото се.

— Знаете ли — обърна се тя към Тим и Бет, — почувствах се като съпругата в „Ребека“.

— Какво е това „Ребека“? — попита Бет.

— Това е една чудесна книга, която трябва да прочетеш след време.

Мери влезе в кабинета си, където я чакаше Майк Слейд.

— Едно от момчетата е болно и няма да е зле да го видите — каза той.

Поведе я към един от малките кабинети надолу по коридора. Войникът лежеше на кушетката, пребледнял и стенещ от болка.

— Какво ви е? — попита Мери.

— Мисля, че е апандиситът ми.

— Тогава трябва веднага да го откараме в болница.

Майк се обърна и я погледна:

— Но не тука.

— Какво искате да кажете?

— Трябва да го изпратим с някой самолет или до Рим, или до Цюрих.

— Но това е глупаво — отговори Мери троснато, а после продължи шепнешком, за да не я чуе момчето. — Не виждате ли колко е зле?

— Глупаво или не, никой служител в американското посолство не е влизал в болница в страните зад желязната завеса.

— Но, защо...?

— Защото сме уязвими. Така бихме попаднали в ръцете на румънското правителство и на Секуритате. Може да ни упоят с етер или да ни дадат голяма доза скополамин и тогава ще могат да измъкнат всякаква информация от нас. Това е едно от основните правила на Държавния департамент. Ще го прехвърлим някъде другаде.

— Защо нямаме свой лекар в посолството?

— Защото ние сме посолство трета категория. Нямаме бюджет за собствен лекар. Изпращат американски лекар, за да ни прегледа на всеки три месеца. В останалото време си имаме един фелдшер за леки травми и слаби болки. — Майк отиде до едно от бюрата и взе лист хартия. — Разпишете само това и той ще излети незабавно. Ще уредя специален самолет.

— Много добре — Мери се подписа на листа. Приблужи се до младия войник и му стисна ръката. — Ще се оправите, ще видите, че ще се оправите — каза му тя нежно.

Два часа по-късно войникът вече летеше за Цюрих.

Когато на другия ден Мери попита Майк Слейд как е момчето, той вдигна рамене и каза с безразличие: „Оперирали са го. Ще се оправи“.

Какъв студен човек, помисли си Мери. Чудя се дали изобщо нещо може да го развълнува.

Колкото и рано да пристигаше Мери в посолството, Майк Слейд винаги беше там преди нея. Тя го виждаше рядко на партитата в посолството и имаше чувството, че всяка вечер той си има свои развлечения.

Непрекъснато я изненадваше с нещо. Един следобед Мери се съгласи Флориан да заведе Бет и Тим да карат зимни кърки в парка „Флоряска“. Мери си тръгна рано, за да отиде и тя там, и когато пристигна, видя Майк Слейд с децата. Тримата се пързалиха и по всичко личеше, че се забавляват добре. Той търпеливо ги учеше да правят осморки на леда.

Трябва да предупредя децата за него, помисли си Мери. Но не й беше много ясно за какво точно да ги предупреди.

Когато на другата сутрин Мери пристигна в посолството, Майк Слейд веднага влезе в кабинета й:

— След два часа пристига делегация на Конгреса. Помислих си, че...

— Делегация ли?

— Четирима сенатори със съпругите си и своите помощници. Ще искат да се видят с вас. Ще уговоря среща с президента Йонеску и ще говоря с Хариет да се погрижи да им покаже забележителностите на града и да ги разведе по магазините.

— Благодаря.

— Ще пийнете ли от моето кафе? Искам да кажа, от това, което сам си варя.

— С удоволствие.

Тя го проследи с поглед, докато той отиваше в кабинета си през вътрешната врата. Странен човек. Груб, недолялан и в същото време беше толкова внимателен към Бет и Тим.

Когато се върна с две чашки кафе, Мери го попита:

— Имате ли деца?

Въпросът й завари Майк Слейд неподготвен.

— Имам двама сина.

— Къде?...

— Дадоха правата за отглеждането им на бившата ми съпруга — каза той и рязко смени темата. — Трябва да се погрижа да уредя срещата с Йонеску.

Кафето бе превъзходно. По-късно Мери щеше да се сети, че именно в този ден тя установи, че сутрешното кафе с Майк Слейд се бе превърнало в ритуал.

* * *

Ейнджъл я взе вечерта от Ла Бока — близо до брега, където бе застанала с другите putas^[1], облечена с прилепнала по нея блузка и дънки, изрязани на бедрата така, че да се подава част от стоката ѝ. Изглеждаше на не повече от петнайсет години. Не беше красива, но това нямаше значение за Ейнджъл.

— Vamonos, querida.^[2] Ще се позабавляваме.

Момичето живееше наблизко в малък евтин апартамент, който се състоеше само от една стая, в която имаше легло, два стола, лампа и мивка.

— Съблечи се, estrelita^[3]. Искам да те видя гола.

Момичето се колебаеше. У Ейнджъл имаше нещо, което я плашеше. Но днес не ѝ вървеше, а трябваше да занесе пари на Пийп, иначе знаеше, че ще яде бой. Започна бавно да се съблича.

Ейнджъл стоеше и я наблюдаваше. Тя смъкна блузката и дънките. Отдолу нямаше нищо. Тялото ѝ бе бледо и хилаво.

— Остани с обувките. Ела и застани на колене.

Момичето се подчини.

— Сега искам да направиш ей това.

Тя слушаше и гледаше с ужас.

— Никога не съм...

Ейнджъл я ритна в главата. Тя се строполи на земята и застена от болка. Ейнджъл я вдигна за косата и я метна на леглото. Тя започна да крещи, а Ейнджъл я зашлеви силно по лицето. Тя отново извика.

— Добре — каза Ейнджъл, — харесва ми да те слушам как крещиш.

Със силно стиснат юмрук я цапна по носа и той се счупи. Когато Ейнджъл свърши с нея тридесет минути по-късно, тя лежеше на леглото в безсъзнание. Ейнджъл се усмихна, като гледаше покритото ѝ с рани тяло, и хвърли няколко песос на леглото.

— Gracias.^[4]

* * *

Мери прекарваше всяка свободна минута с децата. Разгледаха много забележителности на града. Посетиха десетина музея и стари църкви, но за децата най-интересно беше пътуването до Брашов, където видяха замък на Дракула, разположен в сърцето на Трансилвания, на около сто и петдесет километра от Букурещ.

— Графът в действителност е бил принц — обясни им Флориан по пътя дотам. — Принц Влад Терез. Бил е велик герой, който спрял нашествието на турците.

— Мислех си, че е обичал само да смуче кръв и да убива хора — каза Тим.

Флориан кимна с глава.

— Да. За съжаление след войната Влад бил обзет от жажда за власт. Станал диктатор и започнал да набива враговете си на колове. Брам Стокър написа книга по тази легенда. Глупава книга, но тя направи чудеса за туризма.

Замъкът бе огромен, построен от камък високо в планината. Всички много се измориха, докато се изкачат по стръмните каменни стълби. Влязоха в една стая с нисък таван, в която имаше пушки и други старинни предмети.

— Ето тук граф Дракула убивал жертвите си и пиел кръвта им — разказваше гидът с гробовен глас.

Стаята беше влажна и зловеща. Някаква паяжина се замота по лицето на Тим.

— От нищо не ме е страх — каза той на майка си, — но хайде да излизаме оттук.

На всеки шест седмици самолет С-130 от американските военновъздушни сили се приземяваше на малко летище в околностите на Букурещ. Самолетът докарваше храна и луксозни неща, които не можеха да се намерят в Букурещ и които членовете на американското посолство си поръчваха чрез военния комисар във Франкфурт.

Една сутрин, докато Мери и Майк Слейд си пиеха кафето, Майк каза:

— Днес пристига нашият комисарски самолет. Защо не дойдете с мен до летището?

Мери понечи да откаже. Имаше прекалено много работа, а и това ѝ се струваше съвсем излишно. Но все пак Майк Слейд не беше човек, който обича да си губи времето. Любопитството ѝ надделя.

— Добре.

По пътя за летището обсъждаха различни служебни въпроси, които трябваше да се решават. Разговорът вървеше сухо и вяло.

Когато пристигнаха, въоръжен сержант от охраната отвори една врата, за да мине лимузината. Десет минути по-късно видяха как се приземи въпросният С-130.

Зад оградата покрай летището се бяха събрали стотици румънци. Те гледаха с гладни очи как екипажът разтоварва самолета.

— Какво правят тези хора тук?

— Мечтаят. Гледат неща, някои от които никога не ще могат да си купят. Знаят, че получаваме качествено месо, сапун и парфюми. Винаги когато самолетът се приземява, тук има тълпа. Информацията като че ли се предава по някаква загадъчна жица под земята.

Мери огледа алчните лица зад оградата.

— Но това е невероятно!

— Този самолет за тях е символ. Той не е просто товарен самолет, той е символ на една свободна държава, която се грижи за своите граждани.

Мери се обърна и го погледна.

— Защо ме доведохте тук?

— Защото не искам президентът Йонеску да ви замае главата. Това тук е истинската Румъния.

Всяка сутрин, когато Мери идваше на работа, пред вратата на консулския отдел на посолството чакаха дълги опашки от хора. Порано просто си мислеше, че проблемите на тези хора са нищожни и те се надяват, че консултът ще ги разреши. Но тази сутрин тя се приближи до прозореца, за да ги разгледа по-добре, и изражението на лицата им я накара да отиде в кабинета на Майк.

— Какви са всички тези хора на опашката отвън?

Майк се приближи с нея до прозореца.

— Повечето от тях са румънски евреи. Чакаат, за да подадат молби за визи.

— Но нали в Букурещ има посолство на Израел? Защо не отидат там?

— Поради две причини — започна да ѝ обяснява Майк. — Първо, те смятат, че правителството на Съединените щати има по-големи възможности, отколкото израелското, да им помогне да отидат в Израел. И второ, мислят си, че ако дойдат при нас, възможностите на румънските служби за сигурност да разберат истинските им намерения са ограничени. Разбира се, грешат. — И той посочи навън. — В онзи блок точно срещу посолството има няколко апартамента, пълни с техни агенти и всякаква фотографска техника, с която снимат всеки, който влиза и излиза от посолството.

— Но това е ужасно!

— Това е тяхната игра. Когато някое еврейско семейство поиска виза за емиграция, всички загубват разрешителното си за работа и ги изхвърлят от апартаментите им. Инструктират съседите да не им оказват никаква помощ. След това хората трябва да чакат три-четири години, преди правителството да им отговори дали ще получат документи за излизане, но отговорът обикновено е „не“.

— Не можем ли да направим нещо за тях?

— Непрекъснато правим опити, но на Йонеску му харесва да си играе на „котка и мишка“ с евреите. Малцина са тези, на които разрешават да напуснат страната.

Мери отново погледна лицата на хората отвън — по тях се четеше дълбока безнадеждност.

— Трябва да има някакъв начин — каза тя.

— Не се разстройвайте — посъветва я Майк.

Разликата в часовото време между двете страни се оказа много изтощителна за Мери. Когато във Вашингтон беше ден, в Букурещ беше полунощ и сънят на Мери постоянно бе прекъсван от пристигащи телеграми и телефонни обаждания в три или четири часа през нощта. Всеки път, когато пристигнеше някоя нощна телеграма, дежурният в посолството се обаждаше на дежурния в резиденцията, а той на свой ред изпращаше някой подчинен, за да събуди Мери. След като се разсънеше, тя не можеше вече да заспи до сутринта.

Тук е доста вълнуващо, Едуард. Аз все още си мисля, че наистина мога да променя нещо. Както и да е, поне се опитвам. Не бих понесла да се проваля. Всички разчитат на мене. Как ми се иска сега да си до мен и да ми кажеш: „Можеш да го направиш, мое голямо момиче“. Толкова много ми липсваш. Чуваш ли ме, Едуард? Дали не си някъде наоколо, без да мога да те виждам? Понякога това, че не знам отговора на този въпрос, ме подлудява.

Пиеха сутрешното си кафе.

— Има един проблем — започна Майк Слейд.

— Какъв?

— Делегация от десетина румънски църковни служители иска да се срещне с вас. Някаква църква от Юта ги е поканила на гости. Румънското правителство обаче не желае да им издаде изходни визи.

— Защо?

— Малко са румънците, които успяват да получат разрешение да напуснат страната. Има един виц, в който се разказва за деня, когато Йонеску дошъл на власт. Той отишъл в източното крило на двореца и видял изгрева на слънцето. „Добро утро, другарю Слънце“, — казал Йонеску. „Добро утро — отговорило Слънцето, — всички сме много радостни, че вие станяхте новият държавен глава на Румъния.“ Същата вечер Йонеску отишъл в западното крило на двореца, за да види залеза на слънцето. „Добър вечер, другарю Слънце“ — казал той. Слънцето не отговорило. „Сутринта бе толкова любезно с мен, а защо сега изобщо не искаш да ми отговаряш?“ „Сега съм на Запад — казало Слънцето, — така че върви по дяволите!“

Йонеску се страхува да не би, след като напуснат страната, тези църковни представители да кажат на правителството да върви по дяволите.

— Ще разговарям с външния министър и ще се опитам да направя нещо.

Майк се изправи.

— Обичате ли народни танци? — попита той.

— Защо?

— Довечера има премиера на една румънска танцова трупа. Казват, че са много добри. Искате ли да ги видите?

Мери се стъписа от изненада. Последното нещо, което очакваше от Майк, бе покана да излязат някъде заедно. А сега, за още по-голямо свое учудване, тя отговори:

— Да.

— Добре. — Майк ѝ подаде малък плик. — Вътре има три билета. Можете да заведете Бет и Тим. Това е реверанс от румънското правителство. Изпращат ни билети за почти всички свои премиери.

Мери стоеше с почервеняло от яд лице и се чувстваше като пълна глупачка.

— Благодаря — каза тя рязко и сдържано.

— Ще изпратя Флориан да ви вземе в осем часа.

На Бет и на Тим не им се ходеше на премиерата. Бет бе поканила един свой съученик на вечеря.

— Италианският ми приятел, нали ти казах за него? — каза Бет.

— Да си призная, никога не съм си падал по народните танци — добави Тим.

Мери се засмя.

— Добре, добре. Този път ще ви пусна на свобода.

Тя се питаше дали и децата бяха така самотни като нея. Чудеше се кого би могла да покани за компания. През главата ѝ преминаха полковник Маккини, Джери Дейвис, Хариет Кругър. С никого не ѝ се искаше да отиде. *Ще отида сама*, реши тя.

Флориан вече чакаше, когато тя излезе.

— Добър вечер, госпожо посланик — той се поклони и ѝ отвори вратата.

— Тази вечер изглеждаш много весел, Флориан.

Той се засмя:

— Винаги съм весел, госпожо. — Той затвори вратата и седна зад волана. — Ние, румънците, си имаме една поговорка: „Целуни ръката, която не можеш да захапеш“.

Мери реши да се възползва от възможността.

— Щастлив ли си тук, Флориан?

Той я погледна въпросително в огледалото.

— Отговорът на официалната линия на партията ли искате да чуете, госпожо посланик, или истинския отговор?

— Истината, ако обичаш.

— Биха могли да ме застрелят за това, което ще кажа, но нито един румънец не е щастлив тук. Само чужденците. Вие сте свободни да идвате и да си отивате, когато си поискате. А ние сме затворници. Тук всичко не достига. — Тъкмо минаваха покрай една дълга опашка пред някаква месарница. — Вижте онези хора. Ще чакат три-четири часа на опашка, за да си купят една-две агнешки пържоли, а половината ще си тръгнат разочаровани, защото месото няма да стигне за тях. Така е и за всичко останало. А знаете ли колко резиденции има Йонеску? Дванайсет! Возил съм много румънски висшестоящи дотам. Всяка една от тях е като палат. А в същото време в един малък апартамент са принудени да живеят по три-четири семейства, и то без парно. — Флориан изведнъж спря да говори, сякаш го хвана страх, че е казал прекалено много. — Няма да ме издадете, нали? Моля ви!

— Разбира се, че няма.

— Благодаря ви. Много ще ми бъде тъжно, ако съпругата ми остане вдовица. Тя е доста млада. Освен това е еврейка. Тук съществува и тъй нареченият антисемитски проблем.

Мери знаеше вече за него.

— Имаме един виц за магазин, на който обещали да докарат пресни яйца. В пет часа сутринта пред него вече имало дълга опашка от хора, а навън бил страшен студ. В осем часа яйцата все още ги нямало, а опашката била станала още по-дълга. Собственикът казал: „Няма да стигнат за всички. Евреите да си ходят“. Станало два часът следобед, а яйцата все ги нямало, само дето опашката вече била

километрична. Тогава собственикът казал: „Тези, които не са членове на партията, да си ходят“. В полунощ опашката все още чакала на студа, а яйцата все не идвали. Собственикът най-последно затворил магазина и казал: „Нищо не се е променило. Евреите винаги са получавали най-хубавото от всичко“.

Мери не знаеше да се смее ли, или да плаче. *Но аз ще направя нещо за тези хора*, обеща тя пред себе си.

Фолклорният театър се намирал на „Рапсодия Романа“ — оживена улица, осяна с множество малки сергии за цветя, пластмасови чехли, блузи и химикалки. Залата беше малка, с богата орнаментална украса, спомен от по-щастливи дни. Самото представление бе скучно, костюмите — ярки до безвкусица, а танцьорите бяха доста схванати и тромави. Програмата ѝ се стори безкрайно дълга и когато най-последно свърши, Мери с облекчение излезе навън в свежата вечер. Флориан я чакаше до лимузината пред театъра.

— За съжаление ще се забавим, госпожо посланик. Спука се гума. А някой е откраднал резервната. Изпратих да докарат друга. Ще пристигне до един час. Искате ли да изчакате в колата?

Мери вдигна поглед към пълната луна, светеща на небето. Вечерта беше свежа и ясна. Сети се, че откакто бе пристигнала, не се бе разхождала по улиците на Букурещ. И внезапно реши:

— Ще се прибера пеша.

— Да, вечерта е чудесна за разходка.

Мери се обърна и закрачи надолу по улицата към централния площад. Букурещ беше очарователен, екзотичен град. По ъглите на улиците имаше странни надписи: *Tufen... Gospodina... Chimice...*

Тя вървеше бавно по булевард „Мосилор“, а после свърна към „Росети“, където се движеха жълтокафеникави тролеи, претъпкани с хора. Дори в тези късни часове повечето магазини все още работеха и пред всички имаше опашки. В кафенетата сервираха *gogoase* — вкусни румънски понички. Тротоарите бяха задръстени от закъснели купувачи, които носеха своите пазарски мрежи. Стори ѝ се, че хората бяха зловещо тихи. Като че ли всички бяха вперили очи в нея, особено жените, които със завист оглеждаха дрехите ѝ. Тя ускори ход.

Когато стигна до ъгъла на Каля Виктория, Мери спря, чудейки се накъде да тръгне.

Обърна се към един от минувачите:

— Извинете, бихте ли ми казали как да стигна до...

Той я стрелна с очи, в които се четеше страх, и бързо отмина.

Забранено им е да говорят с чужденци, сети се Мери.

Как да се върне? Опита се да си спомни пътя, по който бяха минали с Флориан на идване. Струваше ѝ се, че резиденцията трябва да е някъде на изток. Тръгна натам и скоро се озова на малка странична уличка, при това доста тъмна. В далечината се виждаше широк, ярко осветен булевард. *Може би там ще има таксита*, помисли Мери с облекчение.

Зад себе си чу тежки стъпки и неволно се обърна. Някакъв едър мъж с шлифер се приближаваше бързо към нея. Мери ускори хода си.

— Извинете — извика мъжът на английски със силен румънски акцент, — изгубихте ли се?

Тя почувства дълбоко облекчение. Навярно е полицай. Може би я бе последвал, за да е сигурен, че няма да ѝ се случи нищо лошо.

— Да — отвърна Мери с благодарност — искам да се върна в...

Внезапно зад гърба ѝ се чу силен рев на мотор от кола, която се приближаваше към нея с бясна скорост. Изведнъж спирачките изсвириха и колата спря. Пешеходецът с шлифера я сграбчи. Лъхна я на спарена пот и дебелите му пръсти стиснаха до болка китките ѝ. Той я заблъска към отворената врата на автомобила. Мери се мъчеше да се отскубне.

— Влизай вътре! — избоботи дрезгаво мъжът.

— Не! — започна да крещи тя. — Помощ! Помогнете ми.

От другата страна на улицата някой извика и една фигура се затича към тях. Мъжът спря, чудейки се какво да направи.

— Пуснете я! — изкрещя непознатият.

Той сграбчи мъжа с шлифера и го откъсна от Мери. Тя разбра, че е свободна. Мъжът зад волана изскочи от колата и се притече на помощ на своя съучастник.

В далечината се чу рев на приближаваща се сирена. Мъжът с шлифера извика нещо на приятеля си, двамата се метнаха в автомобила и потеглиха светкавично.

Синьо-бяла кола с надпис „Милиция“ отстрани и със син буркан на купето спря пред Мери. От нея излязоха двама мъже в униформа.

— Добре ли сте? — запита на румънски единият, а после продължи на развален английски: — Какво стана?

— Двама... те... те се о-опитаха да ме набутат в колата. Ако... ако не беше този господин... — тя се обърна. Непознатият бе изчезнал.

[1] Проститутки (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Да тръгваме, скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Звездичке (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

През цялата нощ бе неспокойна. Сънуваше, че се бори с мъжете, за да избяга от тях, будеше се, изпаднала в паника, пак заспиваше и отново се събуждаше. Сцената се появяваше пред очите ѝ отново и отново: неочакваните стъпки зад гърба ѝ; колата, която спира до нея; мъжът, който се опитва да я набути вътре. Дали знаеха коя е тя? Или просто се опитваха да ограбят една случайна туристка, облечена във вносни дрехи?

Когато Мери пристигна в кабинета си, Майк Слейд я чакаше. Донесе две чаши кафе и седна срещу бюрото ѝ.

— Как беше представлението? — попита той.

— Добре.

Това, което се бе случило след това, не беше негова работа.

— Много ли ви удариха?

Тя го погледна изненадана.

— Какво?

Той продължи търпеливо:

— Много ли ви удариха, когато се опитваха да ви отвлекат?

— Аз... как разбрахте за това?

Гласът му прозвуча иронично:

— Госпожо посланик, Румъния е една голяма, известна тайна. Не можете дори да се изкъпете, без някой да разбере. Не е било много умно да тръгнете сама на разходка.

— Сега го осъзнавам — отвърна Мери студено. — Повече няма да се повтори.

— Добре — тонът му бе рязък. — Мъжът успя ли да ви вземе нещо?

— Не.

Той се намръщи.

— Не виждам никакъв смисъл. Ако са искали палтото или чантата ви, можеха да ви ги вземат на улицата. След като са се опитали

да ви вкарат в колата, значи е било опит за отвличане.

— Кой би искал да ме отвлече?

— Малко вероятно е да са хората на Йонеску. Сега той гледа да не разклаща кораба. Сигурно е някоя дисидентска групировка.

— Или навярно мошеници, които са искали да получат откуп за мен?

— В тази страна не отвличат за откуп. Ако хванат някого за такова нещо, дори няма да го изправят пред съда. Направо ще го разстрелят. — Той отпи от кафето си.

— Мога ли да ви дам един съвет?

— Слушам ви.

— Идете си.

— Моля?

Майк Слейд остави чашата си на бюрото.

— Ще трябва само да изпратите молба за оставка, да съберете багажа си, да вземете децата и да се върнете в Канзас, където ще бъдете в безопасност.

Тя усети как кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Господин Слейд, сгреших. Това не е нито първата ми грешка, нито пък ще бъде последната. Но аз съм назначена на този пост от президента на Съединените щати и докато той не ме уволни, не желая вие или който и да е друг да ми казва да си отида у дома. — Тя се опитваше да говори спокойно. — Очаквам хората в това посолство да работят с мене, а не против мене. Ако това не е по силите ви, защо *вие* не си отидете у дома? — Тя трепереше от яд.

Майк Слейд се изправи.

— Ще се погрижа да ви донесат сутрешните доклади, госпожо посланик.

Цяла сутрин единствената тема на разговор в посолството бе опитът за нейното отвличане. *Как са разбрали всички?*, чудеше се Мери. *И как е разбрал Майк Слейд?* Искаше ѝ се да открие името на своя спасител, за да му благодари. От мимолетната среща с него бе останала с впечатление, че той е симпатичен мъж, вероятно на около четиридесет години, с рано посивяла коса. Имаше чужд акцент, може би френски. Ако беше турист, навярно вече бе напуснал страната.

В главата ѝ се въртеше една натрапчива мисъл и тя не можеше да се освободи от нея. Единственият човек, за когото знаеше, че иска да се отърве от нея, бе Майк Слейд. Дали не е организиран нападението той, за да я уплаши и накара да си тръгне? Беше ѝ дал билетите за представлението. Знаеше точно къде щеше да бъде.

Не можеше да избие от ума си тази мисъл.

Мери се чудеше да каже ли на децата за опита да я отвлекат. Накрая реши да не го прави. Не искаше да ги плаши. Просто трябваше да се погрижи те никога да не остават сами.

Тази вечер Мери трябваше да отиде във френското посолство на коктейл в чест на гостуваща френска пианистка. Бе много уморена и изнервена и готова да направи всичко, за да не отиде, но съзнаваше, че дипломатическата учтивост го изисква.

Изкъпа се и си облече вечерна рокля, но когато си взе обувките, видя, че единият ток се бе счупил. Позвъни на Кармен.

— Да, госпожо посланик?

— Кармен, моля те, занеси тази обувка на обуцар, ако обичаш.

— Разбира се, госпожо. Само това ли е?

— Да, благодаря.

Когато Мери пристигна във френското посолство, там вече имаше много гости. На входа я посрещна френският помощник — посланик, когото Мери познаваше от предишно посещение в посолството. Той хвана ръката ѝ и я целуна.

— Добър вечер, госпожо посланик. Толкова мило от ваша страна, че дойдохте.

— Беше много мило от ваша страна, че ме поканихте — отговори Мери.

И двамата се усмигнаха един другиму при размяната на тези нищо незначещи фрази.

— Позволете ми да ви заведе при посланика.

Той я придружи през залата, препълнена с познати лица, които срещаше вече седмици наред. Мери поздрави френския посланик и те размениха обичайните любезности.

— Мадам Дофин ще ви хареса. Тя е изключителна пианистка.

— С нетърпение очаквам да я чуя — излъга Мери.

Един сервитьор мина покрай тях с поднос чаши с шампанско. Мери вече се бе научила как да пие на приеми сред дипломатическите среди. Тя се обърна да поздрави посланика на Австралия и в същото време забеляза непознатия, който я бе отървал от похитителите ѝ.

Той стоеше в ъгъла и разговаряше с италианския посланик и неговия пълномощник.

— Моля да ме извините — каза Мери и тръгна към непознатия.

В това време го чу да казва:

— Разбира се, че ми липсва Париж, но се надявам, че следващата година... — Той внезапно спря, забелязвайки, че Мери се приближава към него.

— А, дамата в беда!

— Познавате ли се? — учуди се посланикът на Италия.

— Не сме се запознавали официално — отговори Мери.

— Госпожо посланик, да ви представя доктор Луи Дефорж.

Изражението върху лицето на французина се промени.

— Госпожо посланик? Извинете ме, не знаех. — Гласът му прозвуча съвсем объркано. — Трябваше да ви позная, разбира се.

— Вие свършихте по-добра работа — усмигна се Мери, — спасихте ме.

Италианецът погледна към лекаря и каза:

— А-а! Значи вие сте били този. — Той се обърна към Мери. — Чух за премеждието, което сте изживели.

— То щеше да има лош край, ако не се бе появил доктор Дефорж. Благодаря ви.

Луи Дефорж се усмигна:

— Радвам се, че съм бил там, където трябва и когато трябва.

Посланикът и неговият пълномощник забелязаха, че представител на британското посолство влезе в залата. Посланикът

каза:

— Молим за извинение, но трябва да се срещнем с един човек. Двата бързо се отдалечиха. Мери остана сама с лекаря.

— Защо избягахте, когато дойде полицията?

Той я погледна и задържа за момент погледа си върху нея.

— Не е много разумно човек да си има работа с румънската полиция. Имат си начини да арестуват и свидетели, а след това водят разпитите така, че да получат информацията, която им трябва. Аз съм лекар към френското посолство и нямам дипломатически имунитет. Въпреки това знам доста за това, което се върши в нашето посолство, а тази информация може да бъде ценна за румънците. — Той се усмихна. — Така че, моля за извинение, ако ви се е сторило, че съм ви изоставил.

В думите му имаше прямота, която силно я привлече. По нещо, Мери не можеше да определи по какво точно, той ѝ напомняше малко на Едуард. Може би защото Луи Дефорж бе също лекар като мъжа ѝ. Но не, не беше само това. Той беше откровен като Едуард и имаше почти същата усмивка.

— Бихте ли ме извинили — каза доктор Дефорж, — но трябва да се срещна с някои хора. Това е целта на подобни приеми. Нали знаете?

— Харесват ли приемите?

Той ѝ намигна:

— Отвращавам се от тях.

— А жена ви харесва ли ги?

Той понечи да каже нещо, а после се поколеба.

— Да... харесваше ги. Много.

— Тя тук ли е тази вечер?

— Тя, както и нашите две деца, са мъртви.

Мери пребледня.

— О, Господи! Толкова съжалявам. Как...

Лицето му се скова.

— Аз съм виновен. Живеехме в Алжир. Действах под прикритие, борех се срещу терористите. — Думите му ставаха все по-бавни и насечени. — Разбраха кой съм и взривиха къщата. Не си бях у дома.

— Толкова съжалявам — повтори Мери отново. Думите ѝ бяха съвсем излишни, защото не носеха никаква надежда.

— Благодаря. Казват, че времето лекува всичко. Вече не вярвам, че е така. — В гласа му се чувстваше дълбока болка.

Мери си помисли за Едуард и за това, че той все още много ѝ липсва. А този човек бе живял със своята болка още по-дълго.

Той я погледна и каза:

— Извинете ме, госпожо посланик.

После се отдалечи и отиде да поздрави някакви гости, които току-що пристигаха.

Нещо в него ми напомня за теб, Едуард. Ще ти хареса. Много смел мъж е. Той изживява голяма скръб и мисля, че точно това ме привлича. Аз също живея с голяма мъка, скъпи. Ще успея ли някога да превъзможна тъгата си по теб? Толкова съм самотна тук. Няма с кого да си поговоря. Страшно ми се иска да успея. Майк Слейд се опитва да ме убеди да се прибера у дома. Няма да го направя. Но, боже мой, колко много имам нужда от теб! Лека нощ, мили мой.

На другата сутрин Мери позвъни на Стантън Роджърс. Беше чудесно да чуе гласа му. *Това е като спасително въже към къщи, помисли си тя.*

— Получавам отлични доклади за тебе — каза Стантън Роджърс. — Историята с Хана Мърфи е във всички заглавия тук. Ти свърши изключително добра работа.

— Благодаря, Стан.

— Мери, разкажи ми за опита да те отвлекат.

— Разговарях с президента и с началника на Секуритате. И двамата нямат никакви предположения.

— Майк Слейд не те ли предупреди да не излизаш сама?

Майк Слейд...

— Да, Стан, той ме предупреди.

Да му кажа ли, че Майк Слейд ми каза да си вървя у дома? Не, реши тя. Ще се оправя с господин Слейд по свой собствен начин.

— Запомни — аз съм винаги на твое разположение, по всяко време.

— Знам — каза Мери и в гласа ѝ прозвуча благодарност. — Не мога да ти кажа колко много означава това за мен.

Разговорът по телефона я накара да се почувства по-добре.

— Възникна нов проблем. От посолството изтича информация.
Мери и Майк Слейд пиеха кафето си преди всекидневната сутрешна оперативка на персонала.

— Много ли е сериозен?

— Много. Дейвид Виктор — съветникът по търговските въпроси, е имал среща с румънския министър на търговията.

— Зная това. Обсъждахме го миналата седмица.

— Точно така — каза Майк. — И когато Дейвид отишъл на втората среща, те вече имали точен отговор на всяко наше възражение. Знаели са съвсем точно докъде се простират възможностите ни.

— Има ли вероятност сами да са ги пресметнали?

— Да, има. Само че ние обсъждахме и някои нови предложения, а те и на тях са имали вече готови отговори.

Мери се замисли за момент.

— Мислите ли, че е някой от румънския персонал?

— Не просто *някой*. Последното заседание на изпълнителния комитет се проведе в „чистата“ стая. Нашите експерти по електронна техника проследиха възможностите за изтичане на информация дотам.

Мери го погледна учудено. Само осем човека се допускаха на заседанията в „чистата“ стая, всеки от които беше член на изпълнителния комитет на посолството.

— Който и да е, той носи със себе си електронно оборудване, най-вероятно касетофон. Предлагам ви тази сутрин да свикате заседание в „чистата“ стая и да съберете същите хора. Инструментите ни ще могат да проследят и да установят кой е виновникът.

В „чистата“ стая имаше осем човека. Еди Молц — съветник по политическите въпроси и агент на ЦРУ, Патриша Хатфийлд — съветник по икономическите въпроси, Джери Дейвис — отговарящ за връзките с обществеността, Дейвид Виктор — съветник по търговските въпроси, Лукас Янклоф — съветник по административните въпроси, и полковник Маккини. От едната страна на масата седеше Мери, а от другата — Майк Слейд.

Мери се обърна към Дейвид Виктор:

— Как вървят вашите преговори с румънския министър на търговията?

Той поклати глава:

— Да си призная, не така, както се надявах. Те сякаш знаят всичко, което искам да кажа, още преди да съм го изрекъл. Отивам там с нови предложения, а вече са подготвили своите аргументи против тях. Като че ли четат мислите ми.

— Може наистина да ги четат — обади се Майк Слейд.

— Какво искате да кажете?

— Те четат мислите на някого от тук присъстващите. — Той вдигна слушалката на един червен телефон на масата. — Изпратете човека тук.

Миг по-късно голямата врата се отвори и през нея влезе някакъв цивилен, който носеше черна кутия с индикатор върху нея.

— Един момент. Никой няма право да... — започна Еди Молц.

— Всичко е наред — каза Мери. — Имаме проблем и този човек ще го разреши. — Тя се обърна към новодошлия: — Моля, започнете, ако обичате.

— Добре. Ще ви помоля да останете по местата си.

Всички го наблюдаваха, докато той се приближи към Майк Слейд и постави кутията близо до него. Стрелката на таблото не помръдна от нулата. Мъжът отиде до Патриша Хатфийлд. Стрелката отново остана неподвижна. Еди Молц бе следващият, после Джери Дейвис и Лукас Янклоф. Стрелката стоеше като закована. Мъжът отиде до Дейвид Виктор и най-накрая до полковник Маккини, но стрелката пак не трепна. Непроверена остана единствено Мери. Когато той се приближи до нея, стрелката заигра.

Майк Слейд каза:

— Какво, по дяволите...

Той стана и отиде до Мери.

— Сигурен ли сте? — попита той цивилния.

Стрелката се клатеше бързо и рязко.

— Попитайте аппарата — каза мъжът.

Мери се изправи смутена.

— Имате ли нещо против да закрием заседанието? — попита Майк.

Мери се обърна към останалите:

— Засега това е всичко, благодаря ви.

Майк Слейд каза на техника:

— Вие останете.

Когато другите излязоха, Майк го попита:

— Можете ли да установите къде точно е подслушвателят?

— Разбира се, че мога.

Мъжът бавно започна да движи черната кутия надолу, на няколко сантиметра от тялото на Мери. Когато я приближи до краката ѝ, стрелката започна да мърда още по-бързо. Цивилният се изправи.

— В обувките ви е.

Мери се бе вторачила в него и не можеше да повярва на ушите си.

— Имате някаква грешка. Купих тези обувки във Вашингтон.

Майк ѝ каза:

— Ако обичате, събуйте ги.

— Аз...

Всичко това бе нелепо. Апаратът трябва да се беше побъркал. Или пък някой се опитваше да ѝ погоди номер. Навярно това бе начинът за Майк Слейд да се отърве от нея. Той щеше да съобщи във Вашингтон, че са я хванали да шпионира и да дава информация на врага. Е, нямаше да му се удаде. Тя събу обувките си, вдигна ги от земята и ги тикна в ръцете на Майк.

— Ето ги — каза тя троснато.

Той ги обърна и започна да ги разглежда.

— Това ново токче ли е?

— Не, това е... — и тогава се сети: *Кармен, моля те, занеси тази обувка на обувчар, ако обичаш.*

Майк счупи токчето на обувката. Вътре имаше миниатюрно касетофонче.

— Открихме шпионина — каза Майк сухо. После я погледна. — Къде са ви слагали това токче?

— Аз... не знам. Помолих една от камериерките да се погрижи да го поправят.

— Чудесно! — каза той саркастично. — В бъдеще, госпожо посланик, ще се радваме много, ако за такива неща се обръщате към вашата секретарка.

Пристигна телекс за Мери.

Комитетът по външна политика към Сената съгласен да отпусне заем за Румъния по ваша молба. Официалното съобщение — утре. Поздравления.

Стантън Роджърс

Майк прочете телекса.

— Добра новина. Негулеско ще подскочи от радост.

Мери бе разбрала, че финансовият министър на Румъния, Негулеско, нямаше стабилна почва под краката си. Това щеше да направи от него и Йонеску герои.

— Ще го обявят чак утре — каза Мери. Тя се замисли дълбоко.
— Искам да ми уговорите среща за днес преди обяд с Негулеско.

— Желаете ли да ви придружа?

— Не. Ще отида сама.

Два часа по-късно Мери седеше в кабинета на румънския министър на финансите. Той сияеше от радост.

— Носите ни добри новини, нали?

— За жалост не — отвърна Мери със съжаление. Тя видя как усмивката му се изпари от лицето.

— *Как?* Разбрах, че заемът е вече — как му казвате — „в чантата“?

Мери въздъхна.

— И аз така мислех, господин министър.

— Какво се е случило? Какво не е в ред? — Неочаквано лицето му помръкна.

Мери сви рамене:

— Не зная.

— Обещах на нашия президент... — Той спря, защото неочаквано осъзна пълния смисъл на новината. Той погледна Мери и каза с дрезгав глас:

— Това няма да се хареса на президента Йонеску. Съвсем нищо ли не можете да направите?

Мери отговори очевидно напълно откровено:

— Аз съм също толкова разочарована, колкото и вие, господин министър. Всичко вървеше добре, докато някакъв сенатор не научил, че били отказани визи на една група от представители на румънската църква, които искали да посетят щата Юта. Сенаторът е мормон и това много го разочаровало.

— *Група църковни представители?* — гласът на Негулеско се бе повишил с една октава. — Искате да кажете, че в Сената са гласували против това само защото някаква...

— Така си го обяснявам.

— Но, госпожо посланик, Румъния е страна, която подкрепя църквите. Тук те се ползват с голяма свобода! Ние *обичаме* църквите — бръщолевеше Негулеско, съвсем увлечен. После се премести на стола до Мери. — Госпожо посланик, ако успея да уредя посещението на тази група във вашата страна, смятате ли, че Комитетът по финансовите въпроси към Сената ще гласува заема?

Мери го погледна право в очите и каза:

— Министър Негулеско, гарантирам ви го. Но искам да получа отговор до днес следобед.

Мери седеше на бюрото си в очакване на телефонно обаждане. В два часа и тридесет минути позвъни Негулеско.

— Госпожо посланик, имам чудесна новина! Църковните служители могат да напуснат страната, когато пожелаят. А сега е ваш ред. Имате ли някакви добри новини за мен?

Мери изчака един час, а после му телефонира:

— Току-що получих телекс от нашия Държавен департамент. Заемът ви е отпуснат.

Мери не преставаше да мисли за доктор Луи Дефорж. Той бе спасил живота ѝ, а после бе изчезнал. Тя се радваше, че го бе открила. Отиде в американския магазин, купи красива сребърна купа за лекаря и я изпрати във френското посолство. Това бе незначителен жест на благодарност за това, което той бе направил за нея.

Същия следобед Дороти Стоун ѝ предаде:

— Някакъв доктор Дефорж е на телефона и иска да го свържа. Ще разговаряте ли с него?

Мери се усмихна.

— Да, свържете ме. — Тя вдигна слушалката: — Добър ден.

— Добър ден, госпожо посланик. — Френският акцент придаваше особен чар на речта му. — Обаждам се да ви благодаря за красивия подарък, въпреки че нямаше нужда да го правите. За мен бе удоволствие да ви помогна.

— Това беше нещо повече от обикновена помощ — каза Мери. — Иска ми се да мога по някакъв начин да ви се отплатя.

Последва кратка пауза.

— Бихте ли... — той спря.

— Да, кажете? — насърчи го Мери.

— Не, не, нищо. — Гласът му прозвуча неочаквано свенливо.

— Кажете, моля ви.

— Ами добре. — Той се засмя малко притеснено. — Чудех се дали не бихте приели поканата ми да вечеряте с мен някоя вечер, но знам, че сигурно сте много заета и...

— С удоволствие — прекъсна го Мери бързо.

— Наистина ли?

Тя усети удовлетворение в гласа му.

— Наистина.

— Знаете ли къде се намира ресторант „Гару“?

Мери бе ходила там вече два пъти.

— Не, не знам.

— А, чудесно. Ще се радвам да ви го покажа. Дали ще бъдете свободна в събота вечер?

— В шест часа трябва да отида на един коктейл, а след това съм свободна.

— Чудесно. Знам, че имате две деца. Бихте ли довели и тях?

— Благодаря ви, но те са заети в събота вечер.

Тя се учуди сама на себе си защо излъга.

* * *

Коктейлът беше в швейцарското посолство — очевидно коктейл номер едно, защото на него присъстваше президентът Александрос Йонеску.

Когато забеляза Мери, той се приближи до нея.

— Добър вечер, госпожо посланик. — Взе ръката ѝ и я задържа повечко от необходимото. — Искам да изразя задоволството си пред вас от това, че вашата държава се съгласи да ни отпусне заема, който поискахме.

— Ние пък сме много доволни, че разрешихте на църковните представители да посетят Съединените щати, ваше превъзходителство.

Той махна небрежно с ръка:

— Румънците не са затворници. Всеки е свободен да излиза навън и да се връща, когато пожелае. Моята страна е символ на социална справедливост и демократическа свобода.

Мери си спомни и дългите опашки от хора, които чакаха да си купят нещо за ядене, и тълпата на летището, и еврейските бежанци, които отчаяно искаха да напуснат тая страна.

— Цялата власт в Румъния принадлежи на народа.

В Румъния има затвори, до които изобщо не ни допускат да припарим.

Мери каза:

— Моето уважение, господин президент, но в Румъния има стотици, навярно хиляди евреи, които се опитват да отидат зад граница. Вашето правителство няма да им даде визи, нали?

Той се намръщи.

— Това са дисиденти. Размирници. Ние правим добро на целия свят, като ги държим тук под око.

— Господин президент...

— Нашата политика по отношение на евреите е по-благосклонна, отколкото на която и да е друга страна зад желязната завеса. През 1967 година по време на арабско-израелската война Съветският съюз и всички останали страни от източния блок, с изключение на Румъния скъсаха дипломатическите си отношения с Израел.

— Запозната съм с това, господин президент, но все още има...

— Опитайте ли хайвера? Съвсем пресен е.

Доктор Дефорж предложи да я вземе с колата си, но Мери се бе разбрала с Флориан да я закара до ресторант „Гару“. Предварително телефонира на Дефорж, за да го предупреди, че ще закъснее малко. Трябваше да се върне в посолството, за да докладва за разговора си с президента Йонеску.

Дежурен бе Гъни. Той я поздрави и ѝ отключи. Мери влезе в кабинета си и светна лампата. И изведнъж застина на прага.

С червен спрей някой бе написал на стената: „ВЪРВИ СИ У ДОМА, ИЛИ ЩЕ УМРЕШ“. Отстъпи назад и пребледняла се втурна надолу към приемната. Гъни я посрещна, застанал мирно.

— Какво се е случило, госпожо посланик?

— Гъни, кой... кой е влизал в кабинета ми? — запита Мери разтревожена.

— Никого не съм видял да влиза, госпожо. Защо?

— Дай да видя графика на посещенията. — Тя се опитваше да овладее треперещия си глас.

— Веднага, госпожо.

Гъни извади списъка с посетителите и ѝ го подаде. Срещу всяко име бе записан часът на посещението. Тя започна от пет часа и тридесет минути — времето, в което напусна кабинета си, и проследи имената надолу. Имаше около десетина имена.

Мери вдигна поглед към дежурния:

— Всички тези хора бяха ли придружени до кабинетите, в които отиваха?

— Винаги ги придружаваме, госпожо посланик. Никой не се допуска до втория етаж без придружител. Нещо нередно ли има?

Да, имаше нещо много нередно.

Мери каза:

— Моля те, изпрати някой в кабинета ми да изчисти тази нелепост от стената.

Тя се обърна и бързо излезе навън, защото се страхуваше, че всеки момент ще повърне. Телексът можеше да изчака до следващата сутрин.

Доктор Луи Дефорж беше вече в ресторанта, когато Мери се появи. Той се изправи, щом тя се зададе.

— Съжалявам, че закъснях — Мери се опитваше да изглежда спокойна.

Той ѝ подаде стола.

— Не се притеснявайте. Получих съобщението ви. Много мило от ваша страна, че приехте поканата ми.

В този момент обаче на нея ѝ се искаше да не я бе приемала. Беше прекалено неспокойна и разстроена. Стисна ръцете си, за да не треперят.

Той я наблюдаваше.

— Добре ли сте, госпожо посланик?

— Да, добре съм — отговори тя. *Върви си у дома, или ще умреш.* Бих пийнала едно чисто уиски, ако обичате. — Мразеше уиски, но се надяваше, че то ще я отпусне.

Лекарят поръча питиетата, а после каза:

— Сигурно не е лесно да си посланик в тази страна, особено за жена. Румънците са мъжки шовинисти, знаете ли това?

Мери се усмихна насила.

— Разкажете ми нещо за себе си.

Искаше ѝ се да слуша нещо, каквото и да е, което би отвлякло вниманието ѝ от заплахата.

— Страхувам се, че няма много неща за разказване, които да ви бъдат интересни.

— Споменахте преди, че сте се борили под прикритие в Алжир. Това звучи доста интересно.

Той сви рамене.

— Живеем в трудни времена. Убеден съм, че всеки трябва да рискува нещо, за да не се наложи накрая да рискува всичко. Целта на терористите е буквално да ужасяват хората. Трябва да сложим край на това. — Гласът му звучеше разпалено.

Същият е като Едуард, помисли си Мери. *Едуард винаги се палеше, когато ставаше въпрос за убежденията му.* Доктор Дефорж не бе човек, когото можеш лесно да разубедиш. Той бе готов да жертва живота си заради идеите си.

Той продължаваше да говори:

— Ако знаех, че цената на моята борба ще бъде животът на жена ми и децата... — Той замлъкна. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от притискане към масата. — Простете. Не съм ви поканил тук, за да ви говоря за неприятностите си. Позволете ми да ви препоръчам агнешкото. Тук го приготвят много добре.

— Добре, с удоволствие — прие предложението му Мери.

Той поръча вечерята и бутилка вино и те продължиха да разговарят. Мери се поотпусна и почти забрави за смразяващото предупреждение върху стената. С учудване откри, че разговорът ѝ с този привлекателен французин ставаше все по-непринуден. Сякаш по някакъв странен начин тя разговаряше с Едуард. Изумително беше, че тя и Луи имаха почти еднакви разбираня и мислеха по един и същи начин за толкова много неща. Луи Дефорж бе роден в малко градче във Франция, а Мери бе родена в малко градче в Канзас — на хиляди километри един от друг, и в същото време в произхода и на двамата имаше нещо много общо. Бащата на Луи бил фермер и икономисвал, за да спести пари да го изпрати да учи в медицински институт в Париж.

— Баща ми беше чудесен човек, госпожо посланик.

— „Госпожо посланик“ звучи много официално.

— Госпожа Ашли?

— Просто Мери.

— Благодаря ти, Мери.

Тя му се усмихна:

— Няма за какво, Луи.

Мери се питаше какъв ли е личният му живот. Той беше красив и интелигентен. Можеше да има всяка жена, която пожелае. Любопитно ѝ беше дали живее с някого.

— Мислил ли си да се ожениш отново?

Тя не можеше да повярва на ушите си, че се осмели да зададе този въпрос.

Той поклати отрицателно глава.

— Не. Ако познаваше съпругата ми, щеше да ме разбереш. Беше изключителна жена. Никоя друга не би могла да я замени.

Така си мисля и аз за Едуард, каза си Мери. Никой друг не би могъл да го замени. Той беше толкова неповторим. И все пак, всеки има нужда от другар. Не става въпрос да се замени някой, когото много си обичал. Става въпрос да намериш близък приятел, с когото да споделяш проблемите си.

Луи й говореше:

— ... така че, когато ми предложиха, си помислих, че ще бъде интересно да посетя Румъния. — Той сниши гласа си. — Признавам си, че усещам духа на злото да витае в тази страна.

— Така ли?

— Не у хората. Те са чудесни. Мразя тяхното правителство. Тук никой не е истински свободен. Румънците са роби в буквалния смисъл на тази дума. Те са принудени, ако искат да се хранят прилично и да се сдобият с някои елементарни удобства, да работят за Секуритате. Непрекъснато шпионират чужденците. — Той се огледа, за да се увери, че никой не го подслушва. — Много ще се радвам, когато служебният ми договор изтече и се върна отново във Франция.

Без да мисли, Мери каза:

— Някои хора смятат, че аз трябва да се върна у дома, в Щатите.

— Моля, какво каза?

И изведнъж на един дъх Мери му разказа случилото се в кабинета ѝ, каза му и за глупостите, надраскани по стената.

— Но това е отвратително! — възкликна Луи. — Нямах ли представа кой би могъл да го е надраскал?

— Не.

— Ще бъде ли нахално от моя страна да ти призная нещо? Откакто разбрах коя си, започнах да разпитвам за теб. Всички, които те познават, много те ценят.

Тя го слушаше с голям интерес.

— Както се вижда, ти за тях символизиращ Америка — в теб се съчетават красота, интелигентност и сърдечност. Ако вярваш истински

в това, което вършиш, трябва да се бориш, за да го защитиш. Трябва да останеш. Не се оставяй някой да те изплаши.

Точно така щеше да й каже и Едуард.

Мери лежеше будна. Не можеше да заспи и мислеше за това, което й бе казал Луи. *Той е готов да умре в името на своите убеждения. А аз готова ли съм? Не искам да умирам*, мислеше Мери. *Но никой няма да успее да ме убие. И никой няма да успее да ме уплаши.*

Лежеше с отворени очи в тъмнината. Страхуваше се.

На следната сутрин Майк Слейд донесе две чаши кафе. Той кимна към стената там, където бе надписът предишната вечер.

— Разбрах, че някой е драскал по стените ви.

— Откриха ли кой го е направил?

Майк отпи една глътка от кафето си.

— Не. Аз лично прегледах списъка с посетителите. Всички са „чисти“.

— Това означава, че е бил някой от посолството.

— Да, така е. Или някой, който е успял да се промъкне незабелязано покрай дежурните.

— Вярвате ли, че това е възможно?

Майк остави чашата си с кафе.

— Съвсем не!

— Нито пък аз.

— Какво точно пишеше?

— „Иди си у дома, или ще умреш.“

Той не каза нищо.

— Кой би искал да ме убие?

— Не зная.

— Господин Слейд, искам да получа пряк отговор. Смятате ли, че наистина съм в опасност?

Той я погледна замислено.

— Госпожо посланик, убиха Ейбрахам Линкълн, Джон Кенеди, Робърт Кенеди, Мартин Лутър Кинг и Марин Гроза. Всички сме

уязвими. Моят отговор е „да“.

Ако вярваш истински в това, което вършиш, трябва да се бориш, за да го защитиш. Трябва да останеш. Не се оставяй някой да те изплаши.

В осем часа и четиридесет и пет минути на следващата сутрин, тъкмо когато Мери провеждаше заседание, в кабинета ѝ се втурна Дороти Стоун и каза:

— Отвлекли са децата ви!

Мери скочи на крака.

— О, Господи!

— Аларменият сигнал на лимузината току-що се задейства. По петите им са. Няма да се измъкнат.

Мери се втурна по коридора към стаята за свързка. Десетина души бяха застанали около телеграфното табло. Полковник Маккини говореше по някакъв микрофон.

— Доджър — каза той, — разбрах. Ще предам на посланика.

— Какво става? — простена Мери. Думите едва излизаха от устата ѝ. — Къде са децата ми?

Полковникът я успокои:

— Добре са, госпожо. Единият от тях докоснал случайно копчето за извънредни ситуации. Аларменият светлинен сигнал отгоре на купето светнал, задействал се и сигналът SOS на къси вълни и преди да изминат и две преки, били обградени от четири полицейски коли.

Мери се отпусна с облекчение на стола. Едва сега осъзна колко силно напрежение бе изживяла. *Сега вече разбирам защо чужденците в тая страна в един момент се пропиват или започват да взимат наркотици... или пък се впускат в любовни авантюри.*

Същата вечер Мери остана при децата. Искаше ѝ се да бъде колкото се може по-близо до тях. Гледаше ги и се чудеше: *В опасност ли са? Всички ли сме в опасност? Кой иска да ни навреди?* Не можеше да си отговори на нито един от тези въпроси.

* * *

Три дни по-късно Мери отново излезе на вечеря с Луи Дефорж. Този път той се държеше по-свободно и въпреки че Мери все още усещаше дълбоко скритата му тъга, той се опитваше да бъде по-забавен и бодър. Тя се чудеше дали и той изпитва същото влечение към нея, както тя към него. *Сребърната купа, която му изпратих, не бе просто подарък в знак на благодарност, това бе покана, призна пред себе си Мери.*

„Госпожо посланик“ звучи много официално. Наричайте ме просто Мери. Боже Господи! Дали всъщност тя не го преследваше? И все пак си мислеше: *Дължа му много, навярно живота си. Търся си просто извинение. Защото това няма нищо общо с желанието ми да го видя отново.*

Вечеряха рано в ресторанта на последния етаж на хотел „Интерконтинентал“ и когато Луи я изпрати до резиденцията, тя му предложи:

— Ще влезеш ли?

— Да, благодаря ти, с удоволствие — отговори той.

Децата си пишеха домашните на долния етаж. Мери ги запозна с Луи.

Той кимна преди Бет и каза:

— Може ли? — и я прегърна. После се изправи. — Едната от дъщерите ми беше три години по-малка от теб, а другата — горе-долу на твоята възраст. Сигурно щяха да бъдат красиви като тебе сега, Бет.

Бет се усмихна.

— Благодаря ви. Къде са...

Мери бързо я прекъсна:

— Ще пиете ли мляко с какао?

Седяха в огромната кухня, пиеха мляко с какао и разговаряха.

Децата бяха очаровани от Луи, а Мери си мислеше, че никога не е срещала мъж с толкова страст в очите. Той бе забравил за нейното присъствие. Изцяло се бе отдал на децата — разказваше им различни истории за дъщерите си и анекдоти и вицове, а те се смееха в захлас.

Когато Мери погледна часовника си, бе почти полунощ.

— О, боже! Деца, трябваше отдавна да сте си легнали. Бързо в леглата!

Тим пристъпи към Луи:

— Ще дойдете ли отново у дома?

— Надявам се, да, Тим. Зависи от майка ти.

Тим се обърна към Мери:

— Мамо, може ли?

Тя погледна Луи и отговори:

— Да.

* * *

Мери изпрати Луи до вратата. Той хвана ръката ѝ.

— Няма да се опитвам да ти обяснявам колко приятна бе за мен тази вечер, Мери. Не мога да го изразя с думи.

— Радвам се.

Мери го гледаше право в очите, а той се приближи към нея. Тя повдигна устни.

— Лека нощ, Мери — каза той и си тръгна.

На следната сутрин, влизайки в кабинета, Мери забеляза, че още една от стените бе преобоядисана.

Майк Слейд влезе с две чаши кафе.

— Добро утро — поздрави той и остави едната чаша на бюрото ѝ.

— Някой пак е драскал, така ли?

— Няма значение.

— Няма значение?! — извика тя ядосано. — За мене има. Що за охрана има това посолство? Повече няма да позволя някой да се промъква в кабинета ми и да драска заплахи срещу живота ми по стените. Какво пишеше?

— Дума по дума ли искате да го чуете?

— Да.

— Пишеше: „Веднага си тръгвай, или ще умреш!“

Мери се облегна на стола си. Беше бясна.

— Бихте ли ми обяснили как може някой да влезе в това посолство, без да го забележат, и да драска заплахи по стените?

— Иска ми се да можех, но... — каза Майк. — Правим всичко, което е по силите ни, за да се доберем до него.

— Да, но очевидно всичко, което е по силите ви, не е достатъчно — отвърна тя троснато. — Искам през нощта пред вратата ми да има въоръжен дежурен. Ясно ли е?

— Да, госпожо посланик. Ще предам заповедта ви на полковник Маккини.

— Не е необходимо. Аз ще разговарям лично с него.

Мери го проследи с поглед, докато той излезе от кабинета ѝ, и изведнъж ѝ хрумна, че Майк Слейд навярно знае кой стои зад всичко това.

Нещо повече, тя се запита дали това не е самият той.

* * *

Полковник Маккини започна да се извинява:

— Повярвайте ми, госпожо посланик, и аз съм толкова разтревожен, колкото и вие. Ще поставя два пъти повече дежурни в коридора и ще се погрижа пред кабинета ви да има пост двадесет и четири часа в денонощието.

Мери не се успокои от това. Виновен за всичко, което ставаше, беше някой от самото посолство.

Полковник Маккини също бе един от посолството.

Мери покани Луи Дефорж на вечеря в тесен кръг в резиденцията. Присъстваха още около десетина гости и в края на вечерта, когато другите си тръгнаха, Луи я попита:

— Имаш ли нещо против да се кача горе и да видя децата?

— Мисля, че те вече спят, Луи.

— Няма да ги будя — обеща той. — Искам просто да ги погледам.

Мери се качи с него и внимателно го наблюдаваше, докато той стоеше на прага, вперил поглед в спящия Тим. След малко му прошепна:

— Стаята на Бет е насам.

Тя го поведе към другия край на антрето и отвори вратата в дъното. Бет бе сгушила глава във възглавницата и се бе омотала в

одеялото. Луи пристъпи тихо до леглото ѝ и оправи внимателно завивката. Постоя там със затворени очи, после се обърна и излезе от стаята.

— Имаш чудесни деца. — Гласът му прозвуча сподадено.

Двамата стояха лице в лице един срещу друг, а въздухът между тях бе наелектризиран. Той не можеше да скрие желанието си.

Ще се случи, помисли си Мери. Никой от нас не може да го спре.

И в следващия момент двамата се прегърнаха силно, а устните му се притиснаха нежно към нейните.

Той се отдръпна рязко.

— Не биваше да идвам. Сигурно ти е ясно какво правя, нали? Връщам се в миналото си. — Той замлъкна за момент, после продължи. — Или може би това е бъдещето ми. Кой знае?

Мери каза нежно:

— Аз знам.

Съветникът по търговските въпроси, Дейвид Виктор, се втурна в кабинета на Мери и се обърна към нея:

— Страхувам се, че ви нося лоши новини. Току-що получих сведения, че президентът Йонеску ще подпише договор за доставка на милион и половина тона жито от Аржентина и на половин милион тона соя от Бразилия. Ние разчитахме много на тези сделки.

— Докъде са стигнали преговорите?

— Почти до края. Изолирали са ни. Тъкмо се каня да изпратя телекс до Вашингтон. С ваше разрешение, разбира се — добави той несигурно.

— Задръжете малко — каза му Мери. — Искам да помисля.

— Няма да успеете да убедите президента Йонеску да промени решението си. Повярвайте ми, вече опитах всички аргументи, които ми дойдоха наум.

— Тогава няма какво да губим, ако и аз опитам. — Тя позвъни на секретарката си: — Дороти, уговори ми една среща с президента Йонеску колкото се може по-скоро.

Александрос Йонеску покани Мери на обяд в двореца. Когато влезе, тя бе посрещната от четиринайсетгодишния син на румънския държавен глава — Нику.

— Добър ден, госпожо посланик — каза той. — Аз съм Нику. Добре дошли в двореца.

— Благодаря.

Нику бе симпатично момче, доста високо за възрастта си, с красиви черни очи и безупречен тен на лицето. Държеше се като възрастен.

— Много хубави неща съм чувал за вас.

— Радвам се да го чуя, Нику.

— Ще предам на татко, че вече сте тук.

Мери и Йонеску седяха сами един срещу друг в официалната трапезария. Мери се чудеше къде ли е жена му. Тя рядко се появяваше, нямаше я дори и по официални поводи.

Президентът си бе пийнал още преди срещата им и беше във весело настроение. Запаля си една „Снагов“ — румънски цигари, които миришеха отвратително.

— Чух, че често се разхождате с децата си из забележителностите на града и околностите.

— Да, така е, ваше превъзходителство. Румъния е изключително красива страна, в която има много неща за разглеждане.

Той ѝ хвърли една от своите прелъстителни усмивки.

— В най-скоро време трябва да ми позволите да ви разведа из моята страна. — Очите му заиграха доста похотливо. — Аз съм отличен екскурзовод. Мога да ви покажа безброй интересни неща.

— Вярвам ви — каза Мери. — Господин президент, исках да се срещна днес с вас, защото възникна един важен проблем, който бих желала да обсъдим.

Йонеску едва не се изсмя на глас. Той съвсем точно знаеше защо бе дошла тя. *Американците искат да ни продават жито и соя, но закъсняха твърде много.* Този път американският посланик щеше да си тръгне с празни ръце. Много лошо... Такава привлекателна жена!

— Да, кажете? — попита той и гласът му прозвуча престорено естествено и простодушно.

— Искам да поговорим за побратимените градове.

Йонеску премигна от учудване.

— Извинете. За какво?

— За побратимените градове. Чували сте, нали? Като например Сан Франциско и Осака, Лос Анджелис и Атина, Вашингтон и...

— Не... не ви разбирам. Какво общо има този проблем с...

— Господин президент, хрумна ми, че ако побратимите Букурещ с някой американски град, това ще бъде сензация за целия свят. Помислете си за интереса, който ще предизвика тази инициатива. Светът ще ѝ обърне почти толкова внимание, колкото и на инициативата на президента Елисън за сближаване на народите. Тя ще бъде важна стъпка към световния мир. Представете си! — разговор за мост между нашите две страни. Няма да се изненадам, ако получите и Нобеловата награда за мир.

Йонеску слушаше и се опитваше да осъзнае за какво точно става въпрос. След малко каза доста предпазливо:

— Побратимен град в Съединените щати, така ли? Интересна идея. В какво ще се изрази тя?

— Преди всичко ще получите световна известност. Ще станете герой. Това ще бъде вашата идея! Ще отидете на посещение във въпросния американски град. Тук ще дойде делегация от Канзас Сити.

— От Канзас Сити ли казахте?

— Това е само едно предложение, разбира се. Предполагам, че няма да изберете някой голям град, като Ню Йорк или Чикаго, те са доста комерсиализирани, а Лос Анджелис вече е ангажиран, така да се каже. Канзас Сити е град в Средна Америка. Там, както и тук, у вас, има много фермери. Хората са с реални представи за обикновените ценности на живота, както и хората тук. Това ще бъде инициатива на велик държавник, господин президент. Целият свят ще говори за вас. Досега никой в Европа не се е сетил да направи това.

Той седеше и мълчеше.

— Аз... аз, разбира се, ще трябва добре да помисля за това.

— Естествено.

— Канзас Сити, Канзас и Букурещ, Румъния — той кимна. — Но Букурещ е доста по-голям град.

— Разбира се. Букурещ ще бъде по-големият побратим.

— Трябва да призная, че идеята доста ме заинтригува.

Всъщност, колкото повече Йонеску мислеше за този план, толкова повече той му харесваше. *Целият свят ще говори за мене. Още повече това ще накара съветската мечка да отпусне малко прегръдката си и да стои на дистанция.*

— А американската страна дали ще се съгласи? Няма ли да отхвърли предложението?

— В никакъв случай. Гарантирам ви.

Той седеше и размишляваше.

— А кога ще може да влезе в сила тази идея?

— Веднага, щом сте готов да я обявите. Аз ще се заема с нашата страна. Вие вече сте авторитетен държавник, господин президент, но това ще ви направи още по-велик.

Йонеску мислеше за друго.

— Бихме могли да осъществим и търговски обмен с нашия побратимен град. Румъния има много неща за продаване. А какви селскостопански продукти се отглеждат в Канзас?

— Най-различни, сред които жито и соя — отговори Мери съвсем наивно.

— Наистина ли сключихте сделката? Всъщност вие сте го измамили, нали? — попита Дейвид Виктор в недоумение.

— В никакъв случай — увери го Мери. — Йонеску е доста проникателен в това отношение. Той много добре знаеше каква е целта ми. Чисто и просто му хареса опаковката, в която му я предложих. Можете да отидете и да приключите с формалностите по сделката. Йонеску вече репетира речта си за телевизията.

Когато Стантън Роджърс чу новината, веднага се обади на Мери.

— Ти си едно малко чудо — смееше се по телефона той. — Помислихме си, че вече сме изпуснали сделката. Как, за бога, успя да го постигнеш?

— Егото успя — отговори Мери. — Имам предвид неговото его.

— Президентът ме помоли да ти предам, че е изключително доволен от работата ти там, Мери.

— Благодари му от мое име, Стан.

— Непременно. Между другото аз и президентът заминаваме за Китай след няколко седмици. Ако имаш нужда от нещо, обади се в кабинета ми, за да те свържат с мен.

— Приятно пътуване!

Докато се нижеха седмиците с напрегната работа, лудуващите мартенски ветрове отстъпиха пред пролетта и лятото, а леките облекла от фини материи бяха заменили зимните. Дърветата и цветята бяха разцъфнали и парковете се зеленееха. Вече се виждаше края на юни.

* * *

В Буенос Айрес бе зима. Наближаваше полунощ, когато Неуса Мунес се прибра в апартамента си. Телефонът звънеше упорито. Тя се обади.

— Si?^[1]

— Госпожица Мунес? — беше грингото от Съединените щати.

— Дааа?

— Мога ли да говоря с Ейнджъл?

— Ейнджъл не е тука, *señor*^[2]. К'во ще искаш?

Раздразнението на Шефа растеше. *Що за човек би могъл да си има работа с жена като тази?* От описанието, което му бе дал Хари Ланц, преди да го убият, тя бе не само загубена, но и доста грозна.

— Искам да му предадете едно съобщение?

— Задръж малко.

Той чу, че слушалката изтропа, и зачака.

Най-после гласът ѝ отново се появи:

— Окей. Давай!

— Предайте на Ейнджъл, че имам една поръчка за него в Букурещ.

— В Будапещ?

Господи! Човек трудно можеше да издържи тая жена.

— Не, в Букурещ, в Румъния. Кажете му, че това е работа за пет милиона долара. Трябва да бъде в Букурещ не по-късно от края на този месец. Това прави — до три седмици. Разбрахте ли?

— Чакай малко. Пиша.

Той изчака търпеливо.

— Окей. Колко човека ще трябва да опраска Ейнджъл за пет милиона долара?

— Много...

* * *

Всекидневните опашки пред посолството продължаваха да тревожат Мери. Тя отново разговаря по този въпрос с Майк Слейд.

— Сигурно има нещо, което бихме могли да направим, за да помогнем на тези хора да напуснат страната.

— Всичко сме опитали — уверяваше я Майк Слейд. — Прилагахме натиск, предлагаме да облекчим заемите им — отговорът винаги е отрицателен. Йонеску отказва да сключи сделка. Клетите хорица са заклещени. Той няма никакво намерение да ги пусне. Желязната завеса не е само *около* страната, тя е и *вътре* в страната.

— Отново ще разговарям с Йонеску.

— Късмет!

Мери помоли Дороти Стоун да ѝ уговори среща с диктатора.

След няколко минути секретарката влезе в кабинета.

— Съжалявам, госпожо посланик, румънският президент не приема никого.

Мери я погледна доста учудено.

— Какво означава това?

— Не зная. Там става нещо много странно. Йонеску не се среща изобщо с никого. Всъщност никой не може дори да припари в двореца.

Мери седеше и мислеше каква може да бъде причината. Дали пък Йонеску не възнамеряваше да направи някакво важно съобщение? Или пък се готви преврат? Сигурно става нещо много важно. Но каквото и да бе то, Мери трябваше да разбере.

— Дороти — каза тя, — доколкото зная, вие имате връзки в президентския дворец, нали?

Дороти се усмихна.

— Имате предвид „старата момичешка свързка“, нали? Разбира се, говорим си понякога.

— Искам да разберете какво става там.

След един час Дороти ѝ докладва.

— Разбрах това, което ви интересуваше — каза тя. — Пазят го в голяма тайна.

— Какво пазят в голяма тайна?

— Синът на Йонеску е на смъртно легло.

Мери отвори уста от учудване.

— Нику? Какво му е?

— Натровил се е с ботулин.

Мери веднага я попита:

— Искате да кажете, че в Букурещ има епидемия?

— Не, госпожо. Спомняте ли си, че наскоро имаше епидемия в Източна Германия? По същото време Нику ходил там и някой му подарил няколко консерви. Вчера изял една от тях.

— Но за това си има антисерум! — възкликна Мери.

— Да, но в европейските страни се е свършил, госпожо. Изразходвали са го миналия месец по време на епидемията.

— О, Господи!

Когато Дороти излезе, Мери продължи да мисли. Може да е твърде късно, но все пак... Тя си спомни колко лъчезарно и обаятелно момче е Нику. Беше само на четиринайсет години — една година по-голям от Бет.

Натисна бутона за вътрешните връзки и каза:

— Дороти, свържете ме с Центъра за контрол и профилактика на болестите в Атланта, Джорджия.

Пет минути по-късно тя разговаряше с директора.

— Да, госпожо посланик, имаме антисерум за ботулизъм, но досега не са ни докладвали за случай в Съединените щати.

— Аз не се обаждам от Съединените щати — каза му Мери. — Звъня от Букурещ. Серумът ми трябва незабавно.

Последва кратка пауза.

— Ще се радвам да ви доставя серума — каза директорът, — но ботулизмът се развива изключително бързо. Страхувам се, че докато го получите, ще бъде...

— Ще уредя транспорта — каза Мери. — Само го пригответе. Благодаря ви.

Десет минути по-късно тя разговаряше с генерал Ралф Зукор от военновъздушните сили във Вашингтон.

— Добро утро, госпожо посланик. За мен е голямо удоволствие да ви чуя. Аз и жена ми сме ваши големи почитатели. Как...

— Генерале, нуждая се от вашите услуги.

— Разбира се, каквото пожелаете.

— Имам нужда от най-бързия ви самолет.

— Моля?

— Имам нужда от самолет, който да тръгне веднага с един специален серум за Букурещ.

— Разбирам.

— Можете ли да го уредите?

— Ами да. Сега ще ви обясня какво е необходимо да направите. Трябва да получите разрешение от секретаря на Министерството на отбраната. За издаване на разрешението ще е нужно да попълните някои специални формуляри. Трябва да изпратите едно копие на мен и едно до Министерството на отбраната. Ние от своя страна ще ги препратим до...

Мери слушаше и вече кипеше от гняв.

— Генерале, нека аз да кажа какво пък *вие* трябва да направите. Трябва да спрете да говорите и да разрешите полет на този проклет самолет. Ако...

— Няма никакъв начин да...

— Животът на едно дете е в опасност. И това дете е синът на президента на Румъния.

— Съжалявам, но не е в моите правомощия да...

— Генерале, ако това момче умре само защото някакви си формуляри не са били попълнени, ви обещавам, че ще свикам най-голямата пресконференция, която някога сте виждали. Ще ви дам възможност да обясните защо сте оставили да умре синът на Йонеску.

— Не мога да извърша такава операция без разрешението на Белия дом. Ако...

Мери го прекъсна:

— Тогава го получите. Серумът ще чака на летището в Атланта. И още нещо, генерале, всяка секунда сега е решаваща.

Тя затвори телефона и започна да се моли.

Адютантът на генерал Ралф Зукор попита:

— Какво се е случило, господине?

Генерал Зукор отвърна:

— Нашият посланик в Румъния иска от мен незабавно да изпратя един SR-71 дотам, за да достави някакъв серум.

Адютантът се усмихна.

— Сигурен съм, че няма ни най-малка представа какво означава това, генерале.

— Очевидно няма. Но ние бихме могли да се подсигуририм все пак. Свържете ме със Стантън Роджърс.

След пет минути генералът разговаряше със съветника на президента по международните въпроси.

— Искрах просто да ви информирам за това искане и да ви кажа, че аз, естествено, отказах. Ако...

Стантън Роджърс го прекъсна:

— Генерале, за колко време можете да вдигнете във въздуха един SR-71?

— За десет минути, но...

— Направете го!

Нервната система на Нику Йонеску бе засегната. Той лежеше, потен и пребледнял. Бе изгубил всяка ориентация, дишаше с респиратор. До леглото му стояха трима лекари.

Президентът Йонеску крачеше нервно из стаята.

— Какво става?

— Ваше превъзходителство, вече се свързахме с колегите ни от Източна и Западна Европа. Никакъв антисерум не е останал.

— А в Съединените щати?

Лекарят сви рамене.

— Страхувам се, че докато уредим да докарат серума... — той се запъна, — ще бъде твърде късно.

Йонеску се приближи до леглото и взе ръката на сина си. Тя бе влажна и лепнеше.

— Не умирай — зариде Йонеску. — Не умирай.

Когато самолетът се приземи на международното летище в Атланта, там вече чакаше една кола на военновъздушните сили и в нея бе антисерумът, опакован в лед. След три минути самолетът отново бе във въздуха, отправяйки се в посока североизток.

SR-71 — най-бързият свръхзвуков самолет на военновъздушните сили, лети с три пъти по-голяма скорост от тази на звука. Само веднъж той намали скоростта си над Атлантическия океан, за да се презареди с гориво. Самолетът измина близо шест и половина хиляди километра до Букурещ за малко повече от два часа.

На летището го чакаше полковник Маккини. Военен ескорт съпроводи колата със серума до двореца на румънския президент.

Мери цяла нощ стоя и приема в кабинета си всички пристигащи съобщения. Последното дойде в шест часа сутринта.

Обади се полковник Маккини.

— Дадох серума на момчето. Лекарите казаха, че ще се оправи.

— О, благодаря ти, Господи!

* * *

След два дни в кабинета на Мери пристигна пакет с огърлица от диаманти и смарагди, към който бе прикрепена следната бележка:

„Никога няма да мога да ви се отблагодаря.

Александрос Йонеску“

— Боже мой! — възкликна Дороти, когато видя огърлицата. — Сигурно струва половин милион долара!

— А може би и повече — каза Мери. — Върнете я обратно.

На другата сутрин президентът поиска да се срещне с Мери.

Посрещна я един от секретарите му.

— Президентът ви очаква в кабинета си.

— Мога ли първо да видя Нику?

— Да, разбира се. — Той я поведе нагоре по стълбите.

Нику лежеше в леглото си и четеше. Той вдигна очи, когато Мери влезе.

— Добро утро, госпожо посланик!

— Добро утро, Нику.

— Татко ми каза какво сте направили за мен. Искам да ви благодаря.

Мери му отговори:

— Не можех да те оставя да умреш. Спасих те заради Бет някой ден.

Нику се засмя.

— Доведете я, за да го обсъдим заедно.

Президентът чакаше Мери на първия етаж. Започна направо:

— Върнали сте подаръка ми.

— Да, ваше превъзходителство.

Той ѝ посочи стол и я покани:

— Седнете. — Погледа я за момент и продължи. — Какво искате?

Мери каза:

— Не търгувам с живота на децата.

— Вие спасихте живота на сина ми. Трябва да ви се реванширам.

— Нищо не ми дължите, ваше превъзходителство.

Йонеску тропна юмрука си по масата:

— Не искам да ви бъда задължен! Кажете каква е вашата цена!

Мери му отговори:

— Ваше превъзходителство, нямам цена. Аз имам две собствени деца. Знам как се чувствате.

Той затвори очи за момент.

— Така ли? Нику е единственият ми син. Ако се бе случило нещо с него... — Той спря и не можеше да продължи.

— Бях горе и го видях. Изглежда добре. — После се изправи. — Ако това е всичко, ваше превъзходителство, трябва да тръгвам, защото имам среща в посолството. — И тя се обърна към вратата.

— Почакайте!

Мери се върна.

— Никакъв подарък ли не бихте приели?

— Не. Казах ви вече...

Йонеску ѝ подаде ръка.

— Добре, добре. — Замисли се за секунда и добави. — Ако трябваше да си измислите едно желание, какво щяхте да си пожелаете?

— Нямам никакво...

— Трябва! Аз настоявам! Само едно желание. Каквото поискате.

Мери стоеше, мислеше и гледаше лицето му изпитателно. Най-накрая каза:

— Бих желала да се отмени ограничението за евреите да напускат Румъния.

Йонеску седеше и слушаше. Почука с пръст по бюрото си.

— Разбирам. — После дълго мълча. Най-после вдигна поглед към Мери и ѝ отговори: — Ще го отменя. Разбира се, не всички ще могат да излизат зад граница, но ще осигуря някои облекчения за тях.

Решението бе огласено след два дни и веднага лично президентът Елисън се обади на Мери.

— За бога! — възкликна той по телефона. — Мислех си, че изпращам там дипломат, а вие се оказахте истински чудотворец.

— Просто имах късмет, господин президент.

— Ще ми се такъв късмет да имат всички наши дипломати. Поздравявам ви за всичко, което постигнахте, Мери.

— Благодаря, господин президент.

Тя остави слушалката с облекчение. Вътре в себе си ликуваше от радост.

— Месец юли е вече на прага — каза Хариет Кругър на Мери. — Предишният посланик винаги устройваше прием по случай Четвърти юли за всички американци, живеещи в Букурещ. Ако смятате, че това не е необходимо...

— Не, не. Мисля, че идеята е прекрасна.

— Добре тогава. Ще се погрижа за всичко. Ще има много знамена, балони, оркестър — както си му е редът.

— Звучи чудесно! Благодаря ви, Хариет.

Това ще опразни джоба на резиденцията, но си струва. *Истината е, помисли си Мери, че родината ми липсва.*

Неочакваното посещение на Флорънс и Дъглас Шифър бе истинска изненада за Мери.

— Ние сме в Рим — крещеше Флорънс в телефонната слушалка. — Удобно ли е да дойдем да те видим?

Мери се зарадва.

— Кога ще пристигнете?

— Какво ще кажеш за утре?

На следващия ден Мери отиде с лимузината на посолството на летище „Отопени“, за да посрещне семейство Шифър. Размениха си горещи прегръдки и целувки.

— Изглеждаш фантастично — каза Флорънс. — Никак не си се променила, откакто стана посланик.

След малко ще се изненадаш, каза си Мери.

По пътя към резиденцията Мери им показваше някои забележителности — същите неща, които тя самата бе видяла преди четири месеца. Само четири месеца ли бяха изминали? Струваха ѝ се цяла вечност.

— Тук ли живееш? — попита Флорънс, когато минаха през вратите на резиденцията, охранявани от патрули. — Зашеметяващо е.

Мери ги разведе из резиденцията.

— Боже мой! — учудваше се непрекъснато Флорънс. — Плувен басейн, театър, хиляди стаи и на всичкото отгоре си имаш и собствен парк!

Обядваха в голямата трапезария и разговаряха за съседите си в Джънкшън Сити.

— Липсва ли ти домът? — попита я Дъглас.

— Да, много — и изричайки отговора, Мери осъзна колко далеч бе дошла. Джънкшън Сити означаваше спокойствие и сигурност, там беше лесно да се живее, там имаше приятели. А тук имаше страх и ужас, и долни заплахи, надраскани с червена боя по стените в кабинета ѝ. *Червена боя, цвѐта на жестокостта.*

— За какво се замисли? — прекъсна мислите ѝ Флорънс.

— Моля? О, нищо. Просто се бях замечтала. А вие двамата какво правите в Европа?

— Трябваше да присъствам на подписването на една медицинска конвенция в Рим — обясни Дъглас.

— Продължавай, кажи ѝ и за другото — подкани го Флорънс.

— Ами истината всъщност е следната. Не ми се ходеше кой знае колко, но се притеснявахме за тебе. Искаше ни се да те видим и да се уверим със собствените си очи как я караш. Та ето ни сега тук.

— Толкова се радвам.

— Никога не съм си и помисляла, че един ден ще познавам такава голяма звезда — въздъхна Флорънс.

Мери се засмя.

— Флорънс, фактът, че съм посланик, изобщо не ме прави звезда.

— О, не говоря за това.

— А за какво говориш?

— Не знаеш ли наистина?

— Какво да зная?

— Мери, миналата седмица в „Тайм“ имаше голяма статия за тебе. Поместена беше и твоя снимка с децата. У дома за тебе пишат във всички вестници и списания. Всеки път, когато Стантън Роджърс дава пресконференция по въпросите на външните работи, той те дава

за пример. Президентът също говори за тебе. Повярвай ми, интересът към теб не спада въобще.

— Не са ме информирали за това — каза Мери и си спомни какво ѝ бе казал Стантън Роджърс: *Президентът се разпореди да получиш голяма популярност.*

— Колко ще останете?

— Ще ми се да останем при теб завинаги, но сме планирали да ти погостуваме три дни, а след това се прибираме у дома.

Дъглас я попита:

— Как се справяш, Мери? Искам да кажа, нали се сецаш, без Едуард.

— По-добре съм — каза Мери бавно. — Всяка нощ разговарям с него. Това сигурно е лудост, нали?

— Не, съвсем не.

— Все още съм като в ада. Но се опитвам. Опитвам се.

— Не си ли... срещнала друг? — попита я Флорънс доста внимателно.

Мери се усмихна.

— Всъщност може би срещнах. Ще го видите довечера на вечеря.

Доктор Луи Дефорж веднага допадна на семейство Шифър. Те бяха чували, че французите са сноби и високомерни, но Луи бе много дружелюбен, топлосърдечен и общителен. Дъглас и той разговаряха за проблемите на медицината. Това бе една от най-щастливите ѝ вечери, откакто бе дошла в Букурещ. За кратко се почувства в безопасност и спокойна.

В единайсет часа семейство Шифър се оттегли в спалнята за гости. Мери остана да изпрати Луи.

— Приятелите ти много ми харесват. Надявам се отново да ги видя.

— И те те харесаха. След два-три дни си тръгват за Канзас.

Той я погледна въпросително:

— Мери, ти не мислиш да си тръгваш, нали?

— Не, аз оставам.

Той се усмихна.

— Това е добре. — Поколеба се за момент и после тихо добави:
— Ще ходя в планината за уикенда. Много ще се радвам, ако и ти дойдеш с мен, Мери.

— Ще дойда.

Беше толкова просто.

Тази вечер тя лежеше в тъмнината и разговаряше с Едуард. *Скъпи, винаги, винаги ще те обичам, но вече трябва да престана да мисля само за тебе. Време е да започна нов живот. Ти винаги ще си останеш част от него, но ми е нужен някой, на когото да се опра. Луи не си ти, но той е Луи. Той е силен, и добър, и смел. Това засега ти стига. Моля те да ме разбереш, Едуард. Моля те...*

Тя се изправи в леглото и светна нощната лампа. Вторачи се задълго в брачната си халка, после бавно я свали от пръста си.

Халката е кръг, който символизира край и начало.

Мери показва на семейство Фишър забележителностите на Букурещ и се погрижи максимално да запълни програмата им. Трите дни изминаха твърде бързо и когато Шифъррови си заминаха, Мери се почувства болезнено самотна. Чувстваше се така, сякаш бе напълно изолирана от близките си и заставена да живее в чужда и опасна за нея страна.

Както обикновено Мери пиеше сутрешното си кафе с Майк Слейд и двамата обсъждаха програмата за деня.

Когато свършиха, Майк каза:

— Носят се разни слухове.

И Мери ги беше чула вече.

— За Йонеску и новата му любовница, нали? Той сякаш...

— За вас.

Тя се вкамени.

— Наистина ли? Какви слухове?

— Като че ли доста често се срещате с доктор Луи Дефорж.
Очите на Мери заблестяха от яд.

— Това, с кого се срещам, не засяга никого друго, освен мене.

— Осмелявам се да ви противореча, госпожо посланик. Това засяга всички в посолството. Ние имаме стриктна заповед да не се замесваме в каквито и да било връзки с чужденци, а лекарят е чужденец. Освен това се оказа, че той е вражески агент.

Мери бе зашеметена и едва успя да проговори.

— Но това е нелепо! — заекваше тя. — Какво знаете *вие* за доктор Дефорж?

— Спомнете си как се запознахте с него — подсказа ѝ Майк Слейд. — Дамата в беда и рицарят в блестящите доспехи! Това е стар, изпитан метод. Аз самият съм го използвал.

— Пет пари не давам какво сте правили вие и какво не сте правили — отвърна Мери. — Той ви превъзхожда десетки пъти. Борил се е против терористите в Алжир и те са убили жена му и децата му.

— Виж ти, това е интересно. Тъкмо изучавам досието му. Вашият лекар никога не е бил женен и изобщо не е имал деца — каза спокойно Майк.

[1] Да (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Господине (исп.). — Б.пр. ↑

На път за Карпатите спряха да обядват в едно крайпътно ханче близо до Тимишоара. Ханчето се наричаше „Петъчни ловци“ и вътре приличаше на средновековна винарска изба.

— Специалитетът на заведението е дивеч — каза Луи на Мери.
— Препоръчвам ти да опиташ еленското месо.

— С удоволствие.

Никога през живота си не бе яла еленско. Беше много вкусно.

Луи поръча и бутилка згиара — местно бяло вино. Излъчваше увереност, някаква вътрешна сила, която караше Мери да се чувства сигурна и спокойна.

Беше я взел с колата си от центъра, далеч от посолството.

— По-добре е никой да не знае къде отиваш — каза ѝ той, — иначе всички дипломати в града ще започнат да коментират.

Твърде късно, смръщи вежди Мери.

Луи беше взел колата назаем от един свой приятел от френското посолство. Тя бе с черно-бели елипсовидни номера с дипломатически знаци CD.

Мери знаеше, че автомобилните номера улесняваха работата на полицията. Номерата на чужденците започваха с цифрата дванадесет. Служебните коли бяха с жълти номера.

След като се наобядваха, потеглиха отново. По пътя често задминаваха примитивни селски каручки, сковани ръчно от дърво, и цигански катуни.

Луи бе опитен шофьор. Мери го наблюдаваше, докато той шофираше, и мислеше за думите на Майк Слейд: *Тъкмо изучавам досието му. Вашият лекар никога не е бил женен и изобщо не е имал деца. Той е вражески агент.*

Тя не вярваше на Майк Слейд. Инстинктът ѝ подсказваше, че той лъже. Луи не можеше да се промъкне в кабинета ѝ и да изпише онези думи по стените. Някой друг я заплашваше. Тя вярваше на Луи. *Никой*

не може да изиграе онова чувство, което видях на лицето му, когато забавляваше децата. Никой не би могъл да бъде такъв добър артист.

Въздухът ставаше все по-рядък и по-хладен и храстите и дъбовите гори отстъпиха на ясеновите дървета и елите.

— Тук е чудесно за лов — каза Луи. — В тия гори има глигани, сръндаци, вълци и диви кози.

— Никога не съм ходила на лов.

— Може някой ден да те заведе.

Планината пред нея със своите върхове, обгърнати в мъгла и облаци, ѝ приличаше на швейцарските Алпи, фотоси от които бе виждала преди. Минаваха покрай горички и зелени ливади, осеяни с крави. Над главите им висяха ледени оловни облаци и на Мери ѝ се струваше, че ако протегне ръка да ги докосне, те ще залепнат по пръстите ѝ като студен метал.

Късно следобед стигнаха до Сиоплеа — красив планински курорт в алпийски стил. Мери изчака в колата, докато Луи направи регистрацията в хотела.

Един портиер в напреднала възраст ги съпроводи до апартамента им. Състоеше се от доста голям, скромно, но удобно обзаведен хол, спалня, баня и тераса, от която се откриваше чудесна гледка към планината.

— За пръв път в живота ми се иска да съм художник — каза Луи с въздишка.

— Гледката *наистина* е чудесна!

Той се доближи до нея.

— Не, искам да кажа, че ми се иска да те нарисувам.

Тя се замисли: *Чувствам се като седемнайсетгодишно момиче на своята първа среща. Нервна съм.*

Той я прегърна и я притисна към себе си. Тя сгуши глава на гърдите му, устните му докоснаха нейните, а ръцете му нежно галеха тялото ѝ. Придърпа ръката ѝ надолу и тя усети твърдостта на члена му, после забрави за всичко друго и вече мислеше само за това, което чувстваше в момента.

Изпитваше лудешка страст, която бе нещо повече от необходимостта да прави секс. Това бе нуждата някой да я прегръща, да я направи по-уверена, да я защитава, да я убеди, че вече не е самотна. Тя искаше Луи да бъде в нея, тя да бъде в него, да се слее с него...

Лежаха на голямата спалня и тя чувстваше как устните му се плъзгаха надолу по голото ѝ тяло, след това минаваха по меките ѝ дълбини. После той влезе в нея и тя извика, обезумяла от страст, и започна да стене от неописуемо удоволствие. Това се повтори отново, и отново, докато на нея започна да ѝ се струва, че не може да издържа повече на това блаженство.

Луи беше невероятен любовник — страстен и ненаситен, нежен и внимателен. Всичко продължи доста дълго. Останаха да лежат, изтощени и удовлетворени. Тя се бе сгушила между силните му ръце и те дълго разговаряха.

— Толкова е странно — каза Луи. — Отново се чувствам пълноценен. Откакто загинаха Рене и децата, аз бях като дух, бродещ самотен наоколо.

Аз също, помисли си Мери.

— Липсваше ми в много отношения. Липсваше ми дори за неща, за които никога преди това не се бях сещал. Без нея се чувствах безсилен. Глупави, тривиални неща. Не знаех да готвя, нито пък да пера, дори леглото си не можех да оправя както трябва. На нас, мъжете, всичко ни се струва толкова лесно отстрани.

— Луи, и аз се чувствах безсилна. Едуард бе моята защита и аз едва не се удавих в самотата си, а него го нямаше, за да ме запази.

Те заспаха.

Отново се любиха, но този път по-бавно и по-нежно; огънят бе обуздан, пламъкът бе по-слаб, по-изящен.

Всичко бе почти безупречно. *Почти*. Защото Мери искаше да му зададе един въпрос, но знаеше, че не трябва: *Наистина ли си имал жена и деца, Луи?*

Тя знаеше, че в момента, в който го попита за това, всичко между тях щеше да свърши завинаги. Луи никога не би простил нейното

съмнение. *Да върви по дяволите Майк Слейд*, помисли си тя. *По дяволите. Проклет да е.*

Луи я наблюдаваше.

— За какво мислиш?

— За нищо, скъпи.

Какво правеше на малката тъмна уличка, когато онези мъже се опитаха да ме отвлекат, Луи?

Вечеряха на терасата отвън. Луи поръча семурата — ягодов ликьор, който се произвеждаше в близката планина.

В събота се качиха с лифт до някакъв връх. После се върнаха и плуваха в закрития басейн, любиха се в частната сауна и играха бридж с едни лъчезарни младоженци, немци, които прекарваха тук медения си месец.

Вечерта отидоха с колата до Ейнтрул, вечеряха в един селски ресторант с камина, в която бумтеше силен огън. От тавана висяха дървени полилеи, а на стената под камината бяха окачени ловни трофеи. Голямата зала бе осветена със свещи, а през прозорците се виждаха покритите със сняг хълмове. Чудесна обстановка, с чудесен компаньон.

После — на нея й се стори твърде скоро — трябваше да си тръгват за града.

Време е да сляза на земята — при действителността, мислеше Мери. А каква бе действителността? Място, където я очакваха заплахи и отвличания, и ужасни надписи по стените в кабинета й.

Пътуването обратно бе приятно и спокойно. Сексуалното напрежение, което ги съпътстваше по пътя им на отиване, се бе заменило с чувство на облекчение от взаимността. Толкова бе уютно да бъдеш до Луи.

Когато приближиха Букурещ, минаха покрай ниви със слънчогледи, обърнаха главите си към слънцето.

Ето това съм аз, каза си Мери. Най-после се обръщам към слънцето.

Бет и Тим с нетърпение очакваха да се върне майка им.

— Ще се омъжиш ли за Луи? — попита я Бет.

Мери се стъписа от въпроса. Стресна се, като чу думите, които изразяваха това, за което тя дори не си позволяваше да мисли.

— Е? Ще се омъжиш ли?

— Не съм мислила по този въпрос — отговори тя предпазливо.

— А ти ще имаш ли нещо против?

— Той не е татко — каза Бет бавно, — но аз и Тим гласувахме. Харесваме го.

— И аз го харесвам — каза Мери радостно. — И аз го харесвам...

Получи дванадесет червени рози и бележка: *Благодаря ти.*

Тя прочете картичката. После се замисли дали бе изпращал цветя на Рене. Питаше се дали изобщо са съществували Рене и двете дъщери. И се ядоса на себе си заради тези мисли. *Защо ще измисля Майк Слейд такава ужасна лъжа?* Нямаше как да разбере.

В този момент в кабинета ѝ влезе Еди Молц, съветникът по политическите въпроси и агент на ЦРУ.

— Изглеждате чудесно, госпожо посланик. Добре ли изкарахте уикенда?

— Да, благодаря.

Обсъждаха случая с един румънски полковник, който се свързал с Молц и искал да дезертира.

— Ще ни бъде от голяма полза. Ще ни донесе доста ценна информация. Довечера ще изпратя закодирана телеграма, но исках да ви предупредя да сте готова за евентуален неприятен разговор с Йонеску.

— Благодаря ви, господин Молц.

Той се изправи, за да си ходи.

Съвсем спонтанно Мери го спря:

— Почакайте. Бих... бих искала да ви помоля за една услуга.

— Разбира се, госпожо.

Изведнъж тя се сконфузи и се чудеше как да продължи.

— Става въпрос за... за нещо лично и поверително.

— Това ми звучи като нашето мото — усмихна се Молц.

— Необходима ми е информация за някакъв си доктор Луи Дефорж. Чували ли сте това име?

— Да, госпожо. Работи към френското посолство. Какво точно ви интересува?

Щеше да бъде много по-трудно, отколкото си го бе представяла. Това бе предателство.

— Искам да узная дали... дали доктор Дефорж е бил женен някога и дали е имал две деца. Дали можете да разберете?

— До двадесет и четири часа ще имате отговора, госпожо посланик.

— Да, благодаря ви.

Моля те, Луи, прости ми.

Малко след това в кабинета ѝ влезе Майк Слейд.

— Добро утро!

— Добро утро.

Той остави чаша кафе на бюрото ѝ. Нещо в поведението му ѝ се струваше променено. Мери не бе сигурна какво точно, но усещаше, че Майк Слейд знае всичко за уикенда. Чудеше се дали няма шпиони, които да я следят и да му докладват за всичко, което прави.

Тя отпи глътка кафе. Както винаги, то бе чудесно. *Това е нещо, което Майк Слейд прави отлично*, помисли Мери.

— Имаме проблеми — каза ѝ той.

После цялата сутрин разговаряха за нарастващия брой румънци, желаещи да емигрират в Америка, за финансовата криза в Румъния, за един от техните служители, който направил бебе на една румънка, и за куп други неща.

В края на разговора Мери се чувстваше по-уморена от друг път.

— Довечера има премиера. Ще танцува Корина Соколи — каза Майк Слейд.

Мери бе чувала името ѝ. Това бе една от световноизвестните примабалерини.

— Имам няколко билета, ако се интересувате.

— Не, благодаря.

Тя си спомни за предишния път, когато Майк ѝ бе дал билети за театър, и за всичко, което се случи тогава. Освен това бе заета. Бе поканена на вечеря в китайското посолство, а след това имаше среща с Луи в резиденцията. Не трябваше да ги виждат заедно в обществото. Напълно съзнаваше, че нарушава правилата, като се обвързва със служител от друго посолство. *Но това не е случайна връзка...*

Мери се приготвяше за вечерята. Отвори гардероба, за да си извади една официална рокля, и с изненада откри, че камериерката я бе изпрала, вместо да я занесе на химическо чистене. Сега вече не ставаше за нищо. *Ще я уволня, закани се Мери в яда си. Само дете не мога да го направя. По дяволите, проклетите им закони!*

Изведнъж се почувства безкрайно изтощена. Отпусна се тежко на леглото. *Ех, да можеше да не излизам довечера! Щеше да е хубаво, ако можех да си остана тук и да си легна. Но трябва да отидете, госпожо посланик. Вашата страна разчита на вас.*

Лежеше и си фантазираше как остава в леглото и не отива на вечерята. Китайският посланик посреща другите гости и с нетърпение очаква да се появи и тя. Най-накрая обявяват, че американският посланик не е дошъл. Това е истинска обида. Китай се разсърдва. Посланикът на Китай изпраща протестно писмо и когато румънският президент го прочита, страшно се ядосва. Веднага се обажда на президента на Съединените щати, за да изрази възмущението си. „Нито вие, нито който и да е друг може да принуди посланика ми да ходи на вашите вечери“ — крещи президентът Елисън. От своя страна президентът на Румъния също крещи: „Никой няма право да ми държи такъв тон. Сега вече и ние си имаме атомни бомби, господин президент.“ И двамата държавни ръководители едновременно натискат копчето и ядреното разрушение се изсипва едновременно върху техните две страни.

Мери се изправи в леглото и въпреки голямата умора си каза: *По-добре е все пак да отида на тая проклета вечеря.*

Цялата вечер пред нея се нижеха вече познатите лица от дипломатическия корпус. Мери смътно си спомняше кои са хората на нейната маса. С нетърпение очакваше да се прибере вкъщи.

Когато Флориан я караше обратно към резиденцията, Мери се усмихна замечтано: *Чудя се дали президентът Елисън ще разбере, че тази вечер осуетих една атомна война?*

Когато отиде на работа на следната сутрин, Мери се чувстваше още по-зле. Болеше я главата и ѝ се повръщаше. Единствено посещениято на Еди Молц повдигна малко духа ѝ.

— Нося ви информацията, от която се интересувахте — каза агентът на ЦРУ. — Доктор Луи Дефорж е бил женен в продължение на тринадесет години. Жена му се е казвала Рене. Имал е две дъщери, на десет и на дванайсет години — Филипа и Женвиер. Убити са от терористи в Алжир. Най-вероятно са искали да си отмъстят на лекаря, който под прикритие воювал против тях. Друга информация интересува ли ви?

— Не — отговори Мери, сияеща от щастие. — Това е достатъчно. Благодаря ви.

По време на сутрешното си кафе Мери и Майк Слейд обсъждаха пристигането на група американски студенти.

— Искат да се срещнат с президента Йонеску.

— Ще се опитам да го уредя — обеща Мери. Думите ѝ прозвучаха провлечено.

— Добре ли сте?

— Просто съм изморена.

— Мисля, че имате нужда от още едно кафе. Ще ви възбуди малко. Не влагам никакви задни мисли в това.

Късно следобед Мери се почувства още по-зле. Тя позвъни на Луи и отложи срещата си с него. Беше доста болна, за да се вижда с когото и да било. Искаше ѝ се американският лекар да е сега в Букурещ. Навярно Луи би могъл да знае какво ѝ е. *Ако не се оправя, ще му се обадя.*

Дороти Стоун се обади на фелдшера да изпрати тилол от аптеката. Но лекарството никак не ѝ помогна.

Секретарката на Мери бе загрижена.

— Изглеждате наистина ужасно, госпожо посланик. Трябва да си легнете.

— Ще се оправя — едва промърмори Мери.

Денят се проточи, сякаш бе дълъг хиляди часове. Мери се срещна със студентите, с някакви румънски служебни лица, с американски banker, с представител на Центъра за информация на Съединените щати. Накрая присъства и на една безкрайна вечеря в посолството на Холандия. Когато най-сетне се прибра, просто се строполи в леглото.

Не можеше да заспи. Цялата гореше от температура и на няколко пъти блънуваше. Тичаше по непознат лабиринт от коридори и на всеки ъгъл се сблъскваше с някой, който драскаше с кръв заплахи по стените. Тя виждаше само гърба му. После се появи Луи и десетина мъже се опитваха да го набутат в някаква кола. От другата страна на улицата към нея тичаше Майк Слейд и крещеше: „Убийте го. Той няма семейство“.

Мери се събуди, плувнала в студена пот. В стаята бе горещо като в пещ. Тя отметна завивките си и изведнъж я втресе от студ. Зъбите ѝ затракаха. *Господи, помисли си тя, какво ми става?*

Прекара останалата част от нощта будна — страхуваше се от сънищата си.

На следващата сутрин Мери събра всичките си сили и воля, за да стане и отиде в посолството. Майк Слейд я чакаше.

Той я погледна загрижено и каза:

— Не изглеждате никак добре. Защо не отлетите за Франкфурт, за да се прегледате при нашия лекар там?

— Нищо ми няма. — Устните ѝ бяха сухи и напукани и тя цялата се чувстваше пресъхнала.

Майк ѝ подаде чаша кафе.

— Донесъл съм ви новите търговски разчети. Румънците ще имат нужда от повече зърно, отколкото си мислехме. Ето как можем да извлечем капитал от...

Тя се опитваше да следи думите му, но гласът на Майк ту достигаше до ушите ѝ, ту заглъхваше.

* * *

Тя успя някак си да изкара деня. Луи ѝ се обади два пъти. Мери каза на секретарката си да му предаде, че е на съвещание. Опитваше се да спести всяка частица от силата, която ѝ бе останала, за да работи.

Вечерта, когато си лягаше, Мери усещаше, че бе вдигнала още по-висока температура. Болеше я цялото тяло. *Аз наистина съм болна, помисли тя. Чувствам се така, сякаш умирам.* С неимоверно усилие протегна ръка и натисна звънеца. Кармен се появи веднага.

Тя погледна Мери с тревога.

— Госпожо посланик! Какво...

— Помоли Сабина да позвъни във френското посолство. Повикайте доктор Дефорж — гласът ѝ излизаше от дълбините на гърлото ѝ с хриптене.

Мери отвори очи и примижа. Виждаше смътно два размазани силуета на Луи. Той се доближи до леглото. Наведе се над нея и огледа внимателно зачервеното ѝ лице.

— Господи! Какво ти е? — Сложи ръка на челото ѝ. Беше горещо. — Мерила ли си си температурата?

— Не ме интересува колко е — с усилие отговори тя.

Луи седна на края на леглото.

— Скъпа, откога се чувстваш така?

— От няколко дни. Сигурно е вирус.

Луи хвана ръката ѝ — пулсът ѝ бе слаб и прескачаше. После се наведе над нея и усети дъха ѝ.

— Яла ли си чесън днес?

Тя поклати отрицателно глава.

— От два дни нищо не съм яла — прошепна Мери.

Той отново се надвеси над нея и внимателно повдигна клепачите й.

— Жадна ли си?

Тя кимна.

— Усещаш ли болки, имаш ли мускулни спазми, гади ли ти се, вие ли ти се свят?

Да, всичко накуп, помисли тя, съвсем изтощена. А на глас каза:

— Какво ми е, Луи?

— Можеш ли да ми отговориш на някои въпроси?

Тя преглътна и с мъка отвърна:

— Ще се опитам.

Той хвана ръката й.

— Кога започна всичко това?

— На следващия ден, след като се върнахме от планината — прошепна едва доловимо тя.

— Да си яла или да си пила нещо, от което да ти е станало зле?

Тя поклати глава.

— Просто с всеки изминат ден се чувстваше все по-зле, така ли?

Тя кимна.

— С децата ли закусваш?

— Да. Обикновено закусвам в резиденцията.

— А децата добре ли се чувстват?

Тя отново кимна с глава.

— А къде обядваш? Всеки ден на едно и също място ли?

— Не, понякога се храня в посолството, понякога имам делови срещи в ресторанти — шепнесе гласът й.

— А има ли място, което да посещаваш редовно, или пък някое ястие, което често да ядеш?

Беше твърде уморена и й се искаше този разговор да свърши най-после. Искаше й се той да си отиде. Затвори очи.

Той леко я побутна.

— Мери, не заспивай. Чуй ме! — настояваше гласът му. — А няма ли някой, с когото обикновено се храниш?

Тя примигна сънливо.

— Не. — Защо ли й задаваше всички тия въпроси? — Вирус е — промърмори тя, — нали?

Той пое дълбоко дъх.

— Не, не е. Някой ти слага отрова.

През тялото ѝ преминаха тръпки като от електрически ток. Тя отвори широко очи.

— Какво? Не мога да повярвам.

Той се намръщи.

— Струва ми се, че е арсен, но пък тук не се продава арсен.

Мери изведнъж потръпна от страх.

— Кой... кой може да се опитва да ме отрови?

Той стисна ръката ѝ.

— Скъпа, трябва да се сетиш: Наистина ли нямаш навика да се храниш често с някого, или пък да пиете заедно всеки ден?

— Разбира се, че няма — прозвуча съвсем слабо протестът ѝ. — Казах ти, че... — *Кафето... Майк Слейд... Сам си го варя. Имам си специална рецепта.* — О, Господи!

— Какво има?

Тя преглътна и успя да каже:

— Всяка сутрин Майк Слейд ми носи кафе. Винаги ме посреща с кафе.

Луи впери очи в нея.

— Не, не може да бъде Майк Слейд. От какви съображения ще се опитва да те убива?

— Той... той иска да се отърве от мен.

— Ще говорим за това по-късно — каза Луи загрижено. — Първо трябва да те излекуваме. Ще ми се да те откарам в болница, но посолството ви няма да разреши. Ще отида да ти донеса някои лекарства. Веднага се връщам.

Мери лежеше и се опитваше да осъзнае това, което ѝ бе казал Луи. *Арсен. Някой ми слага арсен. Просто имате нужда от още едно кафе. Ще се почувствате по-добре. Сам си го варя.*

Тя потъна дълбоко в несвят и по-късно чу Луи да вика:

— Мери!

Насила отвори очи. Той стоеше до леглото ѝ и вадеше спринцовка от една малка чантичка.

— Здравей, Луи. Радвам се да те видя — промърмори Мери.

Луи намери вената ѝ и вкара иглата.

— Слагам ти тъй наречената инжекция на Бал. Това е антидот против арсен. Ще го редувам с купренил. Утре сутрин ще ти сложа

следващата инжекция. Мери?

Тя спеше.

На следващата сутрин доктор Луи Дефорж ѝ сложи още една инжекция и още една — вечерта. Лекарствата имаха чудотворен ефект. Един по един симптомите започнаха да изчезват. На по-следващата сутрин температурата на Мери достигна почти нормални граници и състоянието ѝ видимо се подобри.

Луи бе в стаята на Мери. Прибираше спринцовката в книжен плик, за да не предизвика любопитството на прислугата. Мери бе изтощена и измъчена, сякаш бе прекарала дълга болест, но неразположението и всички болки вече ги нямаше.

— За втори път спасяваш живота ми!

Луи я погледна сериозно.

— Мисля, че е време да се опитаме да разберем кой го е направил.

— Как?

— Проверих в няколко посолства. Никое от тях няма арсен. Не успях да разбера нищо за американското посолство. Искам да направиш нещо. Мислиш ли, че ще можеш да отидеш утре на работа?

— Да, смятам, че ще се справя.

— Искам да отидеш в аптеката на посолството. Кажу ми, че ти трябва някакъв пестицид. Ще обясниш, че в градината ти има насекоми. Искай антрол. Той се приготвя с арсен.

Мери го гледаше с недоумение.

— Какво ще ни помогне това?

— Подозирам, че в Букурещ внасят арсен. Ако изобщо го има, трябва да е в аптеката на посолството. Всеки, който взима отрова, трябва да се разписва в специална тетрадка. Когато се разписваш за антрола, погледни кои други имена са в списъка...

Гъни съпроводи Мери през входната врата. Тя тръгна по дългия коридор към аптеката, където зад стъклото работеше фелдшерката.

Когато забеляза Мери, тя се обърна.

— Добро утро, госпожо посланик. По-добре ли се чувствате?

— Да, благодаря.

— Какво ще обичате?

Мери си пое нервно дъх.

— Градинарят ми каза, че... че някакви насекоми му създават проблеми в градината. Дали имате нещо, което би помогнало, като антрол например?

— Да, разбирам. Всъщност останал ни е малко антрол — отговори фелдшерката.

Тя се обърна към рафтовете зад себе си и свали една метална кутия с надпис „Отровно!“.

— Напаст от паразити — доста е необичайно за това време на годината. — Тя сложи една бланка пред Мери. — Разпишете се, ако обичате. В него има арсен.

Мери вторачи поглед в листа пред нея. На него беше написано едно-единствено име. Майк Слейд.

Мери позвъни на Луи Дефорж, за да му каже какво е открила, но телефонът му даваше заето. Той говореше с Майк Слейд. Първото нещо, което му хрумна, бе да докладва за опит за убийство, само че не можеше да повярва, че Слейд е замесен! Затова Луи реши първо сам да разговаря със Слейд.

— Току-що се разделих с вашия посланик — каза Луи Дефорж. — Тя ще се оправи.

— Много добра новина, докторе. Защо пък да не се оправи?

— Някой се е опитал да я отрови — отвърна доста предпазливо Луи.

— За какво говорите? — попита Майк с тон, нетърпящ възражения.

— Може би вие знаете за какво говоря.

— Почакайте! Искате да кажете, че смятате, че аз съм отговорен за това, така ли? Грешите. По-добре да се разберем на четири очи. Да се видим някъде, където никой няма да ни подслушва. Можете ли да се срещнете с мен довечера?

— В колко часа?

— Зает съм до девет. Защо да не се срещнем към девет и нещо край парка Банясъ? Ще ви чакам при фонтана. Всичко ще ви обясня.

Луи Дефорж се колебаеше.

— Добре. Ще дойда.

Той затвори телефона и си помисли: *Майк Слейд не би могъл да е замесен в това.*

Когато Мери отново позвъни на Луи, той вече бе излязъл. Никой не знаеше къде е отишъл.

Мери вечеряше с децата в резиденцията.

— Ти наистина изглеждаш вече доста добре, мамо — каза ѝ Бет.
— Много се бяхме разтревожили.

— Да, чувствам се добре — увери я Мери. И това бе самата истина. *Господи, благодаря ти, че ми изпрати Луи.*

Мери не можеше да престане да мисли за Майк Слейд. Непрекъснато чуваше гласа му: *Заповядайте кафето. Сам си го приготвям.* Как е могъл да я убива бавно и невъзмутимо? Тя потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Тим.

— Не, миличък.

Не трябва да въвличам и децата в своите кошмари. Може би няма да е зле да ги изпратя в Америка за известно време, мислеше си тя. Могат да постоят при Флорънс и Дъг. А после ѝ хрумна: И аз бих могла да тръгна с тях. Но това щеше да е проява на страх от нейна страна, а това пък би означавало победа за Майк Слейд и за тези, за които той работи. Имаше само един-единствен човек, който би могъл да ѝ помогне. Стантън Роджърс. Стантън щеше да ѝ каже как да постъпи с Майк.

Но не мога да го обвиня без доказателства, а аз нямам никакви. Само това, че всяка сутрин ми е приготвял кафе.

Тим ѝ говореше:

— ... и ние им казахме, че ще те питаме дали можем да отидем с тях.

— Извинявай, мили, какво каза?

— Казах, че Николай ни покани да отидем на излет с него и семейството му следващия уикенд.

— Не! — Отговорът ѝ прозвуча по-грубо, отколкото тя самата бе очаквала. — Искам двамата изобщо да не напускате резиденцията.

— Ами училището? — попита Бет.

Мери се колебаеше. Не можеше да ги държи тук като затворници, а не искаше и да ги стряска.

— Добре. Само че Флориан ще ви закара и ще ви върне обратно с колата. Никой друг.

Бет я гледеше въпросително.

— Мамо, има ли нещо?

— Не естествено — отговори бързо Мери. — Защо питаш?

— Не знам. Просто ми се струва, че...

— Остави мама на мира — обади се Тим. — Току-що изкара румънски грип.

Добре го каза, помисли си Мери. Отравяне с арсен — румънски грип.

— Можем ли да гледаме видео довечера? — попита Тим.

— „Може ли“ — поправи го Мери.

— Това „да“ ли означава?

Мери не бе планирала гледане на филми, но напоследък отделяше толкова малко време за децата, че реши да им угоди.

— Да, това означава „да“.

— Благодаря ви, госпожо посланик — радостно извика Тим. — Отивам да донеса някоя касета.

— Не, този път не е твой ред. Ти избра предишния филм, който гледахме. Може ли да гледаме още веднъж „Американски драсканици“?

„Американски драсканици“... И изведнъж Мери се сети какво доказателство може да представи на Стантън Роджърс.

В полунощ помоли Кармен да извика такси.

— Не искате ли Флориан да ви закара? — попита я Кармен. — Той е...

— Не.

Това трябваше да стане съвсем тайно.

След няколко минути Мери беше вече в таксито.

— До американското посолство, ако обичате.

Шофьорът ѝ каза:

— Но то е вече затворено. Никой няма да... — Той се обърна към нея и я позна. — Госпожо посланик! За мен е голяма чест! — и потегли. — Познах ви, защото съм ви виждал по нашите вестници и списания. Вие сте почти толкова известна, колкото и нашият велик ръководител.

В посолството вече бяха коментирали голямата популярност, с която се ползваше Мери в румънската преса.

Шофьорът продължаваше да бърбори.

— Американците ми харесват. Много са добросърдечни. Надявам се инициативата на вашия президент за сближаване на народите да се увенчае с успех. Ние, румънците, сме на негова страна. Крайно време е на земята да настъпи мир.

Тя не беше в настроение да обсъжда каквото и да е.

Когато приближиха посолството, Мери му посочи едно място, където имаше знак на румънски: *Parcare cu Locuri Rezervate*.^[1]

— Спрете ей там и елате да ме вземете след един час, за да ме върнете обратно в резиденцията.

— С удоволствие, госпожо посланик.

Към таксито се приближи дежурен от охраната.

— Не можете да паркирате тук, това е... — той разпозна Мери и я поздрави, извинявайки се:

— Извинете, госпожо посланик. Добър вечер!

— Добър вечер! — отговори Мери.

Войникът я придружи до входа и ѝ отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не. Ще се кача за няколко минути.

— Да, госпожо — той я проследи с поглед надолу по коридора.

Мери влезе в кабинета си, светна лампите и погледна към стената — там, където бяха заличени следите от надрасканите думи. Пристъпи към междинната врата, водеща към кабинета на Майк Слейд, и влезе вътре. Стаята бе тъмна. Светна лампата и се огледа.

Върху бюрото му нямаше никакви книжа. Започна да рови из чекмеджетата. В тях нямаше нищо, освен няколко брошури, бюлетини и програми. Съвсем невинни неща, които с нищо не биха привлекли вниманието на някоя любопитна чистачка. Очите на Мери трескаво шареха навсякъде. Трябва да е тук някъде. Не може да го държи другаде, малко вероятно е и да го носи със себе си.

Отново отвори чекмеджетата и отново започна да тършува в тях — бавно и внимателно. Когато стигна до най-долното чекмедже, пръстите ѝ напипаха нещо твърдо в задния му край зад свитък хартии. Тя го изтегли, вдигна го пред себе си и не можеше да повярва на очите си.

В ръцете си държеше метална кутия с червена боя.

В девет и нещо доктор Луи Дефорж чакаше близо до фонтана в парка Банясъ. Чудеше се дали не бе сгрешил, като не докладва за Майк Слейд. *Не, каза си той. Първо трябва да чуя какво ще ми каже. Ако го обвиня по погрешка, това ще го съсипе.*

Внезапно в тъмнината се появи Майк Слейд.

— Благодаря ви, че дойдохте. Разговорът ни ще бъде съвсем кратък. По телефона ми казахте, че някой се е опитал да отрови Мери Ашли.

— *Точно така.* Някой ѝ е слагал арсен.

— И смятате, че това съм аз?

— Можели сте лесно да го слагате в кафето ѝ, малко по малко всеки ден.

— Казахте ли за това на някого?

— Все още не. Първо исках да разговарям с вас.

— Радвам се — каза Майк. Той извади ръката от джоба си. В нея държеше един „Магнум“ — 475 калибъра.

Луи недоумяваше.

— Какво... какво правите? Чуйте ме! Не можете...

Майк Слейд дръпна спусъка и видя как от гърдите на французина бликна яркочервена кръв.

[1] Служебен паркинг (рум.). — Б.пр. ↑

От „чистата“ стая в американското посолство Мери се обаждаше по секретната линия на Стантън Роджърс. В Букурещ беше един часът през нощта, а във Вашингтон — осем часът сутринта. Мери знаеше, че секретарката на Стантън Роджърс винаги пристига рано.

— Тук е кабинетът на господин Роджърс.

— Обажда се посланик Ашли от Румъния. Знам, че господин Роджърс е в Китай с президента, но ми се налага спешно да говоря с него. Можете ли да ме свържете по някакъв начин?

— Съжалявам, госпожо посланик, но той е непрекъснато в движение. Не ми е дал никакъв телефон за връзка.

Мери почувства, че сърцето ѝ ще изскочи.

— Няма ли да ви се обади скоро?

— Трудно ми е да ви отговоря. Тяхната програма с президента е много натоварена. Може би някой от Държавния департамент би могъл да ви помогне.

— Не — отговори Мери отчаяно. — Никой друг не може да ми помогне. Благодаря ви.

Седеше в стаята сама, вторачила поглед в нещо несъществуващо, заобиколена от най-съвременната електронна техника в света, която обаче с нищо не можеше да ѝ помогне. Майк Слейд се опитваше да я убие. Тя трябваше да каже на някого. Но на кого? На кого можеше да се довери? Единственият човек, който знаеше какво се опитва да направи Слейд, е Луи Дефорж.

Мери отново позвъни в апартамента му, но пак никой не ѝ отговори. Сети се какво ѝ бе казал Стантън Роджърс, преди да тръгне: *Ако искаш да ми изпратиш някакво съобщение, без никой друг да разбере, кодът в началото на телеграмата трябва да бъде ХХХ.*

Мери отиде бързо в кабинета си, написа спешно съобщение и го адресира до Стантън Роджърс. Най-отгоре сложи три хикса. От едно заключено чекмедже на бюрото си извади тетрадка с тайни кодове и внимателно закодира написаното. Ако сега ѝ се случеше нещо, Стантън Роджърс поне щеше да узнае кой го е направил.

Мери се запъти към стаята за свръзка.

Дежурен бе Еди Молц, агентът на ЦРУ.

— Добър вечер, госпожо посланик. Много до късно работите.

— Да — отвърна Мери. — Искам да изпратя едно съобщение.

Спешно е.

— Ще се заема лично.

— Благодаря ви. — Тя му подаде съобщението и тръгна към изхода. Страшно много ѝ се искаше да бъде близо до децата си.

В стаята за свръзка Еди Молц декодира съобщението, което Мери току-що му бе дала. Когато свърши, го прочете бавно два пъти и се намръщи. Отиде до унищожителя на документи, пусна бележката вътре и не свали очи от нея, докато тя не се превърна на малки конфети.

После поръча разговор с държавния секретар Флойд Бейкър във Вашингтон. Кодът беше: *Тор*.

* * *

Два месеца бяха необходими на Лев Пастернак, за да проследи добре прикритата следа, която водеше до Буенос Айрес. Щатските разузнавателни служби и още пет-шест други тайни служби от цял свят помогнаха, за да бъде идентифициран наемният убиец Ейнджъл. Мосад му даде името на Неуса Мунес — любовницата на Ейнджъл. Всички искаха да унищожат Ейнджъл. За Лев Пастернак Ейнджъл се бе превърнал във фиксидея. Пастернак не успя да опази Марин Гроза и сега не можеше да си прости това. Все пак можеше да потърси възмездие. И той твърдо бе решил да го направи.

Не се свърза пряко с Неуса Мунес. Намери апартамента, в който тя живееше, и започна да го наблюдава, изчаквайки да се появи Ейнджъл. На петия ден от него все още нямаше никаква следа и Пастернак започна да действа. Изчака жената да излезе и петнадесет минути по-късно се качи горе, успя да се справи с ключалката и влезе в апартамента. Набързо го претърси внимателно. Нямаше никакви снимки или бележки, нито пък адреси, които да го насочат към

Ейнджъл. Пастернак намери костюмите в гардероба. Разгледа етикетите на „Херера“, свали от закачалката едно от саката и го пхна под мишницата си. Миг след това изчезна така тихо, както се бе появил.

На другата сутрин Лев Пастернак влезе в магазин „Херера“. Беше разчорлен и смачкан и миришеше на уиски.

Управителят на магазина за мъжка конфекция се приближи до него.

— Какво ще обичате, *señor*? — В гласа му се чувстваше неодобрение.

Лев Пастернак се ухили просташки.

— Ами да си кажа правичката, снощи се напих като свиня. Заиграх се на комар в хотела с едни местни приятелчета. Всички доста си дръпнахме, нали разбираш? Както и да е, едно от момчетата — не се сещам как му викаха — си забрави сакото в стаята ми. — Лев подаде сакото, а ръката му трепереше. — С твоя етикет е, та си мислех, че ще ми кажеш къде да го намеря да му го върна.

Управителят разгледа сакото.

— Да, при нас е шито. Трябва да погледна в тефтерите ни. Къде да ви потърся?

— Не знам — изломоти Лев Пастернак. — Пак съм тръгнал да играя комар някъде. Имаш ли визитка? Аз ш’ти ударя една жица.

— Добре. — И управителят му подаде визитната си картичка.

— Да не откраднеш сакото, ей? — каза Лев с пияния си глас.

— Разбира се, че няма — отговори управителят вече доста ядосан.

Лев Пастернак го потупа по рамото и каза:

— Добре, добре. Ш’ти звънна по-късно днес.

Когато същия следобед Лев се обади в магазина, управителят му каза:

— Името на човека, на когото сме ушили това сако, е *señor X. R. де Мендоса*. Държи апартамент номер 417 в хотел „Аурора“.

Лев Пастернак провери дали вратата му е заключена. Извади някакъв куфар от гардероба, занесе го на леглото и го отвори. Отвътре измъкна пистолет 45SIG — Saug със заглушител, подарък от негов приятел от аржентинските тайни служби. Пастернак отново провери зареден ли е пистолетът и дали заглушителят е сложен правилно. Прибра куфара в гардероба и си легна.

В пет часа сутринта Лев Пастернак се промъкваше безшумно по четвъртия етаж на хотел „Аурора“. Когато стигна до стая 417, той се огледа, за да се увери, че никой не го е видял. Наведе се към ключалката и тихо пъкна една жица в нея. След като чу изтракването на резето, измъкна пистолета.

Усети течение от отварянето на вратата в края на коридора и преди да успее да се обърне, нещо твърдо и студено се опря във врата му.

— Не обичам да ме следят — каза Ейнджъл.

Лев Пастернак чу щракането на спусъка секунда преди мозъкът му да се пръсне.

Ейнджъл не знаеше дали Пастернак действа сам, или работи за някой друг, но винаги бе от полза да се вземат допълнителни предпазни мерки. Телефонното обаждане бе пристигнало и вече беше време да действа. Първо, Ейнджъл трябваше да направи някои покупки. На улица „Пуейредон“ имаше хубав магазин за дамско бельо — доста скъп, но Неуса заслужаваше най-доброто. Вътре в магазина бе прохладно и тихо.

— Покажете ми някаква нощница, нещо по-фриволно — каза Ейнджъл.

Продавачката ококори очи.

— И чифт бикини с дантела на дупки отпред.

Петнадесет минути по-късно Ейнджъл влезе в магазина на Френкел. Рафтовете бяха отрупани с кожени дамски чанти, ръкавици и куфарчета.

— Едно куфарче, ако обичате. Черно.

* * *

Ресторант „Ел Алхире“ в хотел „Шератон“ бе един от най-хубавите в Буенос Айрес. Ейнджъл седна на една маса в ъгъла и сложи куфарчето върху нея. Сервитьорът се приближи.

— Добър ден.

— За предястие искам карас, а после — скара с гарнитура и салата от пресни зеленчуци. По-късно ще поръчам и десерт.

— Прието.

— Къде се намира тоалетната?

— В дъното — през онази врата, после вляво.

Ейнджъл стана и тръгна в указаната посока, като остави куфарчето на масата. Влезе в тесен коридор с две малки врати. На едната пишеше *Nombres*^[1], а на другата — *Señoras*^[2]. В края на коридора беше кухнята. Вътре бе шумно и се вдигаше пара. Ейнджъл бутна двойната врата и влезе. Навсякъде кипеше трескава работа, наоколо сновяха готвачи и помощник-готвачи, които бързаха да смогнат с поръчките за обяда. Непрекъснато влизаха и излизаха сервитьори с препълнени табли. Готвачите викаха по сервитьорите, а сервитьорите викаха по помощник-келнерите.

Ейнджъл премина бързо през помещението и излезе през задната врата, водеща към една алея. Изчака пет минути, за да се увери, че няма „опашка“.

На ъгъла бе спряло такси. Ейнджъл каза адреса на шофьора — улица „Умберто“ 1. След една пряка слезе от колата и спря друго такси.

— *Donde, por favour?*^[3]

— *Aeropuerto.*^[4]

Там щеше да получи билет за Лондон. Туристически билет. Първа класа бие на очи.

След два часа Ейнджъл наблюдаваше от самолета как Буенос Айрес изчезва под облаците сякаш по волята на божествен магьосник и съсредоточен върху предстоящата задача, обмисляше предварителните инструкции.

Децата трябва на всяка цена да умрат с нея. Смъртта им трябва да бъде много впечатляваща.

Ейнджъл не обичаше да получава инструкции за това как да изпълнява дадените му поръчки. Само аматьорите са толкова глупави, че да дават съвети на професионалисти. Ейнджъл се усмихна. *Те всички ще умрат и всичко ще бъде по-зашеметяващо, отколкото са си го поръчали.*

Ейнджъл заспа. Спа дълбоко и нищо не сънува.

Летище „Хийтроу“ в Лондон бе претъпкано с туристи. Пътуването с такси до Мейфеър отне малко повече от час. На рецепцията на хотел „Чърчил“ имаше много хора — някои току-що пристигнали, други — вече напускащи.

Пиколо пое трите чанти на Ейнджъл.

— Занеси ги горе в стаята ми. Аз имам малко работа.

Бакшишът бе скромен и пиколото надали щеше да го запомни. Ейнджъл пристъпи към асансьорите, изчака, докато пристигне един съвсем празен, и се качи.

Когато асансьорът тръгна, Ейнджъл натисна бутоните за петия, седмия и десетия етаж и слезе на петия. Ако някой на партера следеше копчетата, доста щеше да се пообърка.

Някакво служебно стълбище излизаше на една пътека отзад и пет минути след като се регистрира в хотел „Чърчил“, Ейнджъл седеше в такси обратно за Хийтроу.

На паспорта пишеше Х. Р. де Мендоса. Билетът беше на румънската авиокомпания „Таром“ за Букурещ. От летището Ейнджъл изпрати телеграма:

Пристигам сряда.

Х. Р. де Мендоса.

Получателят бе Еди Молц.

* * *

Рано на следващата сутрин звънна Дороти Стоун.

— Търсят ви от кабинета на Стантън Роджърс.

— Свържете ме — каза нетърпеливо Мери и веднага грабна слушалката.

— Ало, Стан?

Обади ѝ се секретарката му и на Мери ѝ идваше да заплаче от безсилие.

— Господин Роджърс ме помоли да ви се обадя, госпожо посланик. Той е с президента и няма възможност да ви телефонира, но ме помоли да се погрижа да получите всичко, което ви е необходимо. Ако ми кажете какъв е проблемът ви...

— Не, благодаря — каза Мери, опитвайки се да скрие разочарованието си. — Трябва... трябва да говоря лично с него.

— Страхувам се, че това не може да стане по-рано от утре. Той ми предаде, че ще ви се обади при първа възможност.

— Благодаря ви. Ще чакам да ми се обади — тя затвори телефона. Не можеше да направи нищо друго, освен да чака.

Мери продължаваше да прави опити да се свърже с Луи. У тях никой не отговаряше. Позвъни и във френското посолство. Там нямаха ни най-малка представа къде може да е той.

— Ако обичате, предайте му да ми се обади веднага, щом се появи.

Дороти Стоун каза:

— Търси ви някаква жена, но отказва да каже името си.

— Ще се обадя — Мери вдигна слушалката. — Ало, посланик Ашли на телефона.

Нежен женски глас се обади от другата страна на линията и каза с румънски акцент:

— Обажда се Корина Соколи.

Тя веднага се сети — това бе едно красиво момиче на двадесет и две-три години, примабалерина на Румъния.

— Имам нужда от вашата помощ — каза момичето. — Реших да работя за вас.

Не и това. Стига ми за днес, помисли Мери.

— Не... не знам дали ще мога да ви помогна. — Умът ѝ работеше трескаво. Тя се опитваше да си спомни какво точно я бяха инструктирали за подобни ситуации.

Повечето от тях са съветски агенти. Ние ги прехвърляме у нас, а те ни дават съвсем малко, обикновено не много важна информация или дезинформация. Някои от тях започват да ни шпионират. Най-ценни са висшите офицери от разузнаването или пък учените. Такива винаги са ни от полза. Но иначе не даваме политическо убежище, ако няма някоя сериозна причина.

Корина Соколи ридаеше.

— Моля ви! В опасност съм. Изпратете някой да ме вземе.

Комунистическите правителства устройват доста изкусни уловки. Някой, който казва, че ще работи за нас, идва и моли за помощ. Довеждаш го в посолството, а той започва да креци, че са го отвлекли. Това им дава оправдание за атаките, които в отговор предприемат в Съединените щати.

— Къде сте? — попита Мери.

Последва кратко мълчание. После гласът продължи:

— Да вярвам ли, че мога да ви се доверя? В едно заведение „Роскоу“ до „Молдавия“. Ще дойдете ли да ме вземете?

— Лично аз не мога, но ще изпратя някой друг. Не се обаждайте повече по този телефон. Просто чакайте там, където сте. Аз...

Вратата се отвори и Майк Слейд влезе. Мери го погледна и се изплаши. Той се приближи към нея.

Гласът от другата страна на линията викаше:

— Ало? Ало?

— С кого разговаряте? — попита Майк.

— С... с доктор Дефорж — това бе първото име, което ѝ дойде наум. Тя затвори телефона, разтреперана от ужас.

Не ставай смешна, каза си тя. Намираш се в посолството. Тук нищо няма да посмее да ти направи.

— С доктор Дефорж? — попита Майк бавно.

— Да. Той... той идва насам.

Как ѝ се искаше това да е истина!

В погледа на Майк Слейд се появи нещо странно. Настолната ѝ лампа светеше и хвърляше сянката му върху стената, така той изглеждаше неимоверно едър и застрашителен.

— Сигурен ли сте, че ще можете да продължите работа?

Той отговори съвсем хладнокръвно, по мъжки:

— Да, нищо ми няма.

Страшно ѝ се искаше той да си тръгне, за да може да избяга. *Не трябва да му давам да разбере, че ме е страх.*

Той се приближи още по-близо до нея.

— Изглеждате напрегната. Няма да е зле да вземете децата и да отидете на почивка — някъде край езерата — за няколко дни.

Където ще бъде по-лесна мишена.

Само като го гледаше, я обземаше такъв невероятен страх, че чак се задъхваше. Вътрешният телефон извъня. Това бе спасителният пояс.

— Бихте ли ме извинили?

— Разбира се.

Майк Слейд постоя за момент, вторачен в нея, после се обърна и излезе, като отнесе и сянката със себе си. Тя едва не се разплака от облекчение. Вдигна слушалката.

— Да, моля?

Обаждаше се Джери Дейвис, съветникът по връзките с обществеността.

— Госпожо посланик, извинете ме за безпокойството, но имам лоши новини за вас. Току-що ни се обадиха от полицията, че доктор Луи Дефорж е бил убит.

Стаята се разлюля.

— С... с... сигурен ли сте?

— Да, госпожо. Намерили са портфейла му в сакото.

През тялото ѝ преминаха тръпки на стари спомени и тя чу някой да ѝ казва по телефона: *Тук е шерифът Мънстър. Съпругът ви е загинал при автомобилна катастрофа.* И всичките ѝ стари мъки се втурнаха към нея от миналото, режиха я и я разкъсваха на парчета.

— Как... как е станало? — гласът ѝ бе сподавен.

— Застрелян е на място.

— Хванали ли са убиеца?

— Не, госпожо. Разследването се води съвместно от Секуритате и френското посолство.

Слушалката падна от ръката ѝ, съзнанието ѝ се замъгли и тя цялата се скова. Бавно се облегна назад и впери празен поглед в тавана. На него имаше една пукнатина. *Това трябва да се замаже*, мислеше тя. *В посолството не трябва да има пукнатини. Ей там — още една пукнатина. Всъщност пукнатините са навсякъде. Пукнатини има и в живота ни, а когато се появи пукнатина, в нея се заклецват злини. Едуард е мъртъв. Луи е мъртъв.* Тя не смееше да мисли за това. Търсеше още пукнатини по тавана. *Не мога да преживея още веднъж целия този ужас*, каза си Мери. *Кой ли е убил Луи?*

Отговорът дойде веднага след въпроса. *Майк Слейд.* Луи бе открил, че Слейд е давал арсен на Мери. Слейд навярно си е помислил, че след като убие Луи, никой нищо не може да докаже.

Неочакваното прозрение я изпълни с още по-голям ужас. *С кого разговаряте? Доктор Дефорж?* А Майк вече е знаел, че доктор Дефорж е мъртъв.

Прекара целия ден в кабинета си в планове за по-нататъшни действия. *Няма да му позволя да ме принуди да напусна. Няма да му позволя да ме убие. Трябва да го спра.* Обзе я силен гняв — гняв, какъвто никога досега не бе изпитвала. Взе твърдо решение да защитава себе си и своите деца. Реши и още нещо — ще унищожи Майк Слейд на всяка цена!

Мери отново даде спешна поръчка за разговор със Стантън Роджърс.

— Предадох му вашето съобщение, госпожо посланик. Ще ви се обади при първа възможност.

* * *

Тя не можеше да приеме смъртта на Луи. Той бе толкова сърдечен, толкова нежен, а сега лежеше в някоя морга, студен и

безжизнен. Ако бях заминала за Канзас, мислеше мрачно Мери, сега Луи щеше да е жив.

— Госпожо посланик.

Мери вдигна очи. Дороти Стоун ѝ подаде един плик.

— Дежурният на входа ме помоли да ви предам това. Каза, че някакво младо момче го е донесъл.

На плика пишеше: „За посланика. Лично.“

Мери отвори плика. Бележката бе написана с правилен, чист, спретнат почерк. В нея пишеше:

Скъпа госпожо посланик,

Наслаждавайте се на последния ден от живота си.

Ейнджъл

Още един от гнусните номера на Майк, за да ме изплаши, помисли си Мери. Но номерът му този път няма да мине. Ще стоя надалеч от него.

Полковник Маккини оглеждаше бележката. Поклати глава и каза:

— Много смахнати се навъдиха. — После я погледна. — Днес трябваше да присъствате на церемонията по случай първата копка на новата сграда към Американската библиотека, но ще съобщя да я отложат и...

— Не.

— Госпожо посланик, много е опасно да...

— Няма страшно. — Тя вече знаеше къде се крие опасността и бе решила как да я избегне. — Къде е Майк Слейд? — попита тя.

— Има среща в посолството на Австралия.

— Моля ви, свържете се с него и му предайте, че незабавно искам да го видя.

— Искали сте да разговаряте с мен? — гласът на Майк Слейд прозвуча съвсем безизразно.

— Да. Искам да ви възложа една задача.

— На вашите заповеди съм, госпожо посланик.

Сарказмът му бе като плесница за нея.

— Обади ми се една личност, която иска да ни сътрудничи.

— Коя е тя?

Мери изобщо не възнамеряваше да му каже, защото той щеше да предаде момичето.

— Не е важно. Но искам да доведете този човек в посолството.

Майк смръщи вежди.

— Да не би да е някой, когото румънците не искат да изпуснат?

— Да.

— Ами това може да доведе до...

Тя го прекъсна.

— Искам да отидете в едно заведение — „Роскоу“, при „Молдавия“, и да вземете човека оттам.

Той се опита да се противопостави с много контрааргументи, но когато видя решителното изражение на лицето ѝ, каза:

— Ако наистина искате това да стане, ще изпратя...

— Не — гласът на Мери бе стоманен. — Искам вие лично да отидете. Изпращам още двама души с вас.

Придружен от Гъни и още едно войниче, Майк нямаше да може да играе номерата си. Тя бе инструктирала Гъни да не го изпуска от очите си.

Майк я гледаше с недоумение.

— Днес програмата ми е препълнена. Може би утре ще бъде по-...

— Тръгнете веднага. Гъни ви чака в кабинета ви. Доведете информатора при мен. — Тонът ѝ показваше, че тя няма да приеме никакво възражение.

Майк кимна бавно в знак, че е разбрал.

— Добре.

Мери го изпрати с поглед и с чувство на облекчение, от което главата ѝ чак се замая.

Щом Майк е надалече, тя е въвн от всякаква опасност.

Набра номера на полковник Маккини.

— Откриването днес следобед ще се състои — каза му тя.

— Моят категоричен съвет е да го отложим, госпожо посланик. Защо да се излагате на опасност, когато...

— Нямам друг избор. Аз представлявам нашата страна. Какво ще кажат другите, ако всеки път, когато някой се опитва да заплашва живота ми, аз се крия? Ако сега си позволя това, няма да мога никога повече да си покажа очите. Все едно да си отида у дома. И още нещо, генерале. Нямам никакво намерение да напускам Румъния.

[1] Мъже (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Жени (исп.). — Б.пр. ↑

[3] За къде, моля? (исп.). — Б.пр. ↑

[4] За летището (исп.). — Б.пр. ↑

Церемонията по случай първата копка на новата сграда към Американската библиотека бе насрочена за четири часа следобед на голямото празно пространство в съседство с главната, вече съществуваща сграда близо до площад „Александру Сахиа“. Още в три часа там се бе събрала доста внушителна тълпа. Полковник Маккини бе предупредил капитан Аурел Истрасе — шефа на Секуритате, който го увери:

— Разбира се, гарантирам ви, че ще осигурим абсолютна безопасност за вашия посланик.

Истрасе наистина удържа на думата си. Бе наредил всички автомобили да се махнат от площада, така че да няма опасност от бомбен атентат. Цялото място се патрулираше от полиция, а на покрива на библиотеката бе поставил снайперист.

В четири часа без няколко минути всички бяха в пълна готовност. Електронните специалисти бяха претърсили цялото пространство наоколо, но не намериха никакви взривни устройства.

След като свърши и последната проверка, капитан Аурел Истрасе каза на полковник Маккини:

— Готови сме.

— Много добре. — И полковник Маккини се обърна към адютанта си: Предай на посланика, че може да идва.

Четирима войници придружиха Мери до лимузината и я прикриваха, докато тя се качи.

Флориан сияеше:

— Добър ден, госпожо посланик. Чудесна библиотека ще стане, нали?

— Да.

Докато я караше до мястото на събитието, Флориан не спря да бърбори, но Мери не го слушаше. Тя мислеше за засмените очи на Луи и за нежността, с която я бе любил. Заби нокти в дланите си,

опитвайки се да заглуши душевните си терзания с физическа болка. *Не трябва да плача, каза си тя. Каквото и да става, не трябва да плача. Любовта изчезна, остана само омразата. Побърка ли се този свят?*

Когато стигнаха до площада, до колата се приближиха двама войници, огледаха се внимателно във всички посоки и ѝ отвориха вратата, за да слезе.

— Добър ден, госпожо посланик.

Мери тръгна към центъра на церемонията. Двама въоръжени представители на Секуритате вървяха пред нея и двама — зад нея, като я пазеха с телата си. Снайперистът на покрива беше нащрек и следеше всичко през бинокъла.

Събралият се народ започна да ръкопляска, когато посланикът застана на малкото празно пространство, оставено за тази цел. В навалищата имаше румънци, американци и представители на други посолства в Букурещ. Познатите физиономии бяха малко. Повечето бяха непознати.

Мери погледна тълпата и си помисли: *Как ще изнеса речта си сега? Полковник Маккини бе прав. Изобщо не трябваше да идвам тук. Чувствам се ужасно притеснена и изплашена.*

— Дами и господа, имам честта да ви представя посланика на Съединените щати — тъкмо съобщаваше полковник Маккини.

Хората започнаха да ръкопляскат.

Мери пое дълбоко въздух и започна:

— Благодаря...

През последната седмица колелото на събитията така я бе завъртяло, че тя не бе имала време да подготви речта си. Някакво вдъхновение, което идваше дълбоко отвътре, ѝ подсказваше думите. Тя говореше, сякаш без да мисли.

— ... Това, което правим тук днес, може би ви се струва незначително, но то е от изключително значение, защото е още един мост между нашата страна и страните от Източна Европа. Новата библиотека, чиито основи сега полагаме, ще бъде пълна с информация за Съединените американски щати. Тук вие ще можете да четете наши вестници, списания, книги, да изучавате историята на нашата страна, да се запознавате с положителните и отрицателните страни на живота у нас. Ще можете да видите снимки на наши градове, заводи и ферми...

Полковник Маккини и хората му бавно сновяха сред хората. В бележката пишеше: „Наслаждавай се на последния ден от живота си“. Но кога свършваше денят за убиеца? В шест часа вечерта? В девет часа? В полунощ?

— ... но вие ще намерите и нещо много по-важно от това как изглеждат Съединените американски щати. Когато тази сграда бъде завършена, вие най-после ще разберете и как диша Америка. Ние ще ви покажем духа на нашата страна.

Изневиделица покрай полицейската бариера в другия край на площада се появи кола, рязко удари спирачки и спря до бордюра. Когато към нея тръгна един полицаи, стреснат от непредвидената ситуация, шофьорът изскочи от колата и започна да бяга в противоположна посока. Тичайки, той извади взривно устройство от джоба си и го задейства, натискайки някакво копче. Колата избухна и се разхвърча на парчета сред хората. Нито едно от тях не достигна до центъра, където стоеше Мери, но зрителите започнаха да се бутат насам-натам в паниката си да избягат по-далеч от мястото на произшествието. Снайперистът от покрива вдигна пушката си и изпрати един куршум право в сърцето на бягащия, преди мъжът да успее да се отдалечи. За по-сигурно той стреля още два пъти в него.

Един час бе нужен на румънската полиция, за да разпръсне тълпата от площад „Александру Сахиа“ и да прибере тялото на похитителя. Пожарната загаси пламъците на избухналата кола. А Мери бе откарана обратно в посолството.

— Сигурна ли сте, че не искате да отидете да си починете в резиденцията? — попита я полковник Маккини. — Току-що преживяхте нещо ужасно, което сигурно...

— Не — заяви троснато Мери. — Отивам в посолството.

Това бе единственото място, откъдето можеше да разговаря безопасно със Стантън Роджърс. *Трябва да говоря с него колкото се може по-скоро*, мислеше Мери, *иначе съм загубена*.

Напрежението от всичко, което й се струпа на главата, бе просто непоносимо. Тя бе взела всички мерки Майк Слейд да бъде далече от нея и въпреки това се бяха опитали да я убият. Значи той не е сам.

Мери гореше от желание да разговаря със Стантън Роджърс.

В шест часа в кабинета на Мери влезе Майк Слейд. Беше бесен.

— Настаних Корина Соколи в една от стаите горе — каза той троснато. — Защо, по дяволите, не ми казахте кого трябва да взема? Направихте голяма грешка. Трябва да я върнем. Тя е национално съкровище. Румънското правителство в никакъв случай не би й позволило да напусне страната. Ако...

В стаята влезе полковник Маккини. Както се бе забързал, той спря изненадан, когато видя Майк.

— Идентифицирали са убития. Това е въпросният Ейнджъл. Истинското му име е Х. Р. де Мендоса.

Майк го бе зяпнал от учудване.

— За какво говорите?

— Забравих — каза полковник Маккини, — че вие не присъствахте на цялата тая бъркотия. Посланикът не ви ли каза, че днес се опитаха да я убият?

— Не — отговори Майк и погледна към Мери.

— Днес тя получи предупреждение от Ейнджъл, че ще умре. Той се опита да я убие на церемонията, но един от снайперистите на Истрасе го улучи.

Майк мълчеше, вперил поглед в Мери.

Полковник Маккини продължи:

— Изглежда, много хора са имали зъб на Ейнджъл.

— Къде е тялото му? — попита Майк.

— В моргата на Главното полицейско управление.

Голото тяло лежеше върху каменна маса в моргата. Тяло на съвсем обикновен човек, среден на ръст, без особени белези, с моряшка татуировка на едната ръка, с малък, тънък нос, който бе в унисон с тънките устни, с много малки стъпала и оредяла коса. Дрехите и вещите му бяха на купчина върху една съседна маса.

— Имате ли нещо против да го огледам?

Сержантът сви рамене.

— Не, разгледайте го. Мисля, че и той няма нищо против — отговори той и сам се изхили на глупавата си шега.

Майк взе сакото и разгледа етикета му. Купено бе от някакъв магазин в Буенос Айрес. Етикетът на кожените обувки също бе аржентински. До дрехите имаше и купчина пари — малко румънски леи, няколко френски франка, няколко английски лири и поне десет хиляди долара в аржентински песос — част от тях от новата емисия банкноти от по десет песос, а останалите — от девалвиралите вече банкноти от един милион песос.

Майк се обърна към сержанта:

— Какво научихте за него?

— Пристигнал е преди два дни от Лондон с полет на авиокомпанията „Таром“. Регистрирал се е под името де Мендоса в хотел „Интерконтинентал“. Постоянната адресна регистрация в паспорта му е в Буенос Айрес, но е фалшива.

Полицаят се доближи до тялото, за да го огледа, и каза:

— Няма вид на наемен международен убиец, нали?

— Не — съгласи се Майк, — няма.

На две преки от Главното полицейско управление Ейнджъл преминаваше покрай резиденцията — доста бързо, за да не привлече вниманието на четиримата въоръжени войници от охраната пред входа, и достатъчно бавно, за да запамети всяка подробност от фасадата. Снимките, които имаше, бяха наистина превъзходни, но искаше да провери лично всеки детайл. Близко до вратата имаше и пето лице в цивилни дрехи, което държеше за каишките два доберман — пинчера.

Ейнджъл се ухили самодоволно при мисълта за клоунадата, която се разигра на градския площад. Да се наеме някакъв си наркоман срещу цената само на една доза кокаин бе просто детска играчка. *Хвани ги по бели гащи. Накарай ги да се поизпотят.* Главното представление тепърва предстоеше. *За пет милиона долара такова шоу ще им устроя, че никога няма да го забравят. Как му викат на това телевизионните журналисти? Спектакли! Ще им устроя спектакъл на живо, в реално време.*

На Четвърти юли в резиденцията ще има честване по случай Деня на независимостта, беше съобщил гласът. Ще има балони, военен оркестър, артисти. Ейнджъл се усмихна и си помисли: *Спектакъл за пет милиона..._*

Дороти Стоун се втурна в кабинета на Мери:

— Госпожо посланик, викат ви спешно в „чистата“ стая. Обажда се господин Стантън от Вашингтон.

— Мери, нищо не мога да разбера. Говори по-бавно. Поеми си въздух, успокой се и започни отначало.

Боже мой, помисли Мери. Дрънкам като истерична глупачка. Отвътре я разкъсваха противоречиви и силни чувства и тя почти не бе в състояние да говори. Бе едновременно и изплашена, и облекчена, и ядосана, и думите ѝ излизаха на сподавени талази.

Пое дъх толкова дълбоко, че чак потръпна.

— Съжалявам, Стан... не си ли получил съобщението ми?

— Не. Току-що се връщам. Нямаше никаква телеграма от теб. Нещо май не е в ред, а?

Мери насила успя да овладее яда си. *Откъде да започна?* Отново си пое дълбоко дъх.

— Майк Слейд се опитва да ме убие.

Последва дълга пауза.

— Мери... чуваш ли се какво...

— Това е самата истина. Сигурна съм. Запознах се с един лекар от френското посолство — Луи Дефорж. Разболях се и той установи, че някой се е опитал да ме отрови с арсен. Това е Майк.

Този път гласът на Стантън Роджърс прозвуча по-остро от предишния:

— Какво ти дава основание да смяташ така?

— Луи — доктор Дефорж, се досети. Майк Слейд ми правеше всяка сутрин кафе и вътре е слагал арсен. Имам доказателства, че се е снабдявал с арсен. Луи бе убит, а днес следобед някой, който работи със Слейд, се опита да убие и мене.

Този път паузата беше още по-дълга.

Когато Стантън Роджърс продължи, в гласа му се усещаше силно безпокойство.

— Това, което ще те попитам, е изключително важно, Мери. Помисли внимателно. Не може ли това да е някой друг?

— Не. Той от самото начало се опитва да ме пропъди от Румъния.

Гласът на Стантън Роджърс прозвуча успокоително:

— Добре. Ще съобщя за това на президента. Ще имаме грижата за Слейд. Междувременно ще ти осигуря допълнителна охрана.

— Стан, в неделя в резиденцията ще има прием в чест на Четвърти юли. Гостите вече са поканени. Как смяташ, да го отложи ли?

Стантън Роджърс се замисли.

— Всъщност идеята е чудесна. Гледай винаги да си сред много хора. Мери, не искам да те плаша, ти и без това достатъчно си се притеснила, но те съветвам да не изпускаш децата от очи. Дори за секунда. Слейд може да се опита да те спипа чрез тях.

По тялото ѝ полазиха тръпки.

— Какво значи всичко това? Защо го прави?

— И аз бих искал да знам. Няма никакъв смисъл. Но проклет да бъда, ако не разбера. Дотогава стой надалеч от него и се пази.

— Не се притеснявай, ще се пазя — каза Мери, но гласът ѝ издаваше силно безпокойство и страх.

— Ще ти се обадя пак.

Когато Мери затвори телефона, сякаш от раменете ѝ падна огромен товар. *Всичко ще се оправя, каза си тя. Аз и децата ще бъдем в безопасност.*

При първото позвъняване Еди Молц вдигна слушалката. Разговорът продължи десет минути.

— Ще се постарая всички да са там — обеща Еди Молц.

Ейнджъл затвори.

Еди Молц си мислеше: *За какво, по дяволите, Ейнджъл иска всички тия неща?* Той погледна часовника си. *Още четиридесет и осем часа.*

Веднага след като свърши разговора с Мери, Стантън Роджърс поръча спешен разговор с полковник Маккини.

— Бил, Стантън Роджърс се обажда.

— Да, сър. Какво желаете?

— Искам да задържите Майк Слейд. Дръжте го под строг арест, докато не ви се обадя отново.

Полковникът недоумяваше:

— Майк Слейд?

— Искам да го задържите и да го изолирате. Вероятно е въоръжен и може да бъде опасен. Не му позволявайте да говори с когото и да било.

— Да, сър.

— Обадете ми се в Белия дом веднага, щом го хванете.

— Да, сър.

Два часа по-късно телефонът на Стантън Роджърс иззвъня. Той грабна бързо слушалката.

— Ало?

— Полковник Маккини се обажда, господин Роджърс.

— Хванахте ли Слейд?

— Не, сър. Възникна един проблем.

— Какъв проблем?

— Майк Слейд е изчезнал.

София, България

Събота, трети юли

В една малка невзрачна сграда на улица „Презвитер Козма“ №32 се провеждаше среща на членовете на Източния комитет. Около масата седяха влиятелни представители от Русия, Китай, Чехословакия, Пакистан, Индия и Малайзия.

Говореше председателят:

— Приветстваме нашите братя и сестри, които се присъединиха към Източния комитет днес. Щастлив съм да ви съобщя нашите извънредно важни новини. Сега всичко е на мястото си. Последният етап от нашия план е на път да се осъществи успешно. Датата е утре вечер, а мястото — резиденцията на американския посланик в Букурещ. Осигурили сме присъствието на международната преса и телевизията.

Мъжът с кодовото име Кали изненадано попита:

— Нима американската посланичка и двете ѝ деца ще...

— Да, ще бъдат убити заедно с около стотина други американци. Всички напълно съзнаваме огромния риск и хаоса, който може да последва. Време е да гласуваме. — Той започна от отсрещния край на масата. — Брахма?

— Да.

— Вишну?

— Да.

— Ганеша?

— Да.

— Яма?

— Да.

— Индра?

— Да.

— Кришна?

— Да.

— Рама?

— Да.

— Кали?

— Да.

— Приема се единодушно — заяви председателят. — Дължим огромна благодарност на човека, който ни помогна изключително много, за да реализираме всичко това. — Той се обърна към присъстващия американец.

— За мен бе удоволствие — каза Майк Слейд.

* * *

Украсата по случай приема в чест на Четвърти юли долетя в Букурещ на един „Херкулес“ С-120 късно в събота следобед и директно бе откарана в правителствен склад на Съединените щати. Пратката съдържаше хиляда червени, бели и сини балона, опаковани в плоски кутии, три стоманени бутилки хелий, с които да се надуват балоните, двеста и петдесет ролки конфети, значки, увеселителни кречетала, десетина плакати и седемдесет малки американски флагчета. Всичко това бе разтоварено в склада в осем часа вечерта. Два часа по-късно пристигна джип с две бутилки кислород с щемпела на американската армия. Шофьорът ги свали и ги вкара вътре.

В един часа през нощта, когато в склада вече нямаше никого, пристигна Ейнджъл. Вратата беше отключена. Ейнджъл се приближи до бутилките, огледа ги внимателно и се захвана за работа. Първо изпразни две — трети от съдържанието на трите бутилки хелий. Останалото бе лесно.

Сутринта на Четвърти юли в резиденцията бе истински хаос. Миеха се подовете, бършеше се прахът от полилеите, почистваха се пътеките. Всяко кътче в сградата се отличаваше със специфичните си шумове. В единия край на залата за приеми се чукаше, тъй като там сковаваха подиум за оркестъра. В коридорите бръмчаха прахосмукачки, от кухнята се чуваше тракането на тенджери и тигани.

В четири часа следобед пред служебния вход на резиденцията спря камион на американската армия. Дежурният започна обичайната проверка:

— Какво карате?

— Разни неща за приема.

— Отворете да видя.

Патрульът прегледа камиона.

— Какво има в кутиите?

— Малко хелий, балони, знаменца и други подобни.

— Да видя.

След петнадесет минути камионът бе пропуснат да влезе. Вътре в двора един младши сержант и две войничета се захванаха да го разтоварват и да пренасят товара в голям склад отстрани на залата за приеми.

Когато започнаха да отварят кутиите, едното от войничетата каза:

— Виж колко много балони! Кой ще е толкова луд, че да се съгласи да ги надуе?

Точно в този момент вътре влезе Еди Молц, придружен от някаква непозната личност в работни дрехи с военни отличителни знаци.

— Не се притеснявай — обади се Еди Молц. — Нали живеем в ерата на технокрацията? — Той кимна към придружаващата го личност. — Ето го човека, който ще има грижата за балоните. Това е заповед на полковник Маккини.

Единият от войниците се усмихна:

— Е, успокоих се, че няма да съм аз.

И войниците си тръгнаха.

— Имате на разположение един час — каза Еди Молц. — Добре е да започвате. Имате много балони за надуване.

Молц кимна на младши сержанта и излезе.

Сержантът се приближи до едната от бутилките.

— Какво има в тия бъчонки?

— Хелий.

Сержантът наблюдаваше как непознатата личност взе един балон, доближи за момент отвора му до дюзата на бутилката и когато балонът се изду, го завърза и го пусна. Балонът се понесе към тавана. Цялата тая операция продължи не повече от секунда.

— Я виж ти, интересно! — засмя се сержантът.

В кабинета си в посолството Мери дописваше няколко спешни телекса, които трябваше незабавно да се изпратят. Страшно ѝ се искаше приемът да може да се отложи. Щяха да присъстват повече от стотина гости. Надяваше се Майк Слейд да бъде хванат, преди да започне самият прием.

Тим и Бет бяха под непрекъснатата охрана в резиденцията. *Дали Майк Слейд ще се опита и на тях да стори зло?* Мери си спомни с какво удоволствие се занимаваше той с тях по-рано. *Не е нормален.*

Мери стана, за да изхвърли някакви листа в унищожителя на хартиени отпадъци и — замръзна на място.

През междинната врата влезе Майк Слейд. Мери понечи да изкрещи:

— Не влизай!

Беше се вдървила от ужас. Наблизо нямаше никой, за да я спаси. Той можеше да я убие, преди тя да успее да повика помощ. И след това би могъл да избяга оттам, откъдето бе влязъл. Как ли бе минал през охраната? *Не трябва да се издавам колко ме е страх.*

— Хората на полковник Маккини ви търсят. Можете да ме убие, но няма да успеете да избягате — каза Мери с твърд и решителен глас.

— Много приказки сте слушали. Този, който се опитва да ви убие, е Ейнджъл, а не аз.

— Вие сте лъжец. Ейнджъл е мъртъв. Видях го убит.

— Ейнджъл е професионалист от Аржентина. Изобщо не би се разхождал наоколо с аржентински етикети по дрехите и аржентински песос в джобовете. Мухльо, когото полицията е убила, е аматьор. Той е само примамка.

Остави го да говори!

— Не вярвам на нито една ваша дума. Вие убихте Луи Дефорж. Вие се опитахте и мен да убие. Ще отречете ли?

Майк задържа дълго погледа си върху нея и накрая каза:

— Не, не отричам. По-добре един мой приятел да ви разкаже цялата история. — Той се обърна към вратата на кабинета си и извика:

— Бил, влез.

В стаята влезе полковник Маккини.

— Мисля, че е време да си поговорим, госпожо посланик.

В склада на резиденцията непознатата личност продължаваше да пълни балоните под наблюдателния поглед на сержанта.

О, тая персона тук нещо ми е противна, си помисли сержантът. По дяволите!

Сержантът не можеше да разбере защо белите балони се пълнят от една бутилка, червените — от друга, а сините — от трета. *Защо първо не изпразни едната докрай?*, чудеше се той. Любопитството му го изкушаваше, но не му се започваше разговор.

През отворената врата към залата за приеми сержантът наблюдаваше как от кухнята внасяха табли с ордъври и ги оставяха върху масите покрай стените. *Ще бъде голям прием, помисли той.*

Мери седеше в кабинета си с лице към Майк Слейд и полковник Маккини.

— Ще започна от момента на пристигането ви — каза полковник Маккини. — Още в деня на встъпването си в длъжност президентът огласи, че иска да осъществи връзки с всички страни зад желязната завеса. Така той хвърли една голяма бомба. В правителството ни има група хора, които са убедени, че ако ние се обвържем с Румъния, Русия, България, Албания, Чехословакия и други социалистически страни, комунистите ще ни унищожат. Отвъд желязната завеса пък има комунисти, които смятат, че планът на нашия президент е хитра уловка — троянски кон, с който да се прехвърлят капиталистически шпиони в страните им. Група влиятелни хора, представители и от двете формации, вече бяха сформирали свръхсекретен съюз, наречен „Патриоти за свобода“. Те решиха, че единственият начин, по който може да се провали планът на президента, е първо да му се даде зелена улица, а после да го саботират по толкова драстичен начин, че никой повече да не дръзне да го осъществява. Точно в този момент се появихте вие.

— Но... защо аз? Защо избраха мене?

— Защото имиджът бе много важен — отговори Майк. — Вие бяхте идеалният избор. Интелигентна и с приятна външност, представител на средната американска класа, с две симпатични деца. Липсваха ви само едно симпатично куче и една симпатична котка. Вие именно бяхте имиджът, от който те имаха нужда — посланик с амбиции, госпожа „Америка“ с две весели, приятни деца. Те твърдо бяха решили да ви имат. Когато на пътя им се изпречи съпругът ви, те го убиха и инсценираха катастрофата, за да не се досетите и да не се откажете от предложението ви пост.

— О, Господи! — обзе я невъобразим ужас, докато го слушаше.

— Следващата им стъпка бе да ви направят популярна. Пуснаха в действие връзките си с тъй наречените „стари приятели“ от международната преса и се погрижиха да станете всеобща любимка. Всички се трепеха за вас. Вие бяхте красивата дама, която ще поведе света по пътя на мира.

— А... а сега?

Гласът на Майк прозвуча успокоително:

— Планът им е да убият вас и децата ви по най-сензационен и най-шокиращ начин. Целта е по този начин да отвратят целия свят толкова силно, че да се сложи край на всякакви бъдещи проекти за разведряване.

Мери слушаше, притаила дъх, зашеметена.

— Това е всичко — съвсем накратко, но съвсем точно — каза полковник Маккини тихо. — Майк работи за ЦРУ. След като убиха съпруга ви и Марин Гроза, Майк тръгна по петите на „Патриоти за свобода“. Те си помислиха, че той е на тяхна страна, и му предложиха да се присъедини към тяхната организация. Обсъдихме идеята с президента Елисън и той я одобри. Президентът е в течение на развитието на нещата до най-малките подробности. Най-голямата му грижа бе вие и децата да бъдете добре охранявани. Той не смееше да коментира това, което знаеше, с вас или с когото и да било друг, защото Нед Тилингаст — шефът на ЦРУ, го бе предупредил, че някъде на най-високо ниво изтича информация.

Главата на Мери се замая. Тя се обърна към Майк:

— Но... вие се опитахте да ме убиете!

Той въздъхна:

— Госпожо, аз се опитах да спася живота ви. Опитах всичко, за което се сетих, за да ви накарам да вземете децата и да се приберете в Америка, където ще бъдете в безопасност.

— Но... вие ме отровихте!

— Не смъртоносно. Искях само да ви разболея достатъчно тежко, за да напуснете Румъния. Нашите лекари ви очакваха. Не можех да ви кажа истината, защото щях да проваля цялата операция и ние щяхме да изпуснем единствения си шанс да ги пипнем. Дори сега все още не знаем кой стои начело на тази организация. Той никога не присъства на съвещанията. Единственото нещо, което знаем за него, е, че всички го наричат „Шефа“.

— А Луи?

— Лекарят бе един от тях. Той беше подкрепа на Ейнджъл. Голям специалист по взривни устройства. Уредиха му да го назначат тук, за да бъде по-близо до вас. Инсинуираха и отвличането ви, за да се срещнете с вашия чаровен „ангел — спасител“. — Майк забеляза, че изражението на Мери се промени. — Вие бяхте самотна и уязвима и те разчитаха на това. Не сте първата жена, която се увлича по него.

Мери си спомни нещо. Усмивнатият шофьор. *Нито един румънец не е щастлив тук, само чужденците. Не бих понесъл жена ми да остане вдовица.*

— И Флориан е с тях, нали? Нарочно е спукал гумата, за да ме накара да изляза от колата — каза тя бавно.

— Ще го хванем.

Все пак имаше нещо, което продължаваше да я притеснява.

— Майк... защо убихте Луи?

— Нямах друг избор. Техният план целеше да убият и вас, и децата ви по най-драматичен начин пред очите на многобройна публика. Луи знаеше, че аз съм член на комитета. Когато откри, че съм този, който се опитва да ви отрови, започна да става доста подозрителен. По друга смърт ви бяха приготвили. Трябваше да го убия, преди да ме предаде.

Мери седеше и слушаше, а едно по едно парчетата мозайка отиваха на местата си. Човекът, в когото се съмняваше, се бе опитал да я отрови, за да я спаси, а мъжът, когото мислеше, че обича, я бе спасил, за да я запази за една по-драматична смърт. Бяха я използвали. Бяха използвали и децата ѝ. *Била съм една от овцете на Юда, помисли си*

Мери. *Цялата доброжелателност, която всички демонстрираха пред мен, е била фалшива. Единствено държанието на Стантън Роджърс е било истинско. Или пък да не би...*

— А Стантън — започна Мери, — и той ли...

— Той ви закриляше през цялото време — увери я полковник Маккини. — Когато му казахте, че Майк Слейд се опитва да ви убие, той ми заповяда да го арестувам.

Мери погледна към Майк. Изпратили са го тук, за да я защитава, а тя през цялото време го мислеше за свой враг. В главата ѝ бе истински хаос.

— А наистина ли Луи никога не е бил женен и не е имал деца?

— Да, наистина.

Мери веднага се сети:

— Но аз помолих Еди Молц да провери и той ми съобщи, че Луи е бил женен и е имал две дъщери.

Полковник Маккини и Майк се спогледаха.

— Ще се погрижим и за него — каза Маккини. — Изпратих го във Франкфурт. Ще заповядам да го задържат.

— А кой е Ейнджъл?

— Наемен убиец от Южна Америка. Може би най-добрият в света. Комитетът гласува да му се заплатят пет милиона долара, за да ви убие.

Мери слушаше и не вярваше на ушите си.

Майк продължи:

— Знаем, че в момента е в Букурещ. При други обстоятелства щяхме да осигурим патрули навсякъде — на летищата, по пътищата, на железопътните гари. Но нямаме абсолютно никакво описание на Ейнджъл. Той има десетина различни паспорта. Никой досега не се е срещал с него лично. Сделките се уреждат посредством любовницата му — Неуса Мунес. Комитетът е разделен на групи и всяка една се занимава само със своите специфични проблеми, така че не можах да разбера кого точно са изпратили тук, за да му помага, нито пък какъв е планът му за действие.

— А кой ще му попречи да ме убие?

— Ние — веднага ѝ отговори полковник Маккини. — С помощта на румънското правителство сме се погрижили за допълнителни

охранителни мерки на приема довечера. Обмислили сме всички евентуални случайности.

— А сега какво ще правим? — попита Мери.

— Зависи от вас. На Ейнджъл му е заповядано да изпълни задачата си довечера на приема. Вярваме, че ще го хванем, но ако вие и децата не присъствате — гласът му малко позатихна.

— ... тогава той няма да предприеме нищо — довърши мисълта му Мери.

— Поне не днеска. Рано или късно той отново ще се опита.

— Молите ме да бъда мишена.

Полковник Маккини поясни:

— Не сте длъжна да приемете, госпожо посланик.

Сега мога да сложа край на всичко това. Мога да се върна в Канзас с децата и да оставя този кошмар зад гърба си. Мога да започна отначало, да се върна отново към преподавателската си работа, да заживея като нормално човешко същество. Никой няма да иска да убива учители. Ейнджъл ще ме забрави.

Тя вдигна поглед към Майк и полковник Маккини и каза:

— Не бих искала да излагам децата си на опасност.

Полковник Маккини добави:

— Ще уредя да измъкнат тайно Бет и Тим от резиденцията и да ги доведат тук под охрана.

Мери се бе загледала в Майк. Най-сетне проговори:

— Как се обличат овците на Юда?

В кабинета на Маккини в посолството се бяха събрали двайсетина военни и слушаха заповедите на полковника:

— Искам резиденцията да се охранява така, сякаш е Форт Нокс. Румънците също ще ни помогнат. Йонеску е наредил да има кордон от войници около площада. Няма да бъде допуснат никой без пропуск. Ние от своя страна също ще правим проверки на всички входове на резиденцията. Всеки, който влиза или излиза, ще минава през специален детектор. Сградата и прилежащите ѝ площи да се обезопасят напълно. На покрива да се изпратят снайперисти. Имате ли въпроси?

— Не, сър.

— Свободни сте.

Наоколо се долавяха някаква силна възбуда и напрежение. Резиденцията бе обградена от огромни прожектори, които озаряваха небето. Отряд на американската военна полиция и представители на румънската полиция подканяха тълпата да се придвижва по-бързо. Сред множеството от хора се разхождаха цивилни агенти, които бяха нащрек за всичко подозрително. Някои от тях водеха със себе си полицейски кучета, обучени да откриват експлозиви.

Присъствието на пресата бе внушително. Имаше фотографии и репортери от около десетина страни. На влизане всички бяха претърсени щателно, а касетофоните и апаратите им бяха проверени.

— Дори и хлебарка не би могла да се промъкне — хвалеше се началникът на охраната.

В склада младши сержантът вече се отегчи да наблюдава надуването на балоните. Той извади цигара и понечи да я запали. Ейнджъл изкрещя:

— Веднага я загаси!

Ефрейторът се стресна.

— Какво има? Нали ги пълниш с хелий? Хелият не гори.

— Изгаси я, ти казвам. Полковник Маккини заповяда тук да не се пуши.

Военният измърмори:

— По дяволите! — после пусна цигарата на пода и я стъпка с подметката си.

След като се увери, че не са останали никакви искри от нея, Ейнджъл продължи да пълни балоните от различни бутилки.

Вярно е, че хелият не гори, но работата беше в това, че нито една от бутилките не бе пълна с хелий. В първата бутилка имаше пропан, във втората — фосфор, а в третата — смес от кислород и ацетилен. Предишната нощ Ейнджъл имаше грижата да остави само по толкова хелий в бутилките, колкото да могат балоните да се вдигнат във въздуха.

Ейнджъл пълнеше белите балони с пропан, червените — с кислород — ацетиленова смес, а сините — с фосфор. Когато балоните се спукат, фосфорът ще послужи за запалително вещество, като първоначално ще се съедини с кислорода, така че всички в диаметър до петдесетина метра ще останат без въздух. Фосфорът моментално ще се превърне в гореща, лепкава течност, която ще се изсипе върху главите на хората и ще ги изгори. Термичният ефект ще блокира дробовете им, а въздушната вълна от взрива ще изравни със земята пространството наоколо. *Ще бъде красиво!*

Ейнджъл се изправи и вдигна очи към пъстроцветните балони, които се полюшваха елегантно точно под тавана на склада.

— Свърших.

— Окей — каза сержантът. — Сега трябва само да избутаме тая феерия в залата, за да се позабавляват гостите.

После извика четирима свои подчинени:

— Помогнете ми да изкараме балоните.

Ейнджъл отвори широко вратата на залата за приеми. Вътре имаше богата украса от американски флагчета и червени, бели и сини панделки. В другия край бе платформата за оркестъра.

Вече бяха пристигнали доста гости, които се подкрепяха с това-онова от отрупаните шведски маси в двете страни на залата.

— Красива е — каза Ейнджъл. *Само след един час ще се покрие с обгорели трупове.*

— Може ли да я снимам?

Сержантът сви рамене:

— Защо не? Хайде на работа, момчета!

И те изоставиха Ейнджъл и започнаха да изтикват надутите балони в залата, а те се заиздигаха плавно високо над главите на гостите.

— По-внимателно, по-внимателно — предупреди Ейнджъл.

— Не се притеснявай — отговори сержантът, — няма да спускаме ценните ти балони.

Ейнджъл стоеше на прага, гледаше как ярките цветове се втурваха нагоре и сякаш образуваха дъга, и се усмихна. До тавана се сгушиха хиляда малки, красиви смъртоносни облачета. Ейнджъл извади фотоапарат от джоба си и пристъпи през прага.

— Ей! Вътре не може — извика сержантът.

— Само да направя една снимка, за да покажа на дъщеря си.

Обзалагам се, че дъщерята си я бива, ухили се ехидно сержантът.

— Е, добре, ама не се бави!

Ейнджъл погледна към входа отсреща. Тъкмо влизаше посланик Ашли с двете си деца. Ейнджъл се ухили самодоволно. Всичко е точно.

Когато сержантът се обърна към склада, Ейнджъл набързо закрепил фотоапарата под най-близката маса — нищо не се виждаше под покривката. Взривното устройство бе нагласено да взриви балоните автоматично след един час.

Ефрейторът се приближи и Ейнджъл каза:

— Готово е.

— Ще те съпроводя навън.

— Благодаря.

След пет минути Ейнджъл вече се отдалечаваше по улица „Александру Сахиа“.

Въпреки че нощта бе гореща и влажна, пространството около резиденцията на американското посолство приличаше на истинска лудница от народ. Полицията се опитваше да спре потока от стотици любопитни румънци, които продължаваха да прииждат. Всички светлини наоколо бяха включени и сградата блестеше на фона на черното небе.

Преди да започне приемът, Мери заведе децата горе и им каза:

— Искам да ви кажа нещо. — Тя чувстваше, че им дължи истината.

Те седяха и я слушаха, облещили очи, докато им обясняваше какво става и какво се очаква да се случи.

— Погрижила съм се да не ви се случи нищо лошо. Там, където ще ви отведат, ще бъдете в пълна безопасност.

— Ами ти? — попита Бет. — Нали някой се опитва да те убие? Защо не дойдеш и ти с нас?

— Не мога, скъпа. Иначе няма да могат да го хванат.

Тим едва сдържаше сълзите си.

— Откъде си сигурна, че ще го хванат?

Мери се замисли върху думите му и отговори:

— Защото Майк Слейд е сигурен. Това е, скъпи мои.

Бет и Тим се спогледаха. И двамата бяха пребледнели от ужас. Сърцето на Мери се сви. *Твърде малки са за такова изпитание, помисли си. Всички сме твърде малки за такова изпитание...*

Тя се облече бавно, чудейки се дали не се подготвя за смъртта си. Избра дълга официална вечерна рокля от червена коприна и червени копринени сандали с висок ток. Огледа се в огледалото. Лицето ѝ бе бледо. *Огледалце, огледалце, кажи ми — ще оживея ли довечера, или ще ме убият?*

* * *

След петнадесет минути Мери, Бет и Тим влязоха в залата, приготвена за приема. Прекосиха я, поздравявайки гостите и опитвайки се да скрият безпокойството си. Когато стигнаха до другия край на залата, Мери каза доста високо на децата:

— Хайде сега, качвайте се в стаите си, за да си пишете домашните.

Проследи ги с поглед, докато излизаха. В гърлото ѝ се бе затъкнала някаква буца. Тя си помисли: *Господи, дано Майк Слейд знае какво върши.*

Чу се силен трясък и Мери подскочи. Обърна се светкавично, за да види какво става, а сърцето ѝ лудо биеше. Един от сервитьорите бе изпуснал таблата си и сега събираше счупените чинии. Мери се опитваше да успокои пулса си. Как ли бе замислил Ейнджъл да я убие? Огледа се, но в празничната зала нямаше нищо подозрително.

Веднага щом децата излязоха от залата, полковник Маккини ги взе и ги изведе през един от служебните входи.

На изхода чакаха двама военни и полковникът им нареди:

— Заведете ги в посолството и ги настанете в кабинета на посланика. Не ги изпускайте от очи.

Бет отстъпи назад.

— Мама наистина ли ще бъде в безопасност?

— Всичко ще е наред — обеща ѝ Маккини, а наум сам се молеше да е така.

Майк Слейд проследи децата, докато излязоха, а после отиде да потърси Мери.

— Децата вече тръгнаха. Трябва да проверя някои неща. Сега се връщам.

— Не ме оставяйте. — Думите излязоха от устата ѝ, преди да може да ги спре. — И аз ще дойда с вас.

— Защо?

Тя го погледна и си призна:

— С вас се чувствам в безопасност.

Майк се усмихна:

— А, това е нещо ново. Хайде елате.

Мери го последва. Оркестърът вече свиреше, а гостите танцуваха. Репертоарът включваше американски песни, повечето от тях от известни мюзикъли на Бродуей — „Оклахома“, „Южният Пасифик“, „Ани, вземай пушката си“ и „Моята прекрасна лейди“. Гостите се забавляваха чудесно. Тези, които не танцуваха, пиеха шампанско, поднесено на сребърни табли, или пък похапваха от деликатесите върху шведските маси.

Залата беше прекрасна. Мери погледна нагоре и видя балоните — хиляда червени, бели и сини балона, които се полюшваха под розовия таван. Обстановката бе наистина празнична. *Само да не присъстваше и смъртта наоколо!*, помисли си Мери.

Нервите ѝ бяха така опънати, че ѝ се искаше да изкрещи. Някакъв гост мина бързо покрай нея, докосвайки я, а тя настръхна при мисълта за убождане от смъртоносна инжекция. Дали пък Ейнджъл нямаше да я застреля пред очите на всички тия хора? Или може би щеше да я промуши с нож? Напрежението от тревожното очакване бе просто непоносимо. Тя се чувстваше гола и уязвима сред толкова много гости, които се смееха и бърбореха наоколо. Ейнджъл можеше да е навсякъде. Навярно дори точно сега я наблюдаваше.

— Мислите ли, че Ейнджъл е тук? — попита Мери.

— Не знам — отговори Майк. И това бе най-страшното. Видя изражението на лицето ѝ. — Вижте, ако искате да си тръгнете...

— Не, не искам. Нали казахте, че аз съм примамката. А без примамка той няма да влезе в капана.

Той кимна и стисна ръката ѝ:

— Точно така.

Към тях идваше полковник Маккини.

— Майк, прегледахме навсякъде. Абсолютно нищо. Не ми харесва тая работа.

— Хайде да огледаме още веднъж — каза Майк и кимна на четирима въоръжени мъже да се приближат до Мери.

— Ще се върна веднага — обърна се той към нея.

— Моля ви — преглътна тя с усилие.

Придружен от двама души от охраната с кучета, Майк и полковник Маккини прегледаха всички стаи на горния етаж на резиденцията.

— Няма нищо — каза Майк.

Разговаряха с един от постовеите при задното стълбище.

— Качвал ли се е някой непознат?

— Не, сър. Всичко е както обикновено в събота вечер.

Не съвсем, помисли си Майк ядосано.

Тръгнаха към една от стаите за гости в дъното на коридора. Пред нея стоеше дежурен, който отдаде чест на полковника и се отдръпна, за да влязат. На леглото лежеше Корина Соколи и четеше някаква румънска книга. Млада, красива и талантива — националното съкровище на Румъния. Дали пък и тя не е в играта? Възможно ли е да работи за Ейнджъл?

Корина вдигна очи от книгата.

— Съжалявам, че не мога да присъствам на приема. Сигурно увеселението е великолепно, нали? Е, нищо. Ще си лежа тук и ще чета.

— Най-добре — каза Майк. После затвори вратата. — Хайде отново да огледаме долния етаж.

Върнаха се в кухнята.

— Дали няма да се опита да сложи отрова? — зачуди се полковник Маккини. — Може ли да действа по този начин?

Майк поклати отрицателно глава:

— Никак не е фотогенично. На Ейнджъл му трябва шумна сензация.

— Майк, няма никакъв начин да се вкарат взривни устройства в резиденцията. Експертите ни провериха всяко местенце, кучетата минаха навсякъде — мястото е чисто. Не може да ни нападне през покрива — там имаме снайперисти. Невъзможно е.

— Има начин.

Полковникът погледна Майк въпросително:

— Как?

— Не знам. Но Ейнджъл знае...

Отново прегледаха библиотеката и кабинетите. Нищо. Минаха покрай склада, където сержантът и помощниците му избутваха последните балони, които се издигаха към тавана на залата.

— Красиво, а? — каза сержантът.

— Да.

Тъкмо отминаха, когато Майк се спря.

— Сержант, откъде пристигнаха тия балони?

— От въздушната база на Съединените щати във Франкфурт, сър. Майк посочи бутилките с хелий:

— А тия?

— Пак от там. По ваша заповед са били конвоирани до нашия склад тук, в Букурещ, сър.

Майк се обърна към полковник Маккини:

— Хайде отново да огледаме горния етаж.

Обърнаха се и тръгнаха. Сержантът се провикна след тях:

— А, полковник, човекът, когото бяхте изпратили, забрави да си остави данните. Как ще му се заплати — с военна ведомост или...

Полковник Маккини се намръщи:

— Какъв човек?

— Дето сте наредили да надуе балоните.

Полковникът поклати глава:

— Аз не съм... Кой каза, че аз съм наредил?

— Еди Молц. Той каза, че...

Полковник Маккини възкликна:

— *Еди Молц?* Но аз го изпратих във Франкфурт!

Майк се обърна към сержанта, гласът му издаваше безпокойство:

— Как изглеждаше тоя мъж?

— О, не беше мъж, сър. Беше жена. Да си призная, доста особена ми се стори. Дебела и грозна. Говореше с много странен акцент. Имаше белези от шарка и лицето ѝ бе подпухнало.

Майк се обърна развълнувано към Маккини:

— Прилича на Неуса Мунес, така както я бе описал Хари Ланц на комитета.

Изведнъж и на двамата им просветна. Майк каза бавно:

— О, Господи! Неуса Мунес е самият Ейнджъл!

Той посочи бутилките.

— От тях ли наду балоните?

— Да, сър. Много странно. Запалих цигара, а тя ми изкрещя да я изгася. Казах ѝ: „Хелият не гори“, а тя каза...

Майк погледна нагоре.

— Балоните! Взривното вещество е в тях!

Двамата мъже се вторачиха в тавана, покрит с прекрасните червени, бели и сини балони.

— Ще използва дистанционно устройство, за да ги взриви — каза Майк и се обърна към сержанта. — Преди колко време си тръгна?
— Мисля, че преди около час.

Часовниковият механизъм, скрит под масата, отброяваше последните шест минути до взрива.

С невероятна бързина Майк оглеждаше огромната зала и си мислеше: „Може да го е сложила къде ли не. Може да избухне всеки момент. Може да не успеем да го намерим навреме“.

Мери се приближи до него. Той ѝ извика:

— Трябва да изпразните залата. Бързо! Съобщете на всички. Най-добре е вие самата да го съобщите. Изведете всички навън.

Тя го гледаше в недоумение.

— Но... защо? Какво става?

— Открихме играчката на „нашия партньор“ — отговори ѝ Майк мрачно и посочи нагоре. — Онези балони. Смъртоносни са.

Мери гледаше към тавана, а по лицето ѝ се бе изписал истински ужас.

— Не може ли да ги свалим?

Майк веднага отговори:

— Сигурно са хиляда. Докато ги свалим един по един...

Гърлото ѝ бе пресъхнало и тя едва промълви:

— Майк... знам какво ще направим.

Майк и полковник Маккини се вторачиха в нея.

— „Прищявката на посланика“! Покривът. Той се разтваря.

Майк се опитваше да се овладее.

— Как?

— Има едно копче, което...

— Не — прекъсна я Майк — нищо, свързано с електричество. Само една искрица и те всички ще гръмнат. Не може ли да се задейства ръчно?

— Да, може. Покривът е разделен на две. — Думите напиреха в гърлото ѝ и тя едва смогваше да изрече това, което искаше да обясни. — От двете страни има ръчни лостове, които...

Тя говореше на себе си, защото двамата мъже вече тичаха нагоре по стълбите с бясна скорост. Когато стигнаха най-горния етаж, видяха врата на таванско помещение и се втурнаха вътре. Дървена стълба, която очевидно се използваше, когато чистеха тавана на залата за приеми, бе подпряна до тясна пътечка. В стената имаше ръчен лост.

— Трябва да има още един от другата страна — каза Майк.

Той тръгна по пътечката, проправяйки си път между морето от фаталните балони, като се напрягаше да запази равновесие, опитвайки се да не гледа към тълпата долу. Някакво течение изтласка купчина балони срещу него и той се подхлъзна. Единият му крак увисна. Започна да се изхлузва от пътечката. Вкопчи здраво ръце в дъските и увисна. Бавно, с голямо усилие се вдигна обратно горе. Целият плуваше в пот. Останалото разстояние измина сантиметър по сантиметър. Там — в стената, бе въпросният лост.

— Готов съм — извика Майк на полковника. — Внимателно. Не дърпай рязко.

— Добре.

Майк започна бавно да върти лоста.

Под масата часовниковият механизъм сочеше още две минути до взрива.

Майк не виждаше полковник Маккини зад балоните, но чуваше как се върти другият лост. Бавно, много бавно покривът започна да се разцепва по средата. Няколко балона се понесоха нагоре под натиска на хелия и колкото повече покривът се разтваряше, толкова повече балони излитаха навън. Стотици от тях напуснаха залата и затанцуваха по осеяното със звезди небе, а гостите на резиденцията и хората по улиците ахкаха и охкаха очаровани, без да подозират нищо.

На приземния етаж циферблатът на часовниковия механизъм сочеше, че остават още четиридесет и пет секунди. Няколко балона се заклешиха в единия край на тавана, но Майк не можеше да ги достигне. Протегна се, опитвайки се да ги избута навън. Но те се поклащаха на няколко сантиметра от края на пръстите му. Той тръгна бавно по пътечката, без да има на какво да се подпира, и направи неимоверно усилие да ги освободи от клопката им. *Бутай! Сега!*

Майк стоеше и гледаше как и последните балони излетяха навън. Те се извисяваха все по-високо и по-високо, кадифената нощ се изпъстри с ярките им цветове и изведнъж небето избухна.

Чу се страхотен гръм и високо във въздуха като огромни езици блеснаха червени и бели пламъци. Честваше се Четвърти юли и такова празненство никой досега не бе виждал. Долу всички ръкопляскаха.

Майк гледаше, затихнал, твърде изтощен, за да се движи. Всичко свърши.

Планирано бе заключителният етап на операцията да се извърши едновременно във всички краища на света.

Държавният секретар Флойд Бейкър лежеше в леглото с любовницата си, когато вратата широко се отвори. В стаята влязоха четирима мъже.

— Какво, по дяволите, правите?

Един от четиримата извади служебна карта.

— ФБР, господин секретар. Арестуван сте.

Флойд Бейкър не вярваше на ушите си:

— Сигурно сте полудели! В какво съм обвинен?

— В държавна измяна, Тор.

Генерал Оливър Брукс — Един, закусваше в клуба си, когато до масата му се приближиха двама агенти на ФБР и го арестуваха.

Тъкмо когато на някаква официална вечеря вдигаха тост за сър Алекс Хайд-Уайт, член на парламента, Фрейър, до него се приближи управителят на клуба.

— Извинете, сър Алекс. Отвън чакат някакви господи, които искат да разговарят с вас.

В Париж в Chambre des Députés de la République Française^[1] извикаха от подиума един от депутатите — Болдър, и го арестуваха.

В Калкута говорителят на Лок Сабха — Вишну, бе изведен от сградата на парламента, набутан в една кола и откаран в затвора.

В Рим, в една турска баня, бе арестуван членът на Camera dei Deputati^[2] — Тир.

Чистката продължаваше.

Високопоставени държавни служители в Мексико, Албания и Япония бяха арестувани и пратени в затвора. Задържан беше и един член на Бундестага в Западна Германия, един народен представител в Австрия и заместник-председателят на Президиума на Съветския съюз.

Арестуван беше и президентът на една голяма корабна компания, както и някакъв влиятелен профсъюзен ръководител. Задържани бяха и един евангелист, популярен от проповедите си по телевизията, и някакъв управител на голям петролен картел.

Еди Молц бе убит при опит за бягство.

Пит Конърс се самоуби, докато агентите на ФБР се опитваха да разбият вратата на кабинета му.

* * *

Мери и Майк Слейд седяха в „чистата“ стая и приемаха съобщенията, пристигащи от цял свят.

Майк говореше по телефона:

— Врееланд. Член е на южноафриканското правителство. — Той остави слушалката и се обърна към Мери. — Хванали са всички, с изключение на Шефа и Неуса Мунес — Ейнджъл.

— Абсолютно никой ли не знаеше, че Ейнджъл е жена? — недоумяваше Мери.

— Не, никой. Тя ни изигра всички. Ланц я описа пред комитета на „Патриоти за свобода“ като дебела и грозна жена, при това доста загубена.

— Ами Шефа? — попита Мери.

— Абсолютно никой не го е виждал. Даваше заповедите си по телефона. Беше безупречен организатор. Комитетът бе разделен на малки секции, така че никоя група да не знае с какво се занимават останалите.

Ейнджъл, слабо казано, бе бясна. Всъщност тя бе като разярено животно. Сделката се провали, но бе готова да се реваншира.

Обади се на частен номер във Вашингтон и каза с монотонния си безизразен глас:

— Ейнджъл казва да ти предам да не се притисняваш. Станала е няк'ва грешка, но той ще я оправи, гус'ине. Сички ще умрат следващия път и...

— Няма да има следващ път — избоботи гласът от другата страна на линията. — Ейнджъл оплеска всичко. Оказа се, че е понекадърен дори от аматьор.

— Ейнджъл казва...

— Пет пари не давам какво казва Ейнджъл! С него приключих. И стотинка дори няма да получи. Предай на тоя кучи син да стои настрана. Ще си намеря някой друг, който си разбира от работата.

И той затръшна телефона.

Копеле такова! Никой досега не се е отнасял така с Ейнджъл. Гордостта е заложена на карта. Но ще си плати за това. И само как ще си плати!

Директният телефон в „чистата“ стая иззвъня. Мери се обади. Беше Стантън Роджърс.

— Мери! Ти си жива! Децата добре ли са?

— Всички сме добре, Стан.

— Слава богу, че всичко свърши. Разкажи ми какво точно се случи.

— Работа на Ейнджъл. Тя се опита да вдигне резиденцията във въздуха, но...

— Искаш да кажеш „той“?

— Не, не. Ейнджъл е жена. Името ѝ е Неуса Мунес.

Последва дълга пауза, после се чу озадаченият глас на Стантън Роджърс:

— Неуса Мунес? Тая дебела, грозна смотанячка е Ейнджъл?

Ледени тръпки побиха Мери и тя отговори бавно:

— Да, точно така, Стан.

— Мога ли да направя нещо за теб, Мери?

— Не. Тъкмо съм тръгнала при децата. Ще ти се обадя по-късно — каза тя, затвори бързо телефона и застина.

Майк я погледна.

— Какво има?

Тя се обърна към него.

— Хари Ланц е казал как изглежда Неуса Мунес само на някои членове на комитета, така ли?

— Да, точно така.

— Стантън Роджърс току-що я описа.

След като самолетът на Ейнджъл се приземи на летище Дълис, тя отиде в една телефонна кабина и набра директния телефон на Шефа.

Отговори ѝ познатият глас:

— Тук Стантън Роджърс.

След два дни в заседателната зала в посолството се бяха събрали Майк, полковник Маккини и Мери. Проверката за обезвреждане на подслушвателни устройства току-що бе приключила.

— Сега всичко си дойде на мястото — започна Майк. — Очевидно Стантън Роджърс е „Шефа“, но никой от нас не може да се досети.

— Но защо е искал да ме убие? — попита Мери. — В началото бе против назначаването ми за посланик. Сам ми каза това.

Майк ѝ обясни:

— Всичко се промени, когато осъзна какво символизириате вие и децата ви. След това започна да се бори за вашето назначаване. Точно това ни заблуди. През цялото време стоеше зад вас. Погрижи се да получите най-широка популярност в пресата, правеше всичко възможно да присъствате точно там, където трябва, и да се срещате точно с когото е необходимо.

Мери потрепери.

— Защо се е забъркал с...

— Стантън Роджърс не може да прости на Пол Елисън, че той самият не стана президент. Чувстваше се измамен. Започна политическата си кариера като либерал, а после се ожени за реакционерка от дясното крило. Тайно подозирам, че жена му просто е променила и неговите възгледи.

— Откриха ли го вече?

— Не, изчезнал е. Но няма да може да се крие дълго.

Два дни по-късно главата на Стантън Роджърс бе намерена в една боклукчийска кофа във Вашингтон. Беше с избодени очи.

[1] Камара на депутатите на Република Франция (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Камара на депутатите (итал.). — Б.пр. ↑

От Белия дом се обади президентът Пол Елисън.

— Отказвам да приема оставката ви.

— Съжалявам, господин президент, но не мога...

— Мери, знам какво преживяхте, но ви моля да останете на поста си в Румъния.

Знам какво преживяхте. Дали изобщо някой имаше представа за това? Когато пристигна тук, тя бе невероятно наивна, изпълнена с високи идеали и големи надежди. Дойде със съзнанието, че ще представлява символа и духа на своята страна. Трябваше да покаже на света колко чудесни са американците, а през цялото време се е заблуждавала. Всички са я използвали — нейният президент, нейното правителство, всички, които работеха с нея, всички... Тя и децата ѝ са били изложени на смъртна опасност. Мери си мислеше за Едуард и за начина, по който го бяха убили, за Луи, за неговите лъжи и за смъртта му. Мислеше си за опустошението, което бе замислила Ейнджъл.

Вече не съм онази Мери, която бях, когато дойдох тук, мислеше си тя. Тогавата бях наивна. Издигнах се по доста труден път, но все пак се издигнах. Успях да постигна някои неща. Измъкнах Хана Мърфи от затвора, уредих сделката за зърно. Спасих живота на сина на Йонеску и осигурих заема за румънците. Помогнах и на някои евреи.

— Ало, чувате ли ме?

— Да, сър. — Тя погледна Майк Слейд, който седеше, облегнат назад, на другия край на масата и я наблюдаваше.

— Вие наистина свършихте изключително добра работа — говореше ѝ президентът. — Всички много се гордеем с вас. Видяхте ли вестниците?

Тя пет пари не даваше за вестниците.

— Вие сте точно човекът, от когото имаме нужда там сега. Вашата работа ще бъде от голяма полза за страната ни.

Президентът чакаше отговора ѝ. Мери мислеше, поставяйки решението си на везните. *Станах толкова добър посланик, а тук има още много неща за оправяне.*

Най-сетне проговори:

— Господин президент, ако се съглася да остана, ще настоявам страната ни да даде политическо убежище на Корина Соколи.

— Съжалявам, Мери. Вече ви обясних защо не можем да направим това! Ще ядосаме Йонеску и...

— Ще го преживее. Познавам Йонеску, господин президент. Той просто я използва като чип за залог.

Отново последва дълга пауза.

— Как смятате да я измъкнете от Румъния?

— Утре сутринта пристига един товарен военен самолет. Ще я кача на него.

Отново мълчание в слушалката.

— Да, разбирам. Добре. Ще уредя нещата тук. Ако това е всичко...

Мери отново погледна към Майк Слейд.

— Не, сър. Има още нещо. Искам Майк Слейд да остане на работа тук. Имам нужда от него. Двамата сме добър екип.

— Страхувам се, че това няма да е възможно — каза президентът доста настоятелно. — Имам нужда от Слейд тук, при нас. Вече му е поставена нова задача.

Мери седеше, стискаше слушалката и не проговаряше.

Президентът продължи:

— Ще ви изпратим някой друг. Можете сама да изберете. Когото пожелаете.

Мълчание.

— Мери, ние наистина имаме нужда от Майк тук.

Мери отново погледна към Майк.

Гласът на Елисън викаше в слушалката:

— Мери? Ало? Какво има? Това да не е някакъв заговор?

Мери седеше и чакаше, без да отговаря.

Най-накрая президентът каза доста неохотно:

— Ами, щом като толкова настоявате, бихме могли да се оправим някак без него за известно време.

На Мери моментално й олекна.

— Благодаря ви, господин президент. С радост ще остана посланик в Румъния.

Президентът най-после приключи разговора с думите:

— Страшно много ви бива да водите преговори, госпожо посланик. Имам някои интересни планове за вас, след като приключите работата си там. Късмет! И не се забърквайте в неприятности!

Връзката прекъсна.

Мери бавно остави слушалката. Погледна към Майк.

— Ще останете да работите тук. Каза ми да не се забърквам в неприятности.

Майк Слейд се усмихна.

— Има чудесно чувство за хумор. — Той стана и тръгна към нея. — Спомняте ли си деня, в който за пръв път се срещнахме и аз ви казах, че сте супер?

Тя много добре си го спомняше.

— Да.

— Тогава съм сгрешил. *Сега* вие наистина сте супер.

Тя ликуваше.

— О, Майк...

— След като оставам на работа тук, госпожо посланик, няма да е зле да обсъдим проблемите, които ни създаде румънският министър на търговията. — Той я погледна право в очите и нежно попита: — Кафе?

ЕПИЛОГ

Алис Спрингс, Австрия

Председателят се обърна към членовете на комитета:

— Претърпяхме провал, но нашата организация си взе много поуки и това ще я направи още по-силна. Време е да гласуваме. Афродита?

— Да.

— Атин?

— Да.

— Сибил?

— Да.

— Селен?

— Имайки предвид ужасната смърт на нашия бивш Шеф, не е ли по-добре да изчакаме, докато...

— Да или не, ако обичате?

— Не.

— Найк?

— Да.

— Немезис?

— Да.

— Предложението се приема. Дами и господа, моля ви, спазвайте обичайните предохранителни...

Издание:

Автор: Сидни Шелдън

Заглавие: Вятърните мелници на боговете

Преводач: Олга Дончева; Зоя Любенова

Година на превод: 1993

Издател: Издателска група Матекс

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Редактор: Мария Енчева; Росица Кечева

Технически редактор: Мария Иванова

Художник: Камен Стоянов

ISBN: 954-508-011-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6748>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.